

Quỳnh Dao

Vội Vã

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Lời Vào Sách

Tháng bảy, vẫn không phải là mùa sáng tác của tôi, hướng hồ, tinh thần của tôi năm nay đặc biệt sa sút. Một cảm giác lười nhác nào đó từ mùa đông cứ bám theo tôi, quấn chặt, bọc kỹ lấy tôi, khiến tôi sa vào trong một thứ mệt mỏi gần như rã rời, việc gì cũng không muốn làm, việc gì cũng không hăng hái lên được, nhất là đối với viết lách.

Sáng tác là công việc cô độc, lại cần nhẫn nại và nhiệt tình. Vài năm nay, tôi thường thấy công việc này sắp biến thành “gánh nặng” của tôi. Tôi sợ không thể dẫn tới sự công minh của độc giả, tôi sợ mất đi nhiệt tình, tôi càng sợ... bao nhiêu đời nay, người ta lặp đi lặp lại cùng một công chuyện, do đó, tôi cũng tránh không nổi cứ viết về yêu, hận, sống, chết và bất lực của đời người. Bạn thân của tôi, Tam Mao từng nói với tôi một câu:

- Nếu chúng ta có thể gỡ thoát khỏi viết lách, tôi nghĩ chúng ta đã thực sự giải thoát!

Hoặc giả, chỉ có người sáng tác mới hiểu được câu này, mới có thể hiểu nỗi khổ sở mà bản thân sáng tác mang lại: anh cần phải chung gánh đau khổ và vui sướng của họ, anh phải có sự dâng hiến hoàn chỉnh nhất. Trong quãng thời gian ấy, bản thân tác giả hoàn toàn không có cái tôi. Cho nên gần đây tôi thường thường trong đêm dài không ngủ, suy nghĩ trong cuộc đời sáng tác dài dặc của tôi, tôi có phải đã dâng hiến được quá nhiều hay không? Bao gồm những ngày thanh xuân, bao gồm những năm tháng vui tươi, bao gồm những lúc ánh sáng mặt trời sáng rực ngoài cửa sổ, mưa nhỏ khẽ gõ song cửa, hoặc ánh trăng tưới khắp mặt đất. Trong cuốn tiểu thuyết gần đây nhất “Ngọn đèn đêm qua” tôi đã viết một đoạn:

“Toàn thế giới có bao nhiêu ngọn đèn? Trăm ngọn, nghìn ngọn, vạn ngọn, triệu ngọn... em có tin rằng dưới mỗi ngọn đèn ấy có câu chuyện của bản thân nó hay không?

Phải, dưới mỗi ngọn đèn đều có câu chuyện của bản thân nó. Dưới một ngọn đèn trong số đó, có “tôi” “một con người”, “cô độc” đem ra những câu chuyện ấy, không ngần ngại viết ra, viết

ra...

Do đó, tôi hỏi “Để làm gì?”, tôi sẽ nói “Tôi mệt rồi”. Tôi không hề cho rằng sáng tác của mình là công việc có ý nghĩa bao nhiêu, tôi cũng không hề thấy mình có “cảm giác sứ mệnh”. Ban đầu cái hấp dẫn tôi viết là một luồng cuồng nhiệt không sao kháng cự nổi, mức độ mạnh mẽ của nó đúng là khó mà diễn tả. Ngày nay, năm tháng đằng vắng, cuồng nhiệt dần tiêu. Tôi đã mệt, quả thực mệt rồi.

Năm nay, tôi đang chìm nổi trong cảm giác lười nhác đó: mơ hồ, ưu uất và bàng hoàng. Tôi hết lần này đến lần khác tuyên bố với người nhà: tôi muốn bỏ sáng tác. Lại ngấm ngấm thấy một nỗi đau đớn khó tả, dường như “sáng tác” với cái “tôi” đã hỗn hợp thành một thể, quả thực tôi muốn tách ra, là quá khó, quá khó... Lại dường như tôi đã đem cái tôi dâng hiến cho “sáng tác”, ngày nay, lại muốn tìm về “cái tôi”, bỗng quay đầu lại, mới phát hiện thế giới mêng mang, đã không nơi nào có “tôi”.

Cái tình cảm ấy rất khó nói rõ ràng, cũng rất khó biểu đạt rõ ràng. Năm nay tôi suy sút, chìm lắng, mà mình đối với nó mình hoàn toàn chịu bó tay. Cái đáng sợ nhất là không ai có thể giúp đỡ tôi.

Tháng bảy, khí trời rất nóng.

Tháng bảy tôi “đang chìm dưới đáy dòng sông”. “Chìm dưới đáy dòng sông” là câu của nhà văn Nga Turgueniev, lần đầu đọc nó, tôi mới gần 17 tuổi, trong sự ngờ nghệch chỉ thấy nó rất hay, rất có mùi vị, nhưng không rõ cho lắm nó rốt cuộc là ý tứ gì. Sau đó trong tác phẩm của tôi, tôi không ngần ngại dẫn dụng câu đó, nói ra thì xấu hổ, vẫn không rõ cho lắm ý tứ của nó. Bây giờ, tôi lại dẫn dụng nó, càng thêm xấu hổ, tôi vẫn không hiểu cho lắm! Tôi mang lại cho nó một giải thích: dòng sông là lưu động, “chìm dưới đáy dòng sông” biểu thị “cái động là nước, cái tĩnh là tôi, cái đi là nước, cái ở lại là tôi, cái vội vã mà qua là nước, cái thêm thiệp ngủ là tôi”.

Dù cho giải thích có đúng hay không, tâm tình của tôi đúng là thế.

Đúng trong một ngày tháng bảy như vậy, có bức thư ngắn đến từ làng Vạn Loan, Bình Đông, rơi đến trước mắt tôi, bên trên viết ngắn gọn:

“Nữ sĩ Quỳnh Dao: Chào Bà!

Trước đây bà không quen biết tôi, hy vọng về sau bà có thể quen biết tôi, rất kỳ quái, phải không?

Ở đây có một câu chuyện tôi vẫn muốn viết nhưng viết không nổi, một câu chuyện của tôi, câu chuyện của tôi và “Đà Đà”. “Đà Đà” là tên tục của nàng, gọi theo tiếng Hồ Bắc. Nàng năm nay 24 tuổi, tôi 24 tuổi.

Tôi và nàng quen nhau trong vũ hội của bạn đồng học vào 8 giờ 10 phút tối ngày 24 tháng 10 năm 1977. Ở trong đó, xảy ra rất nhiều, rất nhiều chuyện cảm động.

Ở chỗ nàng có tư liệu hoàn chỉnh của tôi: thư, phác thảo, tự hoạ, đồ vật các loại.

Ở chỗ tôi có ảnh của nàng, ba cuốn nhật ký của tôi, có khoảng 500 bức thư.

Tất cả mọi tư liệu đều có, nhưng tôi viết không ra bất kỳ chữ nào.

Xin giúp tôi viết ra câu chuyện ấy có được không?

Mong đợi

Chúc bà vui mạnh.

Hàn Thanh kính thư,

Tái bút: Nàng vốn tên Viên Gia Bội, tôi gọi nàng là “Đà Đà” -
Đại học Phụ Nhân. Tôi vốn tên Hàng Thanh - Đại học Văn Hóa.

Xin liên lạc: Điện thoại nhà tôi (87) 888000”.

Bức thư đó không mang lại cho tôi bất kỳ xúc động nào, bởi vì trong thư quả thực không viết ra được cái gì. Mà loại thư này, tôi cũng đã nhận được quá nhiều. Tôi để thư sang một bên, cơ hồ đã quên nó.

Vài ngày sau, tôi thu dọn bàn viết lộn xộn, lại nhìn thấy bức thư ấy, đọc lại một lượt, tôi thuận tay kẹp nó vào trong kịch bản “Hỏi ánh mặt trời tà”.

Lại qua vài ngày, tôi xem lại kịch bản, bức thư từ trong kịch bản rơi ra. Thế nào? “Nó” dường như không chịu để tôi bỏ qua!

Tôi lần thứ ba đọc thư. Đọc xong, nhìn đồng hồ tay, đã là nửa đêm. Làng Vạn Loan, Bình Đông, địa phương rất xa lạ, không biết vị Hàn Thanh này đã đi ngủ chưa? Hoặc giả, tôi nên nghe câu chuyện của anh ta, dù cho tôi đang “chìm ở dưới đáy sông”, không muốn viết bất kỳ cái gì, nghe một cái cũng không có hại gì. Mà một thứ linh cảm nào đó cho tôi biết, người viết thư đang đợi hồi âm, người viết thư gấp muốn giải bày, người viết thư đang đau khổ... anh ta cần một người nghe.

Do đó, tôi quay số điện thoại ấy. Tôi gọi được điện thoại cho Hàn Thanh, nói chuyện gần một tiếng đồng hồ. Tôi nói với anh ta:

- Đem nhật ký, thư từ, tư liệu của ông tất tật gửi cho tôi, nhưng tôi không bảo đảm với ông, tôi sẽ viết câu chuyện này. Giả sử ông cho rằng tôi đã xem thì nhất định phải viết, thế thì đừng gửi đến!

- Tôi hoàn toàn hiểu. - Anh ta nói, giọng kiên định. - Tôi sẽ gửi tư liệu và tất cả mọi cái cho bà.

Ba ngày sau, khi bưu cục đưa đến mấy hộp giấy lớn thư từ và

nhật ký, tôi đúng là ngây người ra. Có trời biết, tôi hàng ngày bận rộn, còn có bao nhiêu việc chờ làm và làm không xong, tôi làm thế nào xem được nhiều thứ như thế? Nhưng khi tôi nhận được những cái này tôi bỗng nhớ đến Kiều Thư Bồi, (một người khác gửi tư liệu cho tôi), đem câu chuyện của anh ta viết thành “Ráng màu đầy trời”. Vì vậy, tôi yên yên ngồi, yên lặng mở hộp giấy ra và cầm lên một cuốn nhật ký...

Có tấm ảnh từ trong cuốn nhật ký rơi ra. Tôi nhặt tấm ảnh lên, một nam một nữ chụp chung, trong ảnh là một chàng trai cười ngốc nghếch, một cô gái tóc dài rẽ giữa. Người con trai mày rậm mắt to, là một thanh niên khá đẹp trai. Người con gái mắt sáng miệng cười lộ ra hai hàm răng trắng, vẻ trong sáng, thuần khiết. Mở nhật ký ra, trên trang bìa viết:

“Tôi sa xuống vực sâu 500 dặm,

Mà Đà Đà, em khiến tôi nhảy vọt lên”

Tôi bắt đầu xem nhật ký, bắt đầu xem thư, do quá nhiều thư, tôi chỉ có thể rút ra đọc. Hàng Thanh là một chàng trai cẩn thận, trên mỗi bức thư đều có đánh số. Đà Đà cũng vậy, trong mỗi bức thư đều có ghi đúng thời gian viết thư: giờ nào, tháng nào, năm nào.

(Kỳ quái thật, trong tư liệu của Hàn Thanh gửi đến lại có thư của cả đôi bên).

Vài ngày sau, tôi vẫn không xem hết được tư liệu này, nhưng dựa vào phán đoán của tôi, câu chuyện này không thấy được là long trời lở đất, hoặc éo le ly kỳ. Nhưng, nó khiến tôi cảm động, cảm động sâu xa. Không chỉ cảm động, mà còn chấn động bởi cái kết cục bất ngờ khiến người khó mà tin nổi ấy. Còn chưa kịp xem xong thư, tôi lại gọi điện thoại cho Hàn Thanh:

- Ông có thể đến Đài Bắc một chuyến, trực tiếp nói cho tôi nghe câu chuyện của hai người được không? - tôi hỏi, không quên bổ xung thêm một câu - Nhưng, tôi không nhất thiết sẽ viết.

- Có thể, rất có thể! - Anh ta gấp gấp quyết định - Mùng một tháng tám là chủ nhật, tôi không đi làm, tôi có thể đáp máy bay đến Đài Bắc, nhưng, bà phải cho tôi thời gian tương đối dài.

- Được, suốt buổi chiều! - Tôi nói - hai giờ chiều ông đến, tôi dành cho ông thời gian suốt buổi chiều.

Hẹn xong giờ giấc, đợi ngày mùng một tháng 8, tôi lại xem những gì mà Hàn Thanh đã gửi cho tôi. Trong đầu đã mơ hồ

phác ra đường nét của câu chuyện của họ. Đến tối 31 tháng 7, tôi vừa ăn bữa tối xong lại đột nhiên nhận được điện thoại của Hàn Thanh. Anh ta mở đầu đã nói một câu:

- Tôi có thể đôi giờ giấc nói chuyện với bà được không?

- Ủa! - Tôi có phần do dự - Tôi nghĩ xem, tuần sau....

- Không, không! - Anh ta gấp rút ngắt lời tôi - Ngay bây giờ, được không?

- Ngay bây giờ? - Tôi kinh ngạc - Ông đã đến Đài Bắc ư?

- Vâng, vừa mới đến.

- À. - Tôi lại lần nữa bị cái bức bách của anh ta làm cảm động, tuy tối hôm nay tôi vốn chuẩn bị đi làm một việc khác - Được, ông đến đi!

8 giờ 30 tối ngày 31 tháng 7, Hàn Thanh đến.

Ở Khả Viên, trong thư phòng nhỏ của tôi, chúng tôi ngồi xuống mặt đối mặt.

Hàn Thanh, người vừa phải, không cao lắm, sống lưng uốn thẳng, mặt mày thanh tú, có dáng tự tin và tự phụ: áo sơ mi trắng, quần dài xanh, thắt cưa-vát, y phục chỉnh tề, tóc lồng bông, mắt to sáng, lông mày rậm, môi dày mọng. Anh ta ngồi đấy, có phần căng thẳng. Anh ta dường như tay chân không biết để vào chỗ nào, anh ta cởi tay áo, tuy trong phòng mở máy lạnh, anh ta lại ra sức xắn cao tay áo, móc khăn tay, nới cưa-vát...

Tôi đẩy gạt tàn thuốc lá cho anh ta.

- Từ trong nhật ký của ông, tôi biết ông hút thuốc. - tôi nói, cười khuyến khích, muốn làm dịu sự căng thẳng - Nhưng tôi quên chuẩn bị thuốc lá cho ông.

- Tôi có!

Anh ta lấy ra một bao Trường Thọ, lại tìm hộp quẹt máy.

Đốt một điếu thuốc, khói mù uồn ẻo bay lên, dần dần tan loãng, anh ta dựa vào ghế tựa. Tôi rút ra một xấp giấy bản thảo, bên trên viết:

31. 7. 1982. Trích câu chuyện của Hàn Thanh.

Câu chuyện bắt đầu, thời gian phải ngược về tám giờ tối ngày 24 tháng 12 năm 1977

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương I

Vũ hội là do Từ Nghiệp Bình và Phương Khắc Mai mở, để chúc mừng sinh nhật Phương Khắc Mai đầy hai mươi tuổi.

Hàn Thanh vốn không chuẩn bị dự vũ hội này, chỉ bởi vì trước nay chàng vẫn khá là cô độc. Từ khi rời quê hương Bình Đông, thi vào Đại Học Văn Hóa, trong nháy mắt, năm thứ nhất, thứ hai đại học đều từ kẽ ngón tay lọt qua. Ở đại học anh được mến mộ, được khen ngợi được coi trọng, nhưng không để lại cho Hàn Thanh bất kỳ điều gì đáng kiêu ngạo, càng không nói đến chút cảm giác thành tựu gì. Cái mình học không phải cái mình muốn, đọc một đồng lớn sách, chọn một đồng lớn khoa mục, chỉ cảm thấy nhạt nhẽo. Cái mà Đại Học Văn Hóa hấp dẫn chàng, không phải là những bài học ấy, trái lại, là mây và cây của Hoa Cương, con đường nhỏ đằng sau giáo đường Thiên Chúa giáo Hoa Cương, mảnh đất lau sậy đi đến vườn mộ họ Trần của Hoa

Cương, và hang núi nhỏ được anh và bọn Từ Nghiệp Bình, Phương Khắc Mai, Ngô Thiên Uy đặt tên là “thế ngoại đào nguyên”.

Mình đã từng liều mạng chen vào cái cửa hẹp này. Ở miền Nam học xong cấp III, lần đầu tiên thi vào đại học thất bại, chàng mang một cái túi xách nhỏ, trên người có một ngàn sáu trăm đồng tiền mới Đài Loan đi làm công kiếm được, từ biệt cha mẹ, đến Đài Bắc “xây dựng sự nghiệp”. Xe lửa vào ga Đài Bắc, chàng theo làn sóng người xuống xe, theo làn sóng người ra khỏi ga xe lửa Đài Bắc. Đang hoang mang chưa biết nên đặt chân nơi nào, ngẩng đầu nhìn, chàng thấy đối diện ga xe lửa có tấm chiêu bài lớn “Lớp luyện thi Kiến Quốc”, cung ứng chỗ ăn chỗ ngủ, bao luôn trúng tuyển Đại Học. Tính số tiền mặt, dốc hết túi thì vừa vặn đủ. Việc ngày mai, ngày mai hãy lo. Anh đi băng qua đường cái, từ cổng nhà ga đi vào cổng lớp luyện thi.

Khổ công học một năm, gia đình mỗi tháng gửi cho chàng một ngàn đồng tiền tiêu vặt, quả thực không đủ làm cái gì. Mỗi tuần việc xa xỉ nhất, là đến cửa hàng ăn một tô lớn nước đá bào mạch nha đậu đỏ. Nhưng lần thứ hai thi, cuối cùng chàng trúng tuyển. Vào đại học, không biết nó là cái gì, cứ học đã rồi hãy hay. Hai năm tiếp đó, hàng ngày quần nhau với thống kê, kinh tế, đại

cương dân luật, hiệp pháp quản lý công thương hiện đại... đến nhúc cả đầu, hứng chí xuống thấp. Từ nhỏ, vẫn cảm thấy mình có chút năng khiếu văn học, nghệ thuật và âm nhạc, nhưng lại mỗi mòn hết trong chương trình khô khan này. Vậy thì, hãy giao du với bạn gái đi! Chỗ hay lớn nhất của việc đào tạo đại học, anh có thể tha hồ mạnh dạn đeo đuổi các cô gái, không có ai sẽ chê trách anh còn quá nhỏ.

Hai năm đại học, các cô gái cuốn vào trong cuộc đời chàng quả thực không ít. Từ Nghiệp Bình có quan hệ rất lớn với chàng. Từ Nghiệp Bình vốn thi vào hệ Nga văn Đại Học Văn Hóa, học một năm, không có giáo sư Nga văn nào nghe hiểu tiếng Nga của anh ta, liền chuyển hệ Quan hệ lao động mà Đài Loan chỉ có một. Hàn Thanh quen Từ Nghiệp Bình. Hai người từng cùng học hành, cùng khích bác giáo sư, cùng theo đuổi các cô gái. Nhưng sau khi Từ Nghiệp Bình và Phương Khắc Mai ở hệ Anh văn Đại học Phụ Nhân đã yêu nhau, trái tim Hàn Thanh vẫn đang lênh bênh. Thời kỳ này, với tâm lòng trẻ trung chín chắn ít nhiều của chàng, với tình cảm trôi nổi thanh xuân của chàng, với tâm tình nửa vui mừng nửa lo sợ đối với người khác phái, vì thế chàng từng viết từng mẩu từng đoạn những “câu thơ”.

Thoăn thoát vượt qua con đường ảo của trưởng thành

lấp đầy ảo ảnh gián đoạn...

Vòng cung vĩnh viễn sứt mẻ

anh chưa đi trọn một vòng thế kỷ

đem dấu chấm bôi đầy chỉ được một dấu đọc

không có ý nghĩ gì hết trời chỉ có

giương đôi mắt nhìn trời mây nổi

Đại học năm thứ hai, làm quen một cô gái, tước hiệu Bảo Bối,
đúng là cũng khiến chàng hoang mang bối rối một dạo, cũng vì
nàng viết vài mẫu thơ vụn:

Mang tấm lòng tịch mịch

Đi vào trong cái dịu êm mộng dệt

Sao không còn lấp lánh

Lưu lại bóng yêu kiều của em

và

Thấp đuốc sông tây

Đếm những giấc mơ tàn rụng

em là gió

em là mưa

em là sấm

Gió thổi rụng mộng tưởng

Mưa đập nát tâm tình

Sấm lay tỉnh một người lữ khách

một mình thấp đuốc sông tây

Đó là những ngày “bất thức thiếu niên sầu tư vị, vị phú tân từ

cường thuyết sầu” (thiếu niên chưa biết mùi vị sầu, để làm thơ mới, gượng nói sầu). Bảo Bồi, một cô gái là sao, là gió, là mưa, là sấm... sau cùng, lại hóa làm một làn khói nhẹ, nhẹ nhàng bay đi khỏi đời chàng không để lại dấu vết. nhưng học kỳ đầu năm thứ ba đại học, trong những ngày trước buổi mừng sinh nhật của Phương Khắc Mai, chàng vẫn còn đang thương tiếc mối tình hảo huyền không thành hình ấy, còn sa vào trong tấm lưới chính mình dệt thành. Bảo Bồi đã thành quá khứ. Mà chàng vẫn không quen với cái gì gọi là “quá khứ”. Không phải vì Bảo Bồi, không phải vì bất kỳ người con gái nào chàng tự gặp. Chỉ là vì... tuổi trẻ.

Trở lại đoạn đầu, hôm ấy là sinh nhật của Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình là quen nhau ở cửa hàng thịt nước Bình Lâm. Từ Nghiệp Bình trừ học hành ra cái gì cũng ưu tú. Anh ta biết đàn ghi-ta, biết hát, biết khiêu vũ, biết đánh bài, biết nói chuyện cười, biết theo đuổi các cô gái. Phương Khắc Mai học lớp ban đêm Đại học Phụ Nhân, hệ Anh Ngữ, là loại cô gái bất kỳ ai thoạt nhìn cũng sẽ thích: hoạt bát, dáng hoàng, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt sáng long lanh, thân hình cân đối. Do gia cảnh giàu có, được chiều chuộng, làn da cô trắng nõn mịn màng, sáng đẹp thanh nhã. Cái đáng quý nhất, cô ta đàn piano giỏi. Thường thường, piano của Phương Khắc Mai, ghita của Từ Nghiệp Bình,

tiếng hát của Hàn Thanh và Ngô Thiên Uy... Họ sẽ làm nao nức trời đất, nao nức tuổi thanh xuân.

Chuyện bắt đầu như thế này: Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình yêu nhau, yêu đến mê mết, yêu đến long trời đất lở, yêu đến chết đi sống lại. Trong hạnh phúc của bản thân họ, họ cũng quan tâm đến hai người bạn thân bên cạnh. Ngô Thiên Uy không có chuyện gì, Ngô Thiên Uy tương đối chín chắn vững vàng và có chí. Hàn Thanh thì lại khác, chàng là người cao ngạo, tự phụ, lại có trái tim nhiệt tình. Khi Từ Nghiệp Bình chuẩn bị vũ hội cho Phương Khắc Mai, Hàn Thanh liền tuyên bố:

- Tôi không có bạn nhảy, tôi không đến!

- Nói thế nào? - Từ Nghiệp Bình kêu lên nói - Cậu không đến chúng ta sẽ tuyệt giao! không nể mặt mình, không nể mặt Phương Khắc Mai...

- Đừng cãi nhau, đừng cãi nhau! - Phương Khắc Mai tươi cười nhìn Hàn Thanh, cắn môi nghĩ ngợi khá lâu, bỗng nói - Hàn Thanh, lớp chúng tôi có một bạn đồng học, rất xứng với anh: cũng yêu văn học, rất nhiệt tình, rất... - Cô hình dung không ra, dùng một câu để tổng kết - Rất có chất, thế là đúng rồi. Tôi giới

thiệu cô ấy làm bạn nhảy cho anh, thế thì, anh sẽ có bạn nhảy, thế nào nào?

- Rất tốt. - Hàn Thanh đồng ý - Cô ta người thế nào? Đừng kéo một quỷ dạ xoa đến trên ghẹo tôi mà oan uổng cho tôi...

- Chao ôi! - Phương Khắc Mai thở dài - Đúng là làm phúc phải tội, không muốn làm quen thì thôi.

- Để nghĩ xem đã - Hàn Thanh vội trả lời. Với người khác mở vũ hội, mình lại đi nhọc công “thấp đuốc song tây” gì gì, quả thực có phần sợ hãi - Cô ta tên là gì?

- Viên Gia Bội - Phương Khắc Mai nhẹ hẫng người nói ra, tuyệt đối không ngờ được rằng, cái tên đó về sau lại biến đổi toàn thể thế giới của Hàn Thanh - Vậy nhé - Cô nghĩ một chút - Anh viết mảnh giấy tỏ ý muốn làm quen cô ấy, tôi sẽ chuyển, như thế dễ nói chuyện hơn. Viên Gia Bội không phải là cô gái tùy tiện có thể hẹn đến được!

- Tôi viết mảnh giấy cho cô ta? Tôi lại không quen biết cô ta, làm sao viết? - Hàn Thanh trợn mắt nhìn Phương Khắc Mai, trong lòng còn đang hoài nghi, cái cô Phương Khắc Mai này phải

chẳng đang đặt cạm bẫy gì để trêu đùa chàng. Chàng quay sang
Từ Nghiệp Bình - Cậu đã gặp cô gái đó chưa?

- Chao ôi - Phương Khắc Mai lại “chao ôi”, đó là câu cửa miệng
của cô - Tôi làm sao dám để Từ Nghiệp Bình gặp Viên Gia Bội,
đến lúc, anh ấy sẽ theo đuổi Viên Gia Bội, tôi há chẳng phải tự
chuốc lấy khổ à!

Hàn Thanh bỗng tim đập mạnh. Từ Nghiệp Bình vỗ vai chàng,
cười nói:

- Viết đi! Nói viết là viết, viết mảnh giấy đối với cậu là quá giản
đơn!

Được! Đại trượng phu nói viết là viết, cái đó có gì khó! Chàng
cầm bút lên viết một mảnh thư:

“Viên Gia Bội

Trong một dịp ngẫu nhiên nghe được tên của cô, không hiểu sao
rất muốn làm quen với cô. Viết mảnh giấy như thế này là quá
đường đột, mong là cái “đường đột” ấy không có nghĩa là hoang
đường.

Bất kỳ việc gì đều nên có một cái bắt đầu, phải vậy không?

Hàn Thanh, ba giờ 55 phút chiều 10. 11. 1977.”

Sau đó, là đêm hôm vũ hội.

Hàn Thanh. Đó không phải là lần đầu tiên giao du với bạn gái, chàng cũng chưa từng cho rằng giao du với bạn gái là việc khó khăn gì. Nhưng, tối nay chàng lại khẩn trương một cách không sao hiểu nổi trước khi đến vũ hội, chàng cố ý chải đầu rửa mặt, mặc chiếc áo sơ mi xanh mình thích nhất, một cái quần tây màu xanh sẫm, thắt cravat màu xanh sẫm. Soi gương tự ngắm mình, ngoài việc không có một bộ mặt có vẻ chín chắn mà trưởng thành ra tất cả đều hoàn hảo. Chàng phải chải đi chải lại mái tóc búng bính, trong bụng khẽ rửa mình một câu: “Có phải là đi xem mặt nhau đâu! Giả sử không phải vì mất Bảo Bối...” Phải, Bảo Bối, trong cái khoảnh khắc khi đến nơi hẹn, cái mà chàng nghĩ vẫn là cô gái như làn khói nhẹ: Bảo Bối.

Vũ hội là mượn một căn nhà tây đơn lẻ mà sinh viên hệ Thị chính thuê, căn nhà ấy có phòng khách rất lớn.

Tối ấy hết sức náo nhiệt, nam nữ đến dự có khoảng hai mươi - ba mươi đôi, toàn là sinh viên đại học bạn đồng học các trường Đạm Gian, Minh Truyền, Đông Ngô, Phụ Nhân, Văn Đại... đều có. 7 giờ 30 phút, vũ hội bắt đầu. Phương Khắc Mai mặc đồ đầm thuần trắng, trên vạt gài một đóa hoa lan màu tím, vừa cao quý, vừa xinh đẹp. Từ Nghiệp Bình cũng mặc một bộ âu phục 101 của anh, là tặng phẩm của cha mẹ khi anh thi đậu vào đại học, màu xám. Họ là một đôi rất xuất sắc, liên tiếp khiêu vũ, quay cuồng trong phòng chính.

7 giờ 40 phút, Viên Gia Bội chưa xuất hiện

7 giờ 50 phút, Viên Gia Bội chưa xuất hiện.

8 giờ đúng, Viên Gia Bội chưa xuất hiện.

Trong phòng chính, người càng lúc càng nhiều, Hàn Thanh lại càng lúc càng buồn bực. Chàng đi đến bên cửa sổ, đốt một điếu thuốc, buồn chán nhả khói thuốc. Chàng hút thuốc từ hồi học luyện thi, từ đó bỏ không được. Chàng nhả khói thuốc, không nghĩ đến cái cô Viên Gia Bội ấy, bắt đầu nghĩ đến những cô gái trong đời sống của chàng... Kỳ quái, trong đời sống của chàng vẫn không thiếu các cô gái, trừ Bảo Bội ra, còn có những người

khác, chỉ là chàng lại không đặc biệt quý tiếc bất kỳ một người nào. Cứ cho là đối với Bảo Bối, chàng cũng là có cũng được không cũng được, chẳng phải thế hay sao? Tình yêu trời long đất lở, quỷ khóc thần kinh dưới ngòi bút nhà tiểu thuyết đều là bịa đặt, đều là hư cấu, đều là nói bậy bạ, chỉ có những độc giả ngốc nghếch mới đi tin những chuyện quỷ quái ấy!

8 giờ 10 phút, Phương Khắc Mai bỗng dẫn một cô gái đến trước mặt chàng.

- Hàn Thanh! - Phương Khắc Mai cười nói - Viên Gia Bội đã đến.

Chàng giật mình, ưỡn thẳng người, chàng chăm chăm nhìn: một đôi mắt to dịu dàng, một khuôn mặt trắng trẻo và một cái cười diễm đạm.

- Xin lỗi, tôi đến muộn - Nàng nói - Vốn định không đến, sợ Phương Khắc Mai giận.

Hả? Chỉ sợ Phương Khắc Mai giận? Và Hàn này chỉ là một gã vô danh tiểu tốt? Chàng chưa kịp đáp lời, Phương Khắc Mai đã thoăn thoắt rời đi, để lại cô gái thân hình thấp nhỏ, thon thả, vẫn

nhã mà cao quý ấy cho chàng. Phải, thon thả, văn nhã, cao quý, xinh đẹp... Một thời gian, rất nhiều chữ loại như thế chồng chất trong đầu óc chàng, mà cái khiến chàng kinh ngạc, là những chữ ấy cộng lại, vẫn miêu tả không nổi ấn tượng đầu tiên nàng mang lại cho chàng. Chàng vội chìa tay ra bắt tay nàng, rất buồn phiền vì lòng bàn tay mình toàn là mồ hôi.

- Dù thế nào, tôi vẫn cảm ơn cô đã đến - Chàng nói - Cô bằng lòng khiêu vũ không? - Chàng hỏi giản đơn rõ ràng - Khiêu vũ có thể làm dịu đi cảm giác xa lạ giữa người và người.

- Rất bằng lòng.

Họ bước vào sàn nhảy, bắt đầu khiêu vũ. Chàng lúc ấy mới phát hiện, nàng lại mặc chiếc quần bò, áo sơ mi màu gạo hoa lấm chấm, hoàn toàn không giống dạng vẻ tham dự vũ hội. Dù thế nào đi chăng nữa, nàng không coi trọng vũ hội này, không coi trọng mảnh giấy ấy! Đối với cái “trò chơi giới thiệu” này hoàn toàn không cảm thấy hứng thú. Khi chàng nhìn đắm đắm vào mắt nàng phát hiện nàng không chút che giấu, nhìn và đánh giá chàng kỹ càng.

Không phải là che giấu. Tiếp đó học lại bắt đầu nói chuyện. Chắc

là thái độ không quan tâm, không nghiêm chỉnh của nàng làm chàng tổn thương, càng có thể, là thân hình cân đối của nàng, bộ mặt xinh đẹp của nàng (cảm ơn Phương Khắc Mai không kéo quỹ dạ xoa đến trêu ghẹo chàng) mang đến cho chàng cái vui mừng bất ngờ.

- Cô có tin hay không, - chàng nói - tôi bây giờ đang khiêu vũ với cô, cái trong lòng tôi nghĩ lại là một cô gái khác?

Lời trò chuyện hay làm sao! Chàng nói ra miệng liền thấy hối hận. Trên thế giới sao có người vụng về đến như vậy, thấy ấu trĩ đến vậy, hư vinh đến vậy, không chín chắn đến vậy....

Nàng nhìn chàng. Vẻ mặt nàng trinh trọng mà dịu dàng, mắt nàng lóe lên ánh sáng êm dịu, nhìn sâu vào mặt chàng

- Anh có tin hay không, - Nàng đứng đắn tiếp lời - tôi bây giờ tuy đang khiêu vũ với anh, cái trong lòng tôi nghĩ cũng là một người con trai khác?

Chàng trừng mắt nhìn nàng, chàng đoán, vẻ mặt của mình nhất định rất ngốc nghếch.

- Tôi không tin - Chàng nói.

- Anh nên tin - Nàng gật đầu.

- Tại sao? - Chàng lắc đầu.

- Tôi sẽ không vì một người con trai viết sai tên tôi mà đến dự hẹn, trừ phi tôi đang không mặn ý với một người con trai khác.

- Hả - Chàng mở to mắt nhìn nàng - Tôi viết sai tên cô? Cô không phải tên Viên Gia Bội?

- Là Viên Gia Bội, chữ Bội bên cạnh chữ ngọc, không phải là bội bên cạnh chữ nhân. Có thể thấy anh không biết gì về tôi hết.

Đáng chết, chàng nghĩ, quả thực là viết sai. Chàng dăm dăm nhìn nàng. Đột nhiên, họ cùng cười. Cái cười của nàng ôn hòa làm sao, thanh thoát làm sao, động lòng người làm sao, khiến lòng chàng lập tức giống như buồm căng đầy gió, tràn đầy sức sống và xúc động.

- Xin lỗi - Chàng nói, lại tiếp một câu - Cảm ơn cô.

- Xin lỗi cái gì? Cảm ơn cái gì? - Nàng hỏi.

- Xin lỗi, là tôi viết sai tên cô. Và cảm ơn, là cô đối với một người con trai khác không vừa ý.

Nàng nhướn lông mày lên, nhìn chàng, rất kinh ngạc, cũng rất háo hức. Sau đó nàng cười to, cười được thẳng thắn, thuần hậu mà vui vẻ.

- Anh là một người con trai có phần cổ quái - Nàng nói - Tôi sẽ không hối hận vì tôi đến tối nay.

Tối hôm đó, họ nói rất nhiều rất nhiều chuyện, dường như là hai người bạn từ lâu. Chàng nói cho nàng biết chàng là một chàng trai nhà quê đến từ làng Vạn Loan Bình Đông. Nàng nói cho chàng biết, nàng xuất thân từ nhà danh giá, ông nội là một đại tướng quân, chân cũng từ trong quân đội về hưu, mở một công ty đồ dùng gia đình, nàng là con em nhà quân nhân chính cống, nguyên quán Hồ Bắc.

- Không ngờ nổi phải không? - Nàng nhướn lông mày, cười nói

- Nhà tôi gia giáo rất nghiêm, từ nhỏ dường như đã tiếp nhận huấn luyện quân sự, trong nhà ngay cả chuyện phiếm, cười đùa

đều không thể tùy tiện, nhưng lại đẻ ra một đứa con gái bướng bỉnh, không chịu nghe theo khuôn phép như tôi.

Chàng chăm chăm nhìn nàng. Không ngờ nổi phải không? hai người một Nam một Bắc, đến từ hai thế giới, lại gặp nhau trong một hoàn cảnh có ý sắp đặt!

- Nói cho tôi biết số chuyện của anh, - nàng bỗng nói - cô gái ấy thế nào rồi?

- Cô gái nào? - Chàng sửng sốt.

- Cô gái anh nghĩ đến trong lòng ấy!

- À! - Chàng chợt hiểu ra, mở to mắt - Cô ấy ư!

- Cô ấy làm sao? - Nàng truy hỏi. Cô gái thích truy tận gốc ngọn!

- Cô ấy không đáng kể vào đâu - Chàng lắc đầu.

- Quả thực không có cô ấy ư? - Nàng hoài nghi

- Quả thực có cô ấy. Chàng gật đầu, rất nghiêm chỉnh - Còn

không phải chỉ một cô, mà có nhiều cô!

- Ý xì! Quả là hay! - Nàng liếm đầu lưỡi. - Chắc chắc, có nhiều bạn gái như thế, cảm giác của anh như thế nào?

- Phiền nhiều lắm!

Nàng cười, vì cái khoác lác của chàng mà cười. Chàng cũng cười, vì cái cười của nàng mà cười.

Sau đó, thời gian trôi qua, suốt cả một buổi tối giống như một chớp mắt. Phương Khắc Mai, Ngô Thiên Uy, Từ Nghiệp Bình mỗi lần lướt qua bên người họ, đều nháy mắt với chàng. Chàng hài lòng, như chưa từng có cái hài lòng như vậy. Những bạn gái trước đây, đều không đáng kể vào đâu! Có một khoảnh khắc, chàng thấy mình giống như dẫm trên mây mù, thứ cảm giác tươi mới ấy, thứ khát vọng, vui sướng nở từ chỗ sâu trong tâm hồn ấy, dường như... chàng trước đây đều là sống uổng. Rõ ràng, cô gái trước mặt, chàng mới lần đầu tiên gặp được!

Tối ấy, họ còn nói những gì, chàng không nhớ được nữa. Ngay cả Phương Khắc Mai lúc nào cắt trứng chiên sinh nhật, chàng cũng không nhớ được nữa. Từ Nghiệp Bình hát nhiều bài hay, lại

đàn ghita, chàng cũng không nhớ được nữa. Chỉ nhớ được sau cùng, là chàng đưa nàng về nhà. Nàng ở Tam Trương Lê. Còn cách nhà nàng một ngõ, nàng liền không cho phép chàng tiến thêm nữa. Nàng nói:

- Nếu để má tôi nhìn thấy tối nay tôi được con trai đưa về nhà, chắc chắn sẽ mắng tôi đến sáng sớm mai.

- Ủa! - Chàng sửng sốt - Đại học năm thứ hai còn chưa cho phép giao du với bạn trai ư?

- Cho phép. Nhưng, phải do các vị lựa chọn trước. Nhưng, - Nàng nhìn chàng - anh cũng chưa thể coi là “bạn trai” của tôi được!

Chàng gật đầu.

- Cho tôi thời gian. Hiện nay cô cũng chưa thể coi là bạn gái của tôi. Nhưng, không quan trọng, tôi cũng cho cô thời gian.

- Ủa! - Nàng kinh ngạc nhướn lông mày - Cái anh này quả thật... quả thật điên cuồng! Quá quái gở! Tạm biệt! - Nàng muốn chạy đi.

- Đợi một chút! - Chàng kêu - Nói cho tôi biết số điện thoại của cô

Nàng do dự giây lát

- Được! - Trong mắt nàng lóe lên một tia ranh mãnh - Tôi nói cho anh biết, nhưng tôi chỉ nói một lần, không nói lần thứ hai. Nếu mà nói rồi mà anh nhớ không nổi, tôi sẽ không nói lại nữa.

- Được. - Chàng đáp, tập trung tất cả sức chú ý. Chàng biết, nàng quả thật sẽ chỉ nói một lần.

- Nghe cẩn thận nhé! Nàng nói rất nhanh các con số, tốc độ nhanh đến giống như súng máy bắn liên một tràng, mà càng nói càng khẽ, con số sau cùng đã khẽ như tiếng nói thầm: 774-35688.

Nói xong, nàng không đợi chàng hỏi lại nữa, giống như tia chớp, chuyển vào trong ngõ, bóng hình rất nhanh biến mất.

Chàng đứng ngây dưới đèn đường, giống như người ngốc nhảm đọc những con số ấy, vừa nhảm đọc, vừa móc bút bi trong túi ra,

viết số điện thoại ấy lên trên làn da cánh tay. Viết xong, chàng huýt sáo miệng, tâm tình nhẹ nhõm. Sáng sớm mai, việc đầu tiên, gọi điện thoại thăm hỏi nàng, cũng biểu hiện ra sức nhớ của mình. Chàng đi mãi đi mãi, huýt sáo miệng mãi, bỗng nhiên, chàng thấy có phần quái lạ, càng nghĩ lại càng quái lạ. Dừng ở dưới một ngọn đèn đường, chàng cuộn tay áo xem số điện thoại ấy: 774- 35688

Chàng ngây người ra, không huýt sáo miệng nữa, đếm một cái, đủ tám con số, lại đếm một lượt, vẫn là tám con số. Trời đất! Điện thoại toàn thành phố Đài Bắc đều là bảy con số làm gì ra tám con số!

Chàng thở dài một tiếng, dựa trên cột điện. Cô gái thông minh, nghịch ngợm, ranh mãnh, tinh nhạy ấy! Chàng vẫn bị cô ta xí gạt!

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 2

Hàn Thanh ở đường Thủy Nguyên, là một ngôi nhà đơn lẻ ba tầng lầu, chủ nhà toàn gia ở lầu một lầu hai, lại đem hai gian phòng lầu ba chia cho hai sinh viên đại học tỉnh ngoài đến thuê. Hàn Thanh ở một gian, một gian khác là một sinh viên hệ Pháp luật Đại học Đông Ngô, đàn ghi-ta giỏi khiến người mến mộ đến chết được. Những năm này hầu hết sinh viên đại học đều giỏi đàn ghi-ta hát dân ca, mà còn biết sáng tác ca khúc. Hay thật, người trẻ tuổi thời đại này đều có tế bào âm nhạc, không có thầy cũng tự biết. Vốn dĩ người da đen Phi châu trong rừng rậm nguyên thủy còn biết đánh trống làm vui, hát lên niềm vui buồn mừng giận của họ, mà họ không có người nào từng học nốt, khuôn nhạc.

Hàn Thanh và anh sinh viên láng giềng không quen thuộc cho lắm, anh ta họ Vương, Hàn Thanh liền gọi anh ta là Vương ghi-

ta. Có một hồi, Hàn Thanh cũng muốn học đàn ghi-ta, Vương ghi-ta đã dạy chàng, Từ Nghiệp Bình cũng đã dạy chàng, chỉ vì chàng không kiên nhẫn, học một hồi rồi bỏ. Ngôi nhà ở đường Thủy Nguyên cũng kỳ quái, giống như chung cư, cầu thang ở mặt ngoài nhà, lại thấp lùn chỉ có ba tầng. Hàn Thanh thích tính độc lập của nó, có chìa khóa cửa phòng mình, khỏi đi qua phòng khách và gian phòng của người khác, tiền thuê phòng mức thấp, sẽ không để cho chàng có điện thoại vẫn phải gọi nhờ bà chủ. Nhờ nhiều cũng đâm ngượng, ai gọi điện thoại tới lại khó, lúc đến nghe lại phải để ý quần áo của mình có chỉnh tề hay không. Đương nhiên, cũng có thể ra bên ngoài dùng điện thoại công cộng, đến trạm điện thoại, phải đi mất 15 phút.

9 giờ sáng ngày 25 tháng 10 năm 1977.

Lần đầu tiên Hàn Thanh gọi điện thoại đến nhà họ Viên, mà gọi nhờ bà chủ nhà. Bà chủ nhà đi mua đồ ăn, đưa con gái sáu tuổi An An dịu hiền ngoan ngoãn, mở cửa cho chàng vào thỏa sức dùng điện thoại. Ha, cái số điện thoại tám chữ số ấy khiến chàng nhức cả đầu cả óc. Nhưng, trực giác mách bảo chàng, trong tám chữ ấy chắc chắn có bảy chữ là đúng, chỉ cần bỏ đi một con số thừa là được. Rất giản đơn, nhất định giản đơn, tuyệt đối giản đơn, tuyệt đối giản đơn!

Cuối cùng chàng cũng gọi được điện thoại cho nàng. Chính Viên Gia Bội đến nghe điện thoại. Nàng học lớp đêm, ban ngày đều không đến lớp. Nghe thấy tiếng Hàn Thanh, nàng kinh ngạc sửng sốt.

- Anh làm sao nhớ được điện thoại? - Nàng nửa sợ nửa mừng -
Tôi biết, đúng là Phương Khắc Mai nói cho anh biết.

- Không, không! Nếu tìm Phương Khắc Mai thì quá là chán chuyện! - Chàng có phần đắc ý - Số điện thoại là chính cô nói cho tôi biết! Cô sao lại quên? Tối hôm qua, chính miệng cô nói với tôi.

- Nhưng... nhưng.... - Nàng ấp úng, cười, thích thú với sự hiềm lạ
- Số điện thoại tôi cho anh dường như... dường như... Hi hi, ờ, ha ha...

- Hi hi, ờ, ha ha! - Chàng bắt chước tiếng của nàng, hàm hừ một cách cường điệu - Số điện thoại của cô rất chính xác, chỉ là thừa một số, tôi bỏ một số thừa ấy đi, liền hoàn toàn chính xác, rất giản đơn. Đó là một trò chơi con số sắp xếp tổ hợp, nói cho cô biết, số học tôi cũng không kém, trong tám chữ số muốn lấy bảy

chữ số, có một công thức, tên là P8/7 nhưng trong chữ số của cô có hai số lặp lại 77 và 88, cho nên công thức của nó là C: lấy lũy thừa ba nhân hai trừ đi lũy thừa hai nhân hai cộng lũy thừa hai nhân 7 trừ lũy thừa 2, coi như là 10080 kiểu. Cho nên, tôi chỉ cần dựa theo trật tự, gọi 10080 cú điện thoại thì nhất định có thể gọi thông được.

- Cái gì lũy thừa với không lũy thừa? Anh làm mù cả đầu óc tôi rồi, anh đang chơi trò trắc trắc hay sao? Đừng bịt mắt tôi nữa! - Viên Gia Bội càng thích thú với sự hiểm lạ, càng thêm kinh ngạc

- Tôi không tin, ngay cả cái công thức của anh tôi cũng không tin.

- Nếu không, tôi làm sao gọi cho cô được? Có người cho tôi một trắc nghiệm, tôi đành giải đề!

- Không tin! không tin! tuyệt đối không tin! - Viên Gia Bội cười la lên - có người giúp anh, có người đang bán đứng tôi.

- Tuyệt đối không có! Thề rằng không có! - Chàng kiên quyết nói, cũng cười - Nhưng tôi đương nhiên là sẽ không ngốc đến nỗi gọi nhiều cú điện thoại như thế! Tôi chỉ cần nghĩ ngợi một chút, và liền gọi được.

- Nghĩ ngợi như thế nào? - Nàng tò mò hỏi.
- Mời cô đi ăn trưa, trong bữa trưa sẽ nói cho cô biết.
- À, thì ra anh muốn mời tôi đi ăn trưa.
- Phải!
- Nhưng... - Nàng thực tình do dự.
- Đừng nói nhưng! - Chàng ngắt lời nàng - Tôi mời cô đi ăn trưa, sau đó đi xem phim, sau đó tản bộ, sau đó đưa cô đến Đại học Phụ Nhân học. 6 giờ 40 phút, cô có một tiết học cô thích nhất: chữ Hy Lạp. Cô học, tôi làm sinh viên dự thính.
- Ủa! - Nàng lại cười, lại kinh ngạc - Anh đều sắp đặt cả rồi ư?
- Phải.
- Anh không đến lớp à?
- Tôi hôm nay chỉ có một tiết học. Cô đoán được tên bài học là gì

không? Nhân lực đi làm và an toàn xã hội. So với số điện thoại của cô còn nhiều hơn một số. Nói phức tạp thì đúng là phức tạp. Tôi cúp cua, cùng cô đi học chút văn học.

- Nghe nói, anh còn có năng khiếu văn học.

- Cái đó không đáng kể vào đâu cả.

- Không ngờ được rằng anh còn có đầu óc số học.

- Cái đó cũng không đáng kể vào đâu cả.

- Ha! Cái gì cũng không đáng kể vào đâu cả! Thế thì, đối với anh có việc đáng kể vào đâu hay không?

- Đương nhiên.

- Là gì?

- Cô ra ăn cơm trưa với tôi.

- Chao! - Nàng thông thả thở một hơi dài - Gặp ở đâu? - Nàng hỏi khẽ, hoàn toàn đầu hàng.

Lòng chàng vui mừng, máu nhanh chóng chạy rần rật trong cơ thể, đầu óc tỉnh táo mà thần thái bay bổng.

- Đằng sau Đại học Sư Phạm có một quán ăn nhỏ, tên Tiểu Phong Phàm, có biết hay không?

- Ồ, Tiểu Phong Phàm (cánh bướm nhỏ), cái tên rất đẹp.

- Mười một giờ rồi, gặp ở Tiểu Phong Phàm! Hoặc giả, - chàng càng lúc càng cấp thiết - tôi bây giờ đến Tam Trương Lê đón cô!

- Khỏi! - Nàng cười hi hi - Mười một giờ rồi gặp!

Điện thoại cắt. Chàng lệ làng nhảy lên, dùng tay đụng vào trần nhà, ôm bé An An trong lòng hôn rõ kêu, rồi tắt tả đi ra, nhảy nhót chạy lên cầu thang về phòng, xoay một vòng trong nhà, soi gương, chải bừa đầu tóc sớm nay mới gội, sờ cằm, quá tròn nhẵn, thật đáng bực! 21 tuổi vẫn chưa có vài sợi râu! Chà chà! Hôm nay quả là tốt, cái gì cũng tốt! Ngay cả số điện thoại tám chữ số cũng đều tốt, cái gì cũng tốt!

Thế là, mười một giờ rồi, chàng cùng Viên Gia Bội gặp mặt ở

Tiểu Phong Phàm.

Trời đất! Nàng thanh thoát biết bao, tinh nhạy biết bao, trang nhã biết bao, tế nhị biết bao! Nàng hôm nay hoàn toàn không giống tôi hôm qua. Nàng cố ý trang điểm: đầu tóc mới gội, lồng bông mềm mại đen láy óng mượt xoa trên vai, mặt tuy không son phấn, lại trắng trẻo, mày mắt phân minh. Nàng mặc chiếc sơ mi màu tím nhạt, quần màu tím sậm, bên ngoài thêm một chiếc ghi-lê thêu hoa tím nhỏ. Thoạt nhìn, quả thật giống đóa hoa tím nho nhỏ. Chàng vui mừng biết bao, bởi nàng đã cố ý trang điểm, vì chàng, chỉ vì chàng.

- Nói cho tôi biết - Nàng cấp thiết nói - Cái câu nói trúc trắc của anh là trò chơi thế như thế nào?

- Không phải là trúc trắc, là thật. - Chàng viết trên giấy khăn ăn một phương trình thức: $4 \cdot 7! \cdot 7!, C \cdot x... + 2 \cdot X... = 10080, 3 \cdot 2! \cdot X \cdot 2! \cdot 2!$ đưa cho nàng. - Đây là cái lũy thừa nhân với lũy thừa tôi đọc ra, cô coi, cô ra cho người một đề khó biết bao nhiêu! Chưa từng gặp một cô gái giống như cô, nếu tôi số học không khá, tôi há chẳng tiêu hay sao!

- Đừng bịt mắt nữa! Nói thật đi! - Nàng nhìn chàng, cười, cầu

xin.

- Được, nói thật nha. - chàng nghiêm chỉnh nhìn nàng - Nhưng, nói ra cô có sẽ thấy là thú vị không, hay không nói là hơn.

- Nói đi! - Nàng hết sức tò mò - Nhất định phải nói!

- Kỳ thực, - Chàng cười - rất giản đơn, tôi gọi cho tổng đài điện thoại, hỏi họ số bảy đầu có phải là mỗi chữ số đều có hay không, bởi vì tôi biết Tam Trương Lê là thuộc loại chữ đầu số bảy. Kết quả, cô nhân viên cho tôi biết, không có 774, chỉ có 773, cho nên số 4 ấy là cô thêm vào, tôi chỉ cần bỏ số thêm vào, là đúng!

- Hả - Nàng mở to mắt há to miệng - Giản đơn như thế ư?

- Giản đơn như thế đấy. - Chàng nói, có phần hối hận, không nên nói cho nàng biết.

Mặt nàng sáng long lanh, môi nàng ướm nhuận, má nàng hơi ửng hồng.

- Chao! - Nàng thở dài, lại không che giấu nổi sự thán phục trong mắt. - Anh là một chàng khá thông minh, tôi nên để tâm đối với

anh một chút!

- Bất tất phải để tâm... - Chàng buộc miệng nói ra - chỉ cần quan tâm!

- Chao! - Nàng lại thở dài, mắt có vẻ đề phòng - Anh...

- Đừng nói! - Chàng ngăn cản nàng, vội vàng cải chính - Nói sai rồi, không cần cô quan tâm, chỉ cần cô vui.

Nàng dùng tay che mắt cười, không muốn cho chàng nhìn thấy, không muốn để chàng biết nàng dễ gần gũi, càng không muốn để chàng biết trong thời gian ngắn ngủi ấy, chàng đã mang lại cho nàng ấn tượng sâu sắc biết bao. Nàng che mắt cười, nhưng, cười mãi, cười mãi, tay nàng lại rơi xuống mặt bàn. Nàng không thể không thẳng thắn đối mặt với chàng, cậu nam sinh đẹp trai! Ô, thật thế, khuôn mặt có phần trẻ con, mái tóc lông bông, nhãn thần động lòng người và cái cười thuần chân; thật thế, là một cậu nam sinh đẹp trai!

Do đó, suốt ngày hôm đó, hoàn toàn dựa theo kế hoạch của chàng: họ ăn cơm trưa, tản bộ, xem phim, buổi tối, họ cùng ăn một bữa tối giản đơn trong nhà ăn “Nhân Viên” của trường đại

học Phụ Nhân, chàng lại cùng nàng đến lớp.

Khi lên lớp hội thoại, xảy ra một sai lầm nho nhỏ, vị giáo sư người nước ngoài tên Giohn, lại tưởng Hàn Thanh là sinh viên trong lớp, tìm ai không tìm lại tìm đúng chàng, dùng tiếng Anh hỏi chàng một đống lớn câu hỏi. Viên Gia Bội trong lòng lo nơm nớp, cái anh chàng học “hệ Quan hệ lao công” gì gì, biết tính lũy thừa nhân lũy thừa gì gì, đừng để mất mặt trước đám đông! Nàng ngồi đấy, đầu không dám quay lại. Nhưng, khi nàng kinh ngạc nghe Hàn Thanh trả lời lưu loát, nàng đúng là kinh ngạc chờ người ra: chẳng lẽ anh chàng này cái gì cũng biết một chút hay sao? Sau đó, nàng nghe đằng sau có hai nữ đồng học đang lén nói chuyện riêng, thảo luận về “nam sinh” “mới” đến, nàng đột nhiên cảm thấy kiêu ngạo biết bao.

Đó là bắt đầu sự gặp gỡ, làm quen, thưởng thức nhau của một chàng trai và một cô gái. Vài ngày sau, trong nhật ký của Hàn Thanh có mấy câu như thế này:

Phương Khắc Mai hỏi tôi, có thích Viên Gia Bội hay không?

Tôi nói rất thích.

Phương Khắc Mai nói Viên Gia Bội rất không giản đơn,

Muốn tôi thả chậm bước chân đợi Viên Gia Bội,

Ngày nay tôi đang nghĩ Viên Gia Bội,

Có sẽ dồn nhanh bước chân theo kịp hay không?

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 3

Một buổi chiều tháng mười một, khí trời lành lạnh, ý thu đang nồng, Viên Gia Bội lần đầu tiên theo Hàn Thanh đến nhà chàng - ngôi nhà nhỏ đường Thủy Nguyên.

Một chiếc giường, một bàn viết, một chiếc ghế tựa, một đèn bàn, một máy hát, một tủ sách, một gian phòng tắm... rất nhiều cái “một” lại có vô số thùng xà bông chồng lên, bên trong chất vô số vô số sách và vô số đĩa hát.

Viên Gia Bội rất khấn trương, ngồi trên chiếc ghế tựa duy nhất, không ngừng dùng ngón tay vuốt vòng quanh tóc, ánh mắt chuyển theo Hàn Thanh. Hàn Thanh đặt sách học của nàng trên bàn, tối nay nàng còn phải đến lớp. Chưa từng thấy cô gái nào dụng công hơn nàng, không bao giờ chịu bỏ tiết học, lại còn là đại biểu lớp! Nếu không phải có rất nhiều chữ lạ Anh Văn cần

tra, mà không có bất cứ nơi nào thích hợp để làm bài tập, nàng chắc vẫn không chịu theo chàng về nhà.

Chàng rót một ly nước trà cho nàng. Nàng bưng ly, thận trọng nhấp môi, khéo mắt nhìn trộm chàng, tựa như không yên tâm.

- Làm sao thế? - Chàng hỏi - Không khát ư?

- Không. - Nàng khẽ hằm hừ - Hỏi một câu hỏi, anh đừng tức giận.

- Được. Cô cứ hỏi.

- Bên trong ly nước này - Nàng khe khẽ hỏi - Có bỏ thuốc mê gì không?

Chàng trừng mắt nhìn nàng. Tức giận? Nàng nghĩ chàng là người thế nào mà có cái hèn hạ như thế? Hèn chi không hề chịu theo chàng về nhà. Chàng không nói gì hết, chỉ là cướp lấy ly nước, ngửa cổ uống cạn một hơi.

- Trời! - Nàng khẽ kêu - Nói là không tức giận mà.

- Không tức giận. - chàng nói.

Ngồi trên mép giường, chàng giở sách học Anh Văn của nàng, cầm tự điển lên, giúp nàng tra những chữ lạ, vừa tra, vừa không ngẩng đầu lên nói - Cô đi nghe đĩa hát đi, có Beatles cô thích nhất, có đĩa hãng Olivia Nequton có rất nhiều bài hát của ca sĩ ngôi sao.

Nàng liếc trộm chàng. Vẻ mặt rất nghiêm túc, cúi đầu, không cười không nói, chỉ là không ngừng lật tự điển. Nàng hơi thấp thỏm, chưa từng nhìn thấy chàng như vậy. Ngay người ngồi đấy, nàng ra sức dùng ngón tay vuốt vòng quanh tóc, lâu lắm, mới nói mấy câu, mấy câu rất thẳng thắn:

- Rất nhiều bạn đồng học đều nói, những nam sinh các anh ở bên ngoài đều có phần ma giáo. Mà... Mà... anh cũng không phải là rất tốt. Có người cảnh cáo tôi, bảo tôi cách xa anh một chút.

Chàng buông cuốn tự điển, ngẩng đầu lên, nhìn nàng:

- Tôi biết tôi không phải là tốt, tôi cũng không giấu giếm cô chuyện gì, tôi đã giao du với khá nhiều bạn gái. Nhưng tôi không cần dùng thuốc mê gì gì, nếu tôi thích một cô gái nào đó, tôi

ngĩ, bản thân tôi còn hay hơn thuốc mê.

Nàng nhìn chòng chọc chàng, bối rối.

- Nhìn tôi đây! - Chàng nói, bỗng phủ tay lên cái đầu căng thẳng của nàng. - Tôi có thể vĩnh viễn chỉ là một nhân vật nhỏ bé, nhưng tôi có học, có trí tuệ, có tài ăn nói, một con người giống như tôi, có cần dùng thủ đoạn hèn hạ để đạt được mục đích không?

- Ô! - Nàng khẽ kêu - Anh dựa vào đâu mà tự phụ như thế?

- Tôi phải mất hai mươi năm mới có cái tự phụ này, cô cho rằng tôi nên vứt bỏ đi ư?

Mắt nàng mở càng to.

- Họ nói anh cuồng vọng, tôi bây giờ mới biết anh rất cuồng vọng. Kỳ quái, những cô gái trước tôi, các cô ấy đều không thể khắc dấu trong tim anh ư? Đều không thể chiếm cứ linh hồn anh ư? Còn điều này nữa: anh chưa hề đích thực muốn yêu các cô ấy, muốn dâng hiến bản thân anh ư?

Chàng không đáp, chỉ là lặng lẽ dăm dăm nhìn nàng. Lát sau, chàng mới nói:

- Cô muốn tôi trả lời thế nào? Tất cả mọi cái đã qua đều không thấy được rằng đẹp rất đẹp. Cô muốn tôi nói kỹ từ đầu, để giải phẫu con người tôi ư? Để cung khai tất cả ư? Nếu cô muốn nghe, tôi sẽ nói, nói rất tường tận rất tường tận...

- Ồ, không không - Nàng cuống quýt ngăn lại. - Anh khỏi phải nói.

- Bởi vì cô vẫn không chuẩn bị tiếp nhận tôi! - Chàng sắc bén tiếp lời. - Được, thế thì, tôi không nói, dù sao, những chuyện ấy cũng...

- Không đáng kể vào đâu! - Nàng buột miệng nói ra câu đó, chỉ bởi vì “Không đáng kể vào đâu” là câu cửa miệng của chàng, chàng vẫn cứ hay nói cái này không đáng kể vào đâu, cái kia không đáng kể vào đâu. Nàng vừa nói ra miệng, chàng liền sững sốt. Sau đó học nhìn nhau rồi cùng cười lên.

Cười dễ kéo gần lại khoảng cách giữa người và người biết bao. Cười sẽ xóa bỏ hiểu lầm. Cười là cái êm đềm dịu ngọt biết bao.

Sự căng thẳng giữa họ không còn nữa, sự sượng sùng giữa họ không còn nữa. Nhưng tuyệt đối không thể lỗ mãng với nàng, như Phương Khắc Mai nói: nàng là cô gái ngoan, bảo thủ, giữ ý giữ tứ. chàng có phần bị tổn thương. Tiếp nhận tôi đi, chàng thâm kêu. Nhưng chàng lại có chút cảm giác thương thích và khâm phục rất mâu thuẫn, nàng ngay cả nắm tay cũng giữ gìn ý tứ, một cô gái ngoan, một cô gái ưu tú, hoạt bát, có chiều sâu, bướng bỉnh, lại tự giữ mình trong sạch! Nếu trước đây chưa hề có người con trai nào đụng được đến nàng, thề thì, chàng càng nên tôn kính nàng. Cái càng khó có được càng đáng quý. Tất cả những cô gái trong đời chàng đều hóa thành hư vô... chỉ có một người trượt mắt một người này: cười dịu dàng, hồn nhiên đáng yêu, quyến rũ biết bao. Chàng thở dài, uốn thẳng sống lưng, mở sách vở, ngồi ngay ngắn, tiếp tục giúp nàng tra chữ lạ Anh Văn.

- Đi đi đi! - Chàng khẽ kêu - Đi nghe âm nhạc của cô đi!

- Được - Nàng vui mừng đáp, chạy đi mở máy hát, lật băng nhạc, một lát chàng nghe thấy bài hát “All kinds of everything” nàng thích đang cất lên. Chàng quảng tự điện, lắng nghe ca từ ấy, cầm lên một tờ giấy, chàng không do tự chủ theo ấy, phiên dịch ca từ:

Hoa tuyết và hoa thủy tiên rơi rụng

Bướm và ong bay múa

Thuyền buồm, người đánh cá và mọi sự vật trên biển

Giếng thề nguyên, tiếng chuông hôn lễ

Và hạt móc trong buổi sớm mai

Muôn sự vật, muôn sự vật

Đều khiến anh không do tự chủ - nhớ đến em.

Hải âu, máy bay, mây và mù trên trời

Tiếng than khẽ của gió, tiếng kêu khẽ của gió

Đèn nê-ông thành phố, bầu trời xanh

Muôn sự vật, muôn sự vật

Đều khiến anh không do tự chủ - nhớ đến em.

Mùa hè, mùa đông, hoa xuân và cây thu

Ngày thứ hai, thứ ba đều vì em dừng lại

từng vũ khúc, từng câu thơ lộ

Ánh mặt trời và kỳ nghỉ, đều vì em dừng lại

Muôn sự muôn vật, muôn sự muôn vật

Đều khiến anh không do tự chủ - nhớ đến em.

Mùa hè, mùa đông, hoa xuân và cây thu

Núi sông có thể biến, nước biển có thể khô

Mặt trời mặt trăng có thể chuyển dời, tình này không thay đổi

Muôn sự muôn vật, muôn sự muôn vật

Đều khiến anh không do tự chủ - nhớ đến em.

Trời, giờ phút tốt đẹp, tuổi xuân tốt đẹp, muôn sự muôn vật tốt

đẹp! Có một quãng thời gian, buổi chiều mỗi ngày họ ở trong ngôi nhà nhỏ đường Thủy Nguyên, nàng nghe đĩa hát, chàng tra tự điển, lại trước sau giữ tình cảm thuần khiết, chàng chỉ dám nắm tay nàng, sợ tiến một bước nhanh sẽ thành mạo phạm. Mãi đến một hôm, chàng đang tra tự điển, nàng khom lưng để nhìn chữ chàng viết, tóc nàng phát trên đầu mũi chàng, ngựa ngựa. Chàng thò tay phát những sợi tóc đó đi, liền bất ngờ phát hiện, trái dái tai nhỏ nhắn của nàng, có một cái thẹo nhỏ lồi ra, giống như hạt móc nhỏ đọng trên cánh hoa vậy. Chàng kinh ngạc hỏi:

- Bên trên dái tai cô là cái gì thế?

- Ô! - Nàng cười, thò tay sờ hạt móc nhỏ ấy. - Tôi sinh ra là đã có cái này, tiếng Hồ Bắc, gọi thứ này là “đà đà”. Tất cả những cái tròn tròn phồng lên đều gọi đà đà, cho nên, tôi lúc nhỏ, ông bà nội tôi đều gọi tôi là Đà Đà.

- Đà Đà? - Chàng nhiệt thành nhìn nàng, nhiệt thành lập lại hai âm đó - Viết như thế nào?

- Tùy anh viết thế nào thì viết, chữ Đà có một bộ điệu, một phát âm mà thôi.

- Đà Đà - chàng đọc, tên tục của nàng, “Đà Đà”. - Chàng lại đọc, đặc trưng chỉ có nàng có. - “Đà Đà” - Chàng đọc lại lần thứ ba, càng đọc càng thuận miệng - “Đà Đà” - chàng lặp lại lần thứ tư

- Anh làm cái gì thế? - Nàng cười nói - Cứ Đà Đà mãi.

- Tôi thích cái tên đó, - Chàng thực lòng nói, - Tôi thích cái dải tai của cô, tôi thích cái chỉ có cô mới có - Đà Đà. Trời! - Chàng than thở, hít hơi - Tôi thích cô, Đà Đà.

Chàng áp môi trên dải tai của nàng, hơi nóng thổi vào trong lỗ tai nàng. Nàng khẽ run rẩy, dải tai mềm mềm tiếp xúc với đôi môi mềm mềm của chàng, khiến nàng hồi hộp, toàn thân mềm đi. Môi chàng từ dải tai nàng trượt đi, trượt đi, trượt đến má tròn nhẵn bóng mịn của nàng, rồi trên đôi môi ướt nhuận, nóng hổi, mềm mại của nàng.

Chưa từng có một giờ phút nào chàng xúc động như thế, chưa từng có một giờ phút chàng thấy trời đất quay cuồng như thế. Trong cuộc đời của chàng, cái đó tuyệt đối không phải là cái hôn đầu, có phải là cái hôn đầu của nàng không, chàng không dám hỏi, cũng không muốn biết, nhưng, lần đầu trong đời chàng, chàng sa vào một giếng sâu ngọt ngào say người như vậy, đúng

là không biết mình còn tồn tại hay không nữa. Trời, Đà Đà! Đà đà! Trong lòng chàng chỉ thầm gọi đi gọi lại một cái tên. Ôm nàng vào lòng, ôm một thế giới vào lòng. Trên một thế giới chỉ có một cái tên... Đà Đà. Tiếng Hồ Bắc, ý tứ mà nó đại biểu là “cái nhỏ xiu”. “Cái nhỏ xiu”, cái nhỏ xiu đó sắp thuộc về chàng. Chàng hôn đi hôn lại đôi môi nóng hổi ấy. Đà Đà, một cái nhỏ xiu, trong một hạt cát có thể nhìn thế giới, trong một đóa hoa dại có thể thấy thiên đường, trong bàn tay chứa đầy vô hạn, một khoảnh khắc là vĩnh hằng. Trời, Đà Đà, nàng là vô hạn của chàng, nàng là thế giới của chàng, nàng là thiên đường của chàng, nàng là vĩnh hằng của chàng.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 4

Hàn Thanh trước sau không thể quên cảm giác trời đất biến đổi, núi sông chấn động, thế giới biến tan, thời gian dừng lại khi hôn Đà Đà lần đầu. Thứ cảm giác mạnh mẽ như thế, mang theo sức lay động to lớn như thế, là cái khiến chàng cảm thấy kinh ngạc. Thì ra cái “hôn” dưới ngòi bút nhà tiểu thuyết là có thật! Thì ra “một cái hôn định giang sơn” cũng là cái có thật! Chàng say sưa trong tình cảm mãnh liệt của cái hôn ấy. Nhưng, có một hôm chàng hỏi nàng cảm giác với cái hôn đầu ấy như thế nào, nàng lại mở to đôi mắt đen trắng phân minh của nàng, thẳng thắn, không chút bảo lưu nói:

- Anh muốn nghe lời thật hay là lời giả dối?

Nói vớ vẩn! Hàn Thanh nghĩ bụng. Chàng sợ nhất Viên Gia Bội nói thứ lời ấy, cái đó biểu thị câu trả lời chưa chắc là dễ nghe.

- Đương nhiên muốn nghe lời thật! - chàng cũng đáp một câu vớ vẩn.

- Thế thì, em nói cho anh biết. - Nàng ngoẹo đầu nghĩ một chút. Dáng vẻ ấy vừa đáng yêu, vừa kiều mỹ, vừa dịu dàng, vừa động lòng người. Dáng vẻ ấy lại khiến anh muốn hôn nàng nhưng lúc bấy giờ họ đang đi trên đường phố, trước mặt mọi người! Ánh mắt nàng dừng lại trên khuôn mặt anh rất đứng đắn, rất thành thực. - Lúc anh hôn tai em, em chỉ thấy rất ngứa, rất ngứa, ngoài rất ngứa ra, không có cảm giác gì cả. đến khi anh hôn vào môi em... ờ, dừng tức giận, là cái anh muốn hỏi mà... có một khoảnh khắc không có ý nghĩ gì sau đó, em thậm chí kêu lên một câu: Thật tệ! Làm sao lại bị anh ta hôn! Thật tệ! Làm sao một chút cảm giác cũng không có? Thật tệ, làm sao không thấy được là romantic? Thật tệ! Bị anh ta hôn phải chăng là biểu thị tôi từ nay về sau nên chỉ thuộc về một mình anh ta?...

- Ngừng! - Chàng kêu, trong lòng tựa như đánh đổ 120 thứ lọ gia vị, đúng là không biết mùi vị nào đến cực điểm. Trên đời còn có thể có chuyện làm cụt hứng hơn không. Khi anh hôn đến mịm môi trời đất, hôn bay lên 9 tầng mây, cái lòng đối phương nghĩ lại là một chuỗi liên “thật tệ”.. chàng nhìn nàng, cái chân thực rộng

mở cửa nàng khiến chàng càng thêm nhụt chí. Đà Đà, em tại sao không nói dối một chút, khiến anh dễ chịu một chút? Đà Đà, “cái nhỏ xíu” khiến người hận đến ngứa cả răng này!

Viên Gia Bội nhìn chàng. Họ đang dạo chơi trong làn sóng người ở Tây Môn Đình, chàng trong lòng có điều ảm ức, không muốn biểu hiện ra, cảm giác thất ý còn nhiều hơn tức giận. Chàng đang nghĩ, chàng từ nay trở đi sẽ không hôn nàng nữa, trừ phi lúc chàng nắm chắc nàng sẽ cùng chàng tiến vào cùng một cảnh giới. Đà Đà, một “cái nhỏ xíu” mà thôi, làm sao lại khiến chàng hèn vía để đi đâu, không thể tự dứt ra được!

- Trời ơi! Thật tệ! - Nàng bỗng kêu lên, dùng tay bịt tai.

- Làm sao thế? - Chàng sợ đến nẩy người lên, nhìn chăm chăm nàng, sắc mặt nàng có phần quái dị, mắt trở ra.

- Tai em lại ngứa! - Nàng cười lên, nói.

- Cái đó không liên quan đến anh chứ? - Chàng trừng mắt nhìn nàng - Anh đâu có đụng vào em!

- Anh chẳng lẽ không từng nghe nói, khi có người đang thăm

mắng anh, tại anh sẽ ngửa à?

- Ồ, hừ, ha! - Anh chỉ nghe nói, nếu khi có người đang nhớ anh, tại anh mới sẽ ngửa.

- Thật ư! - Nàng cười.

- Thật. - Chàng cũng cười.

Nàng vui vẻ cắt cao đầu, dùng tay vuốt tóc, dáng điệu ấy thanh thoát biết bao. Nàng lần đầu tiên chủ động đưa cánh tay vào trong cườm tay chàng, cùng chàng khoác tay mà đi, một động tác nhỏ như vậy, cũng khiến Hàn Thanh tim đập mạnh một hồi.

Vài ngày sau, chàng mua một tấm carte postale nhỏ, mặt trước vẽ một con gấu ôm bông hoa nhỏ, dựng tai lên cứ lắc lắc. Trên carte postale in chữ to:

Gần đây tại có thấy ngửa không?

Bên dưới in một hàng chữ nhỏ:

“Có một người đang nhớ nhưng bạn đây”

Chàng viết ở mặt sau carte postale mấy câu:

“Đà Đà

Tai những ngày gần đây giờ chúng

Ngựa đến lạ lùng

Chắc là em nhớ

Đêm nay lại ngựa

Chạy đi mua bưu ảnh này. Hơi đỡ.

Thanh”

Chàng gửi carte postale cho nàng.

Chàng không ngờ rằng về sau, tai ngựa biến thành một phương thức để họ trêu đùa nhau, an ủi nhau, biểu đạt chân tình với nhau, mà cũng trong đời sống tình cảm của họ về sau, đóng một vai trò cực kỳ quan trọng.

Cuối tháng 11, khí trời rất lạnh.

Hôm đó là chủ nhật, người học lớp đêm hay là học lớp ban ngày, toàn thể mọi người đều được nghỉ. Do đó, không hẹn mà nên, mọi người cùng đến tụ tập trong ngôi nhà nhỏ của Hàn Thanh. Từ Nghiệp Bình mang theo Phương Khắc Mai, Ngô Thiên Uy vẫn là anh chàng độc thân. Từ Nghiệp Vỹ em của Từ Nghiệp Bình vừa tròn 18 tuổi, đang học trường chuyên nghiệp Công Vỹ giống anh của cậu ta, sẽ chơi, sẽ làm ồn, sẽ điên khùng, sẽ cười, toàn thân tràn đầy sức sống. Cậu ta còn là một vận động viên giỏi, bắp thịt chắc nịch, trên sân điền kinh, giành được không ít giải thưởng, trong hồ bơi, đều luôn chiếm giải quán quân. Cậu ta vẫn thường nói:

- Tiền nhân của tôi nhất định là một con cá, đầu thai làm người. Bởi vì không có ai thích nước, thích biển hơn tôi.

Kỳ thực, ưu điểm của Từ Nghiệp Vỹ còn rất nhiều, anh ta hát được, đàn ghi-ta được, còn biết đánh trống.

Hôm đó, Từ Nghiệp Vỹ không những mang theo bạn gái của cậu ta, còn mang đến một chiếc trống tay. Từ Nghiệp Vỹ giới thiệu

bạn gái của cậu ta, chỉ là một câu nói giản đơn:

- Gọi cô ấy là Đinh Hương.

- Họ Đinh tên Hương ư? - Viên Gia Bội hiểu kỳ hỏi - Cái tên đó rất hay!

- Không phải! - Từ Nghiệp Vỹ gõ trống tay, phát ra tiếng “tùng tùng, tùng tùng tùng” rất nhịp nhàng, giống như giêng sóng biển vỗ vào đá vảy - Cô ấy vừa không phải họ Đinh, cũng không phải tên Hương, chỉ bởi vì người cô ấy xinh xinh nhỏ nhỏ, tôi liền gọi cô ấy Đinh Hương là được!

Đinh Hương quả thật là xinh nhỏ, đứng bên cạnh Từ Nghiệp Vỹ vừa cao vừa khỏe, quả thật giống như cái tụi rủ xuống của chiếc quạt ngà. Đinh Hương, cái tước hiệu ấy rất đạt. Cô ta không đẹp lắm, nhưng rất thích cười, cười lên lại rất ngọt ngào, tiếng của cô ta trong trẻo êm đềm, giống như chuông gió treo nơi cao đánh lên reo leng keng. Cô ta rất trẻ, áng chừng chỉ độ 16, 17. Nhưng cô ta đối với Từ Nghiệp Vỹ đã không có hủ kỵ gì, nép vào cậu ta như con chim nhỏ nép vào người, dùng ánh mắt sùng bái nhìn cậu ta, khi cậu ta đánh trống, lau mồ hôi cho cậu ta, khi cậu ta hát, vỗ tay hoan nghênh cậu ta, khi cậu ta luận thuyết dài

dòng, làm thánh giả của cậu ta.

Hàn Thanh có phần mến mộ họ. Tuy nhiên, chàng cũng một dạo từng nghĩ, những người trẻ tuổi thời nay đều quá sớm thành thạo, cũng quá tùy tiện, quan hệ nam nữ đều bắt đầu quá sớm. Do đó, trong đời sống của họ thường sẽ mất đi một quãng thời gian - thời kỳ thiếu niên. Giống như chàng, dường như không có thời kỳ thanh niên. Thời kỳ thiếu niên của chàng đều là sống dưới áp lực của bài học sách vở. Còn thời thơ ấu, hầu như chàng không có thời thơ ấu... Chàng cố xua những hồi ức ấy, định thần nhìn Từ Nghiệp Vũ và Đinh Hương. Họ thân mật với nhau, Từ Nghiệp Vũ vò mái tóc ngắn của Đinh Hương, vò nó đến rối bòng bong, Đinh Hương chỉ cười. Chà! Họ đều là hai đứa trẻ, hai đứa trẻ không biết lo buồn trong cuộc đời! Còn mình? Chàng lén nhìn Viên Gia Bội, vừa vặn Viên Gia Bội cũng lén nhìn chàng, hai người ánh mắt vừa chạm nhau, tim chàng bỗng đập mạnh. Đà Đà! Chàng trong lòng khẽ gọi, anh đâu còn bản thân, bản thân anh đã vắn vít trên người em rồi.

Đà Đà sẽ có đồng cảm ư? Chàng không dám nghĩ như vậy nữa từ khi Đà Đà thẳng thắn nói đến cảm giác về “nhận hôn”, chàng cũng không dám “tự cho mình là đa tình” nữa. Rất nhiều lúc, chàng cho rằng không hiểu nàng cho lắm, nàng giống như một

câu đố đáng yêu, vĩnh viễn quyền rũ chàng đi tìm lời giải, cũng vĩnh viễn không giải nổi. Giống như hiện giờ, khi Từ Nghiệp Vỹ và Đinh Hương thân mật, khi Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình cũng ôm eo nhau, vui sướng nép vào nhau... Đà Đà lại cách chàng khá xa, nàng đứng một bên, cười, nhìn, thưởng thức... đáy mắt nàng có từng người một, bao gồm cả Ngô Thiên Uy gần dờ, bao gồm cả Vương ghi-ta lảng giềng cách vách bị tiếng cười đùa của họ lôi cuốn mà gia nhập.

Thật vậy, Vương ghi-ta vừa đến, trong phòng càng náo nhiệt.

Họ góp tiền mua một ít bia (làm thế nào được, lúc ấy mọi người đều nghèo rớt), các cô gái uống nước ngọt. Họ cao đàm hùng biện, khi bàn luận, mọi người đều chế Ngô Thiên Uy, bởi vì anh ta không giao du nổi với bạn gái. Ngô Thiên Uy cạn một lon bia, nói đầy hào khí:

- Thế nào cũng có một ngày, tôi dẫn bạn gái của tôi đến trước mặt các bạn, để các bạn đều sợ đến nhảy nhồm lên.

- Thế nào? - Từ Nghiệp Vỹ vừa nói, vừa đánh trống “tùng tùng, tùng tùng tùng” trợ hứng. Đinh Hương cười đến lặn vào lòng Từ Nghiệp Vỹ. Phương Khắc Mai quên hết tất cả hôn lên má Từ

Nghiệp Bình. Từ Nghiệp Bình túm lấy cằm cô ta, hôn mạnh một cái trên miệng cô ta. Từ Nghiệp Vũ vỗ tay như điên cuồng, la hét om sòm. Chà, anh em nhà họ Từ điên điên khùng khùng này.

Sau đó, Vương ghi-ta bắt đầu chơi đàn. Từ Nghiệp Bình hứng lên cũng lấy cây đàn ghi-ta cũ đã rỉ của Hàn Thanh ra. Họ hợp tấu, âm nhạc hay đẹp làm sao! Họ đàn một số bài dân ca, Từ Nghiệp Vũ đánh trống, họ hát lên:

Nếu em là móc ban mai

Anh nguyện là nhánh cỏ

Nếu em là đám mây

Anh nguyện là mưa nhỏ

Nếu em là biển khơi

Anh nguyện là sa mạc...

Họ lại hát “Bên hò trời mưa nhỏ”, đặc biệt nhấn mạnh hai to hai câu đáng yêu nhất trong đó:

Tuy hai chúng ta chưa từng hẹn ước,

Chân tình vĩnh viễn không thay...

Khi hát câu này, Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình ngây người nhìn nhau, muôn vạn lời chứa hết trong khoảng không lời. Đinh Hương tựa đầu lên vai Từ Nghiệp Vỹ, mặt đầy vẻ đắm say và hạnh phúc. Hàn Thanh và Viên Gia Bội ngồi trên sàn nhà, chàng lặng lẽ giơ tay ra nắm lấy tay nàng, má nàng hồng nhuận, bị lây niềm vui sướng, nàng cười, mặc cho chàng nắm chặt tay nàng. Trời, cảm ơn em! Chàng trong lòng nói khẽ: cảm ơn em để anh nắm tay em, cảm ơn em ngồi bên cạnh anh, cảm ơn sự tồn tại của em, cảm ơn tất cả mọi cái của em. Đà Đà, cảm ơn em.

Họ tiếp tục hát, hát “Hoa Lan”, hát “Bắc Lươn”, hát “Khe nhỏ”:

Đừng hỏi tôi đến tự phương nào

Đừng hỏi tôi chảy đến nơi đâu

Bạn có con đường phía trước của bạn

Tôi có nẻo về của tôi...

Bài hát này không hay cho lắm, họ lại hát bài khác, hát “Cây Trám”, hát “Đề chúng ta nhìn thấy”. Cuộc cùng, họ đều có ý say, không biết tại sao, học đặc biệt hát to một bài hát:

Vội vã, quá vội vã,

Sáng nay có rượu sáng nay say

Sao đêm qua, gió đêm quá!

Vội vã, quá vội vã

Xuân đi về đâu không ai hỏi

Hạ đi thu tới lại sang đông!

Vội vã, quá vội vã

Tuổi xanh chẳng ở mãi cùng người

Tôi hát tôi cười như trong mộng!

Vội vã, quá vội vã

Triều lên triều xuống không ngừng nghỉ?

Chớp mắt mấy độ bóng chiều tà!

Vội vã, quá vội vã

tôi muốn cưỡi gió bay lên mãi

Dang tay nắm lại cái trôi nhanh

Vội vã, quá vội vã

Tôi muốn chạy nhanh về phía trước

Hai tay níu lại cái trôi nhanh

Vội vã, quá vội vã

Tôi muốn vọng từng không gào thét

Lớn tiếng giữ lại cái trôi nhanh!

Vội vã, đừng quá vội vã

Vội vã, đừng quá vội vã

Là “thiếu niên bất thức sầu tứ vị” ư? Là “vị phú tân từ cường thuyết sầu” ư? Là biết hôm nay sẽ không vì ngày mai mà ở lại ư? Là dự cảm về sự mờ mịt của tương lai, sự khó mà tin cậy vào tương lai ư? Họ hát dần có phần buồn thương. Hàn Thanh nắm chặt tay Đà Đà, mắt ươn ướt một cách không sao hình dung nổi, trong lòng chàng chỉ đang nhắc lại hai câu cuối cùng của lời ca:

Vội vã, đừng quá vội vã

Vội vã, đừng quá vội vã

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 5

Phương Khắc Mai tìm Hàn Thanh nói chuyện, là một buổi sớm mùa đông, gió ở Hoa Cương rất lớn, khí trời rất lạnh, ngay cả con đường nhỏ dẫn tới “thế ngoại đào nguyên” cũng buốt cóng, cỏ hai bên đường đều xào xạc run lên trong gió lạnh. Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình vẫn không ngừng nói. Hàn Thanh dầm trên con đường nhỏ nghe tiếng thác nước xa xa, nghe tiếng gió vi vút luồn qua, nghe tiếng khe nhỏ róc rách, chỉ thấy lạnh, lạnh, lạnh: cái gì cũng lạnh, cái gì cũng buốt cóng, cái gì cũng ngưng đọng, kể cả tình cảm và ý nghĩ.

- Hàn Thanh, anh đừng trách tôi. - Phương Khắc Mai nói một cách chân tình - Lúc giới thiệu anh với Viên Gia Bội, tôi không biết anh sẽ lao đầu vào, hết sức nghiêm chỉnh như vậy, trước đây với Bảo Bội và Khâu Gia Ngọc, Tiểu Thúy không từng nghiêm chỉnh như vậy. Lần này là thế nào vậy?

- Mình nói với cậu, - Từ Nghiệp Bình tiếp lời - đường đường là đàn ông, giao du với bạn gái phải thanh thoát một chút, nhắc lên được, hạ xuống được, hợp thì hợp, tan thì tan... như vậy mới đủ khí khái nam tử đại trượng phu!

- Hừ, Từ Nghiệp Bình - Phương Khắc Mai dần từng chữ một la lối - Anh là người nhắc lên được, hạ xuống được, hợp thì hợp, tan thì tan, đủ khí khái nam tử đại trượng phu! Anh là thế phải không? Là thế phải không?...

- Không, không, không! Tôi không phải! Tôi không phải! - Từ Nghiệp Bình vội vã kéo cờ trắng, giơ hai tay lên tỏ ý đầu hàng Phương Khắc Mai. - Tôi từ khi gặp được Phương cô nương, thì nhắc lên được, hạ xuống không được, nam tử không dám làm, đại trượng phu... cũng cho qua luôn! - Anh ta hỏi thẳng vào mặt Phương Khắc Mai - Khi cô là “tiểu thê tử” của tôi, tôi có được coi là “đại trượng phu” của cô hay không?

- Chết tiệt! - Phương Khắc Mai vừa cười vừa mắng, vừa then vừa mừng thụi mạnh một đấm vào lưng Từ Nghiệp Bình, suýt nữa làm Từ Nghiệp Bình lăn xuống khe. Từ Nghiệp Bình kêu to:

- Cứu tôi với! Có người định mưu sát chồng!

Hàn Thanh nhìn họ. Họ trịnh trọng đến tìm chàng “nói chuyện”, hiện giờ lại mãi lo gây với nhau về chuyện tình yêu của mình.

Hàn Thanh một mình đi về phía trước: cô độc, cô độc, cô độc.

Mùa đông, chàng sao không thể chết cóng vì cô độc? Chàng vui đầu đi, vẫn không dám tin cho lắm vào lời Phương Khắc Mai nói với chàng:

- Viên Gia Bội còn có bạn trai khác, là người học ở Học viện Hải dương, quen nhau gần một năm rồi, họ trước sau vẫn qua lại với nhau. Cho nên anh chớ nên quá si tình với Viên Gia Bội!

Không phải là thật, chàng nghĩ. Là thật, chàng biết.

Bây giờ biết nàng tại sao như gần như xa. Bây giờ biết nàng tại sao chột nóng chột lạnh. Bây giờ biết nàng tại sao khi nhận hôn lại nghĩ đến một chuỗi liên “thật tệ”. Không biết cái cậu ở Học viện Hải dương ấy đã hôn nàng chưa? Lúc bấy giờ nàng nghĩ gì?

- Nè, Hàn Thanh, đi chậm một chút! - Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình đuổi theo. Họ đi đến một hang núi rộng rãi sáng sủa, có cây nhỏ, có hoa dại, có nhám thạch, có đồng cỏ... tất cả

đều lạnh cóng đến cứng đờ.

- Anh quả thật “yêu” Viên Gia Bội phải không? - Phương Khắc Mai khẩn thiết hỏi - Sẽ không giống như với Bảo Bối? Chuyện đã qua của anh khiến người ta không tin cho lắm. Anh là nhân vật si tình. Anh biết đấy, Viên Gia Bội đối với anh có phần sợ hãi...

- Cô ấy nói với cô phải không? - Chàng cuối cùng mở miệng, nhìn chằm chằm Phương Khắc Mai - Là cô ấy muốn cô nói chuyện với tôi, phải không?

- À, cái đó... - Phương Khắc Mai đáp ứng.

- Là cô ấy muốn cô chuyển lời với tôi, bảo tôi tách xa cô ấy ra một chút, phải vậy không? Là cô ấy muốn cô đến thông báo với tôi, tôi nên rút lui, phải vậy không?

- Ồ, cô ấy không phải là có ý đó - Phương Khắc Mai vội vã nói - Cô ấy chỉ thấy anh quá nhiệt tình, cô ấy có phần không kham nổi. Anh có tin hay không, hồi năm thứ nhất đại học, có một sinh viên Đại học Chính Trị, chỉ bởi vì chơi trò chơi điện tử đoạt giải nhất, cô ấy liền sùng bái người ta đến chết được! Cô ấy là như

vậy. Cô ấy nói cô ấy thấy mình hay biến đổi, cô ấy rất sợ rất sợ.. sẽ làm tổn thương anh!

Hàn Thanh đi đến bên dưới một cái cây, ngồi xuống dùng hai tay ôm đầu gối, ngây người nhìn một nhánh cây lay lay lắc lắc trước mặt.

- Úi! Úi - Từ Nghiệp Bình chân nhảy lên, hà hơi vào tay - Ở đây lạnh quá! Chúng ta về nhà trường uống ly cà phê nóng đi!

- Các cậu đi, tôi ngồi ở đây một lúc - Hàn Thanh không quay đầu lại nói.

- Hàn Thanh! - Phương Khắc Mai la lên - Làm cho mình cảm lạnh phát bệnh, thì còn theo đuổi Viên Gia Bội làm sao được!

- Tôi không lạnh. - Chàng cắn răng - Tôi chỉ muốn một mình yên tĩnh một chút.

- Thế thì, cậu cứ ở đây đi! - Từ Nghiệp Bình vỗ vai chàng, bỗng ghé tai chàng nói nhỏ - Cậu định lúc nào “hạ sơn”?

- Không biết. - Chàng buồn bực nói.

- Thế thì - Từ Nghiệp Bình rỉ tai - cho mình mượn chìa khóa phòng cậu, mình dùng xong sẽ để chìa khóa vào chỗ cũ.

Chàng chẳng nói chẳng rằng móc chìa khóa ra nhét vào tay Từ Nghiệp Bình. Đó là trò cũ.

Từ Nghiệp Bình lại vỗ vai chàng, lớn tiếng nói:

- Đừng nghĩ quẩn nhảy xuống vách đá dựng nha! đây không phải là ngày tận thế, lại nữa, Viên Gia Bội cũng không cự tuyệt cậu. Nếu không có một đôi tình địch để cạnh tranh, chưa biết chừng không đủ kích thích!

- Chao ôi! Chao ôi! - Phương Khắc Mai lại “chao ôi” lên. - Anh phải chăng là đang ám thị tôi cái gì, muốn tìm chút kích thích phải không?

- Không, không, không! - Từ Nghiệp Bình vừa khom lưng vừa vái - Lời tôi nói với anh ấy không có liên quan đến cô, đừng dây vào chuyện có được không?

- Không dây vào chuyện! - Phương Khắc Mai nói - Nếu hai

người các anh muốn nói chuyện riêng, tôi lui sang một bên - Cô ta quả thật lui rất xa rất xa.

- Hàn Thanh - Từ Nghiệp Bình sắc mặt trở lại đúng đắn, quan tâm, hữu hảo, nghiêm túc chăm chú nhìn chàng, không đùa nữa, giọng anh ta thành khẩn mà trịnh trọng - chúng ta mới học năm thứ ba đại học, sau khi tốt nghiệp còn phải đi quân dịch hai năm, sau đó mới có thể bàn đến chuyện sự nghiệp, tiền đồ và xây dựng gia đình. Những ngày sắp tới còn dài, có thể là quá dài! Tôi và Tiểu Phương tốt với nhau như vậy, tôi còn không dám nghĩ gì đến tương lai, vẫn cứ thấy tương lai rất mờ mịt, rất không đáng tin cậy, rất mơ hồ huyền ảo. Viên Gia Bội, người ở trong trường theo đuổi cô ta có một đám lớn, gia đình cô ta cũng không giản đơn, Tiểu Phương nói, cha mẹ Viên Gia Bội muốn có chàng rể sộp, không phải là bác sĩ du học ở Mỹ về, thì là con em nhà danh giá trong giới công thương Đài Loan! - Anh ta thờ dài - Có thể cha mẹ Tiểu Phương cũng muốn như vậy. Chúng ta đều là người không đủ tư cách! - Anh ta vỗ vai chàng an ủi - Nghĩ thấu đáo đi, Hàn Thanh, nếu cậu lao vào sừng trâu nhọn, chỉ sẽ tự chuốc lấy khổ. Chi bằng... sáng nay có rượu sáng nay say! Cậu trước đây chẳng phải là chỉ bàn chuyện hôm nay, không bàn chuyện ngày mai hay sao?

- Bởi vì - Chàng mở miệng - trước đây tôi không yêu!

Từ Nghiệp Bình nhìn chàng lặng lẽ lắc đầu.

- Thế này nhé, tôi bảo Tiểu Phương lại giới thiệu cho cậu một bạn gái.

- Ý của cậu là muốn tôi bỏ Viên Gia bội?

- Không phải - Từ Nghiệp Bình nói - Cô ấy có thể đồng thời giao du với hai bạn trai, cậu đương nhiên cũng có thể đồng thời giao du với hai bạn gái.

Chàng không nói, cúi đầu gầy gầy cõ đại dưới chân.

- Thôi, chúng mình đi trước, mình chịu không nổi gió lạnh ở đây. Mình khuyên cậu cũng đừng chờ người ra nữa!

- Đừng lo cho mình, các cậu đi đi!

- Được! Bye bye!

Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình đi.

Hàn Thanh ngồi ở đây, ngồi mãi đến khi trời tối đen. Chung quanh hoang vắng không người, gió lạnh buốt xương. Cái cồng không chết là cô độc, cái cồng không chết là tự phụ. Bỗng nhiên, cái tự phụ của chàng bị chết cồng, lòng tin cũng bị chết cồng, cuồng vọng cũng bị chết cồng... Chàng lần đầu tiên nhìn thẳng vào mình: một đứa con trai lang thang tịch mịch, ngoại trừ chút ngạo cốt (đã lạnh cồng, vẫn chưa chết cồng), chàng quả thực không có một chút gì. Hùng tâm đâu rồi? Chàng quay đầu nhìn lại, chung quanh là cánh đồng hoang.

Rất muộn chàng mới về đến Đài Bắc, nhớ đến sáng nay không gọi điện thoại cho Đà Đà, không hẹn nàng ra ngoài, không đưa nàng đến lớp. Nhưng, chắc hẳn nàng nhất định hiểu, đó là nàng bảo Phương Khắc Mai đến nhắc nhở chàng. Đà Đà, một phát âm mà thôi. Nàng sao thể muốn có một phát âm trù tượng?

Chàng mò được chìa khóa của mình dưới đáy chậu hoa, mở cửa phòng, vào nhà. Không nói ra được một nhọc biết bao! không nói ra được hiu quạnh biết bao! không nói ra được cô độc biết bao! khoảng trống lạnh lẽo của căn nhà đón tiếp chàng. Chàng gieo mình xuống giường, để nguyên cả áo nằm đấy tưởng tượng Từ Nghiệp Bình và Phương Khắc Mai từng lợi dụng chỗ này tụ họp

đầm ảm. Cái đầm ảm thuộc về chàng thì sao? không, Đà Đà là đứa trẻ ngoan, là không thể mạo phạm, là người bảo thủ, giữ ý tứ biết bao, chàng thậm chí không dám hôn nàng lần thứ hai... Không, Đà Đà không từng tồn tại, Đà Đà chỉ là một phát âm mà thôi.

Mơ mơ màng màng, chàng ngủ

Mơ mơ màng màng, chàng nằm mộng.

Chàng mộng thấy một nàng tiên nhỏ mở cửa phòng chàng, khe khẽ ren rén lằng lằng mà vào. Chàng mộng thấy nàng tiên nhỏ đứng trước giường của chàng, cúi đầu dăm dăm nhìn chàng. Chàng mộng thấy nàng tiên nhỏ thò tay khẽ đụng vào má chàng, chùi đi giọt nước mắt không ngăn nổi chảy ra trên má chàng. Chàng mộng thấy nàng tiên nhỏ kéo ra một tấm chăn bông, nhẹ nhàng đắp trên thân thể không khỏi run rẩy vì lạnh của chàng...

Chàng sức tỉnh.

Mở mắt chàng nhìn thấy ngay Đà Đà, không phải là mộng, là thực. Nàng đang đứng đấy, kéo chăn đắp cho chàng. Chàng lúc ấy mới nhớ ra chàng đưa cho Đà đà chìa khóa phòng, để chuẩn

bị cho nàng dùng lúc nàng muốn đến mà chàng không ở nhà.
Chính là nàng, nàng đã đến, nàng quả thật đã đến!

Chàng mở to mắt nhìn nàng: má nàng trắng nhợt, trên môi không có chút sắc máu, hai mắt lại vừa đỏ vừa sưng. Nàng đã khóc, tại sao? Ai làm cho nàng khóc? Cái gã đáng ghét ấy! Cái gã đáng chết khiến Đà Đà chảy nước mắt! Chàng giơ tay ra, nắm lấy tay nàng. Cái tay nhỏ lạnh cóng của nàng khẽ run rẩy trong lòng bàn tay chàng. Nàng nhìn chàng, chới với nhìn chàng, hai dòng nước mắt lăn từ trên má giông như đá cẩm thạch của nàng. Đáng chết! Là ai làm cho nàng khóc? Là ai làm cho nàng khóc?

- Đà Đà - Chàng khẽ kêu, tiếng khàn khàn, khàn bởi hứng gió lạnh của “thế ngoại đào nguyên” - Đà Đà - Chàng lại kêu - em đừng khóc, nếu em khóc, anh cũng sẽ rơi nước mắt.

Nàng quỳ sụp xuống trước giường, nàng dùng ngón tay vuốt ve lông mi chàng, má ươn ướt của chàng.

- Đồ ngốc! - Nàng ghen ngào nói - Là anh khóc trước. Anh đang nằm mơ liên khóc. - Càng nhiều giọt nước mắt từ má nàng lăn xuống. Nàng dùng hai tay ôm chặt đầu chàng, khẽ kêu lên - Thông cảm cho em! Hàn Thanh! Em không muốn anh đau lòng!

Cái em sợ nhất là khiến anh đau lòng! Thông cảm cho em!!

Thông cảm cho em!! Thông cảm cho em!

Tại sao tim chàng đập mạnh như thế? Tại sao mắt chàng nóng lên như thế? Tại sao cổ họng chàng nghẹn đau như thế? Tại sao chàng lại choáng váng như thế? Tại sao Đà Đà của chàng khóc tội nghiệp như vậy? Chàng sờ mặt nàng, đầu nàng lập tức cúi xuống, môi nàng bỗng phủ trên môi chàng.

Thôi chết rồi! Lại bắt đầu trời xoay đất chuyển. Lại bắt đầu toàn tâm rung động. Lại bắt đầu không biết gì hết. Lại bắt đầu tiếp xúc với thiên đường, thế giới, vô hạn và vĩnh hằng.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 6

Một thời gian tiếp theo đó, họ hầu như lại ngày ngày gặp mặt, dù cho không gặp mặt, họ cũng sẽ gọi điện thoại cho nhau, nghe tiếng nói của nhau. Hàn Thanh trước sau không hỏi nàng về chuyện anh sinh viên Học viện Hải dương, nàng cũng không hề nhắc đến. Nhưng chàng biết, thời gian của nàng rất nhiều, lớp đêm Phụ Nhân bắt đầu từ 6:30 chiều đến 11 giờ 30 phút, nàng không nhất định hàng ngày đều có giờ học, ban ngày dài dặc đều là của nàng. Chàng chỉ có thể gọi điện thoại cho nàng vào 9:30 sáng, bởi vì nàng nói:

- Lúc ấy mới có thể tự do nói chuyện: má đi mua đồ ăn, ba đi làm, các em đều đã đi học, trong nhà chỉ có em.

Chàng nghĩ đến có nên lộ mặt trong gia đình nàng hay không.

Lời nói của Từ Nghiệp Bình ở “thế ngoại đào nguyên” ảnh

hưởng sâu sắc đến chàng. Chàng đột nhiên biến thành không dám đối mặt với tương lai nữa. Phải, tương lai là một con đường dài dằng dặc: phải học xong năm thứ tư đại học, phải đi quân dịch hai năm, phải “bắt đầu” sự nghiệp của mình nếu có thể thuận lợi tìm được công việc, yên ổn vững chãi, có thể lại phải một, hai năm, bấm đốt ngón tay, năm, sáu năm chặn ngang trước mắt. năm, sáu năm trong khoảng năm, sáu năm có thể có nhiều biến đổi lớn! Ngay cả năm, sáu tháng chàng còn không dám nắm chắc được, bởi vì, ban ngày dài dặc của Viên Gia Bội không phải đều giao cho chàng. Chàng cũng từng hỏi thử nàng:

- Buổi chiều hôm qua em đi đâu?

Hoặc giả là:

- Chiều này anh giúp em tra tự điển, em đừng chạy lăng quăng ở bên ngoài được không? Cần thận kéo lại bị đau dạ dày thì phiền lắm lấy!

“Dạ dày” của nàng là khâu yếu ớt nhất trong cơ thể nàng: ăn đồ lạnh sẽ đau, ăn đồ cay sẽ đau, ăn thức ăn khó tiêu hóa cũng sẽ đau. Nhưng nàng lại cư thích ăn lạnh, ăn cay, thích ăn khô bò và khô tàu hủ. Lần đầu tiên bệnh dạ dày phát tác trước mặt chàng, là

ở cửa hàng ăn Tây Kim Quốc, vừa ăn xong một suất “bít-tết bột tiêu đen”, nàng liền ôm bụng co quắp trên ghế ngồi. Nàng nghiến chặt răng, không nói một chữ đau, nhưng sắc mặt nhợt như tờ giấy, từng hạt mồ hôi một rịn ra trên trán nàng; làm chàng sợ đến chờ người ra. Chàng túm lấy tay nàng, phát hiện cả người nàng đều cứng đờ: bắp thịt đều căng chặt, lòng bàn tay cũng toàn là mồ hôi. Nàng dùng ngón tay bấu tay chàng, đầu ngón tay bấu lút vào cánh tay chàng. Chàng không biết xảy ra cái gì? Trục giác mách bảo chàng, phải đưa nàng đến bệnh viện. Nhưng nàng túm cứng chàng, không cho chàng gọi tắc-xi.

- Đừng chuyện bé xé ra to! Lập tức sẽ khỏi! Lập tức, lập tức, lập tức sẽ khỏi!

- Nhưng vì sao vậy? - Chàng líu lưỡi hỏi - Làm thế nào lại đau đến thành ra như vậy? Làm thế nào lại...

- Chỉ là dạ dày không tốt. - Nàng hít hơi, muốn mỉm cười, nét cười ấy không thành hình đọng cứng lại bên môi. - Anh đừng cuống như vậy được không? - Nàng an ủi chàng - Đó là bệnh cũ của em, đau cũng đã đau hai mươi năm rồi, chẳng phải là vẫn sống được đấy ư?

- Không đi khám bác sĩ ư?

- Khám rồi! - Cái đau đớn của nàng dần bớt, trên miệng hiện ra nét cười, tuy sắc mặt vẫn trắng như đá cẩm thạch, môi vẫn không có chút sắc máu - Bác sĩ nói không việc gì, đại khái là đau thần kinh, anh biết con người em là hơi đồng bóng. Mà, con gái có chút đau tim, đau dạ dày, đau đầu, mới thành ẻo lả và hấp dẫn người! Cho nên, Tây Thi đã đau tim, em, Đông Thi này cũng sẽ bắt chước đau dạ dày!

Nàng lại vẫn có thể nói đùa, Hàn Thanh đã sắp vì nàng nóng ruột đến chết được.

- Em cần phải đi kiểm tra triệt để. - Chàng kiên quyết nói - Đau như vậy nhất định có nguyên nhân, đau thần kinh không thể khiến em đau đến toát mồ hôi lạnh. Hôm nào anh dẫn em đi chiếu X - quang.

- Anh bớt đa sự đi! Trong đời em sợ nhất là khám bác sĩ. Em nói cho anh biết, em chỉ là quá tham ăn, tiêu hóa không tốt mà thôi. Anh đi mua giùm em gói thuốc đau dạ dày màu xanh là được rồi!

Chàng mua thuốc đau dạ dày cho nàng. Từ đó, thuốc đau dạ dày

chàng hàng ngày đều mang theo, mỗi lần mua là mua một hộp lớn. Mỗi lần ăn cơm xong, chàng đều ép nàng uống một gói, dù nàng đau hay không. Nàng rất phiền lòng vì tác phong đó của chàng, vẫn cho rằng chàng làm một việc thừa. Mỗi lần nàng bị đau dạ dày, Hàn Thanh liền thấy mình là người bất lực nhất, vô dụng nhất, bởi vì chàng chỉ có thể nhìn nàng, mà không biết nên làm thế nào giảm nhẹ nỗi đau đớn của nàng. Đêm khuya chợt tỉnh, chàng không chỉ một lần điên cuồng viết trong nhật ký:

“Thượng đế, nếu Người tồn tại, tôi không dám yêu cầu ngài khiến nàng không đau, nhưng để tôi đau thế cho nàng! Tôi cường tráng như vậy, có thể gánh chịu đau đớn, nàng đã gầy yếu như vậy, sao kham nổi lại đau bệnh nữa?”

Thượng đế xa tít trên trời, vấn đề khó khăn của loài người quá nhiều, rõ ràng Thượng đế bỏ qua lời cầu khẩn của chàng, bởi vì người đau vẫn là nàng chứ không phải chàng.

Hàn Thanh không dám truy hỏi chuyện anh sinh viên Học viện Hải Dương, chàng chỉ dám nói cạnh, nói khoe. Đối với cái trò ấy của chàng, Viên Gia Bội rõ ràng rất phiền não.

- Nếu anh mong tình bạn của chúng ta duy trì được lâu dài, tốt

nhất đừng quá can thiệp vào đời sống của em, cũng đừng truy hỏi gì em. Thời gian chúng ta quen nhau mới ngắn như thế, chúng ta đối với tương lai, đều vẫn là ngò nghêch chưa biết gì. Hàn Thanh, anh nhất định phải nhận rõ em. Trước khi anh đích thực nhận rõ em, đừng khinh thị nói đến chữ yêu, đừng khinh thị nói đến tương lai, đừng yêu cầu em hứa hẹn, cũng đừng thề non hẹn biển gì với em, nếu không anh sẽ làm em sợ bỏ chạy.

Chàng buồn bực. Thật thế, chàng không hiểu nàng, không hiểu nàng có thể dịu dàng ôm lấy đầu chàng, khóc lóc hôn chàng, sau đó lại bỗng cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm, thậm chí, hò hẹn với bạn trai khác, thậm chí hiểu kì đối với bạn trai khác, thậm chí... cố ý thu hút sự chú ý của người khác. Phải, nàng thường thường là như vậy, dù cho đi bên cạnh chàng, nếu có một gã trai huýt sáo miệng với nàng, nàng vẫn cứ sẽ đắc ý cất cao cằm lên, mặt đầy vẻ tươi cười, nhìn đối phương một cái nửa thuận lòng nửa từ chối. Cái đó từng khiến chàng rất giận, nàng lại cười to nói:

- Ô! Quả em là thích nhìn dáng vẻ ghen của anh! Anh có biết không, anh là một người hay ghen nhất trong số bạn trai em từng giao du!

- Bạn trai từng giao du! Em tổng cộng đã giao du với bao nhiêu bạn trai? - Chàng nhin không nổi vọt ra miệng nói.

Nàng nhìn xéo chàng, không cười nữa. Lát sau mới nói:

- Em có hỏi anh đã giao du với bao nhiêu bạn gái hay không? Đợi có một ngày, lúc em hỏi anh, anh liền có thể hỏi em - Nàng ngừng một chút, nhìn thấy vẻ bị tổn thương của chàng, nàng khẽ thở dài, khẽ cau mày, khẽ nói một câu - Em không phải là người con gái rất tồi, em buồn bĩnh, mà dễ biến đổi... Hoặc giả, anh nên...

- Ngừng! - chàng lập tức kêu, lo sợ mà kinh hãi dăm dăm nhìn nàng. Không phải là lo sợ cho nàng, mà là cho chính mình. Làm sao sa vào sâu như thế? Làm sao cố chấp như thế, lại nghiêm chỉnh như thế? Làm sao đặt mình vào địa vị đáng buồn, bị động như thế? Làm sao sẽ như lời Từ Nghiệp Bình nói, ngay cả khi khái đàn ông cũng không có? Chàng trừng mắt nhìn nàng. Nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt thanh thảo của nàng, chàng thở dài một tiếng. Nếu số mệnh đã định chàng phải chịu khổ; thế thì, cứ chịu khổ đi! Chàng chết cũng không hối hận, quen biết nàng, chết cũng không hối hận.

Có một hôm, nàng bỗng tựa như một cơn gió cuốn vào căn nhà nhỏ của chàng, sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt sưng đỏ, dễ nhận thấy là nàng đã khóc. Nàng kéo tay chàng, không cho nói năng gì, kéo ra bên ngoài nhà, kêu lên:

- Cùng em đi xem biển! Cùng em đi xem biển!

- Bây giờ ư? Trời lạnh lắm mà!

- Mặc kệ! - Nàng bưng bình lắc đầu - Cùng em đi xem biển!

- Được! - Không hỏi bất kỳ câu nào nữa, chàng túm lấy chiếc giacket dày, mang theo khăn quàng lông cừu dành cho nàng - Đi thôi!

Họ đến khu Dã Liễu.

Dã Liễu về mùa đông, quả là rất lạnh. Gió thốc trên người giống như dao nhọn đâm vào da thịt. Nhưng nàng lại vui thích cười lên, chạy trên nham thạch, nhảy nhót như đứa trẻ, mặc cho gió biển hất bay tóc dài và khăn quàng của nàng, mặc cho sỏi làm xây xát làn da nàng, mặc cho mùa đông làm lạnh cóng tay chân nàng. Nàng chạy, nhảy trên từng nham thạch, sau đó nép vào lòng

chàng, giống như con chim nhỏ, dùng hai tay ôm chặt lưng
chàng, vùi mặt lâu lâu trong lồng ngực chàng. Chàng ôm nàng,
vì nàng vui vẻ mà vui vẻ, vì nàng buồn rầu mà buồn rầu. Chàng
chỉ là ôm lấy nàng, vừa không hỏi gì nàng, cũng không nói gì.

Sau đó khá lâu, nàng mới từ trong lòng chàng ngẩng mặt lên,
nàng ngấn nước mắt đầy mặt, mắt ướt đầm nhìn chàng.

Chàng móc túi- xoa, cẩn thận chùi ngấn nước mắt cho nàng.

Nàng quay đầu đi, nhìn biển cả. biển mênh mông không bờ, chỗ
nước trời giáp nhau, là một mảnh lẫn lộn mịt mờ. Bờ biển mùa
đông, bầu trời màu xanh xám tiến giáp với nước biển màu xanh
xám, phân không ra đâu là bầu trời, đâu là nước biển.

Chàng dắt nàng đi đến bên dưới một tảng nham thạch lớn khác,
tảng nham thạch này vừa vắn chắn gió, lại không chắn mất
đường nhìn biển của họ. Chàng quấn chặt khăn quàng lông cừu
cho nàng, lại cởi giacket của mình bọc lấy nàng.

- Trời! - Lâu lắm, nàng khẽ nói, chăm chú nhìn mặt biển - Anh
biết, em mỗi lần trong lòng có gì không vui, em liền muốn đi
xem biển. Anh nhìn kia, biển mênh mông như thế, vô bờ vô bến

nếu thế. Em hãy nhìn thấy biển, liền thấy mình nhỏ bé, quá nhỏ bé, quá nhỏ bé. Thế thì chuyện xảy ra ở một con người nhỏ bé như em, càng nhỏ nhất không đáng kể. Phải thế không? - Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, sôi nổi hỏi - Phải thế không? Phải thế không?

Chàng nhìn chăm chăm nàng, dùng ngón tay khẽ vuốt cái mũi nhỏ hếch lên của nàng, cái cằm nhón nhọn của nàng, đôi má ửng đỏ của nàng.

- Không phải - Chàng khẽ nói.

- Không phải? - Nàng nhướn lông mày.

- Không phải

- Tại sao không phải?

- Biển dù lớn đến đâu, nó là biển của mỗi một người. Toàn thế giới bất luận là ai, đều có thể có được biển, yêu nó, gần gũi nó, mà em không phải như vậy, em đối với anh mà nói, vẫn cứ lớn hơn biển, em là vũ trụ, là vĩnh hằng, là tất cả của tất cả.

- Nàng nhìn chàng, mắt ươn ướt.

- Cứ mặc em! - Nàng cười nói - Em rất thích khóc, la vì muốn khóc mà khóc.

- Thế thì, - Chàng rất mực đứng đắn - khóc đi! Cứ việc khóc một hồi! Thả sức khóc!

- Không! - Nàng cười lắc đầu - Anh nói dễ nghe như vậy, người con gái nghe loại câu nói đó không nên khóc mà nên cười, phải thế không? - Nàng cười, nước mắt lại dọc theo khóe mắt lăn xuống. Nàng vùi sâu mặt vào trong lòng chàng, khẽ kêu - Hàn Thanh! Anh là đồ ngốc! Toàn thế giới cô gái đáng yêu nhiều như thế, anh làm sao lại chọn đưa con gái vừa thích khóc vừa thích cười đồng bóng như em. Anh sao ngốc như vậy! Anh ngốc đến khiến em đau lòng! Dạ dày em đã không tốt cho lắm, anh lại khiến tim em cũng không được yên ổn.

Chàng trong mũi cay cay, trong lòng dịu ngọt, mà trong mắt...
Hừ chỉ tại cát ở bờ biển bay vào.

Nàng vụt từ trong lòng chàng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào chàng, thẳng thắn, thành thật mà dịu dàng nói:

- Sáng hôm nay, em cùng anh sinh viên Học viện Hải Dương chính thức chia tay. Em thẳng thắn nói với anh ấy, trong lòng em đã có một người khác, trái tim em quá nhỏ quá nhỏ, dung nạp không nổi hai người.

Chàng nhìn nàng trừng trừng, máu lập tức sôi tục chạy khắp toàn thân, trời đất trong một khoảnh khắc biến thành ánh sáng chói lòa, gió biển trong chớp mắt biến thành êm đềm hòa dịu, mà tiếng sóng biển đập vào đá, là âm nhạc hay nhất trên thế giới. Chàng cúi đầu xuống, nhiệt thành mà sôi nổi hôn nàng. Lần này, chàng khẳng định, nàng cùng chàng cuối cùng đi vào cùng một cảnh giới, cảnh giới lang lang, quên cả mình.

Tối hôm đó, chàng viết một bức thư nhỏ cho nàng:

Anh là anh, bởi vì anh sinh ra đã là anh

Em là em, bởi vì em sinh ra đã là em

Nhưng nếu anh bởi vì em mà có anh

Em bởi vì anh mà có em

Thế thì, anh liền không phải là anh

Em liền không phải là em

Bởi vì, trong lòng anh có em

Trong lòng em có anh.

Hoặc giả, Quản phu nhân triều Nguyên dưới suối vàng có hay, cũng sẽ thấy hai câu này so với “Nhĩ nê trung hữu ngã, ngã nê trung hữu nhĩ”(Trong bùn của chàng có thiếp, trong bùn của thiếp có chàng), hoặc “Bả ta lưỡng cá, đo lai đả phá” (Đem hai chúng ta, đều đập vỡ ra) còn hàm súc mà sâu sắc hơn!

QUỖNH DAO

Vội Vã

Chương 7

Đột nhiên giống như “đi xem biển” vậy, Viên Gia Bội có hôm đòi chàng đi gặp một thầy giáo quốc văn của nàng - Triệu Bồi.

Triệu Bồi khoảng bảy mươi tuổi, đầu tóc bạc phơ phơ, trán đầy nếp nhăn, trông rất đôn hậu! Ông nói năng cao nhã, trí tuệ, lịch duyệt và kinh nghiệm cuộc đời. Hàn Thanh mới gặp ông, dường như đã sùng bái ông.

Ở nhà họ Triệu, họ qua một buổi tối hết sức kỳ quái. Triệu sư mẫu so với Triệu Bồi tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, lại không có cái khí chất thỏa mãn của Triệu Bồi. Bà hồi trẻ nhất định là một mỹ nhân, bởi vì, dù cho là hiện nay, bà vẫn có nước da rất trơn láng, và một đôi mắt mơ mơ màng màng. Bà dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Hàn Thanh và Viên Gia Bội, cố giữ họ lại ăn bữa tối. Viên Gia Bội cũng xuống nhà bếp. Đó là lần đầu

tiên, Hàn Thanh biết Đà Đà có tài nấu món ăn ngon, nàng xào một món mực chua, lại xào món “kiến leo cây”. Triệu sư mẫu nấu một nồi vằn thắn. Món ăn bung ra, Đà Đà dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn chàng nói:

- Em cố ý muốn lộ tài khéo cho anh xem, món ăn là em xào đấy!

Chàng nếm món mực, cố ý nói:

- Quá mặn!

Nói xong, chàng liền không ngừng đưa ăn mực, ăn “kiến leo cây”. Triệu sư mẫu tươi cười nhìn hai người họ, ánh mắt rất dịu dàng rất hiền từ. Triệu sư mẫu tò mò hỏi một câu:

- Hai cô cậu làm quen với nhau hồi nào thế?

Triệu Bồi cười:

- Họ làm quen với nhau lúc nên làm quen!

Chà! Ông già thú vị hài hước giỏi hiểu ý người biết bao! Hàn Thanh vui vẻ, hài lòng, cũng bỗng hiểu Đà Đà tại sao muốn dẫn

chàng đến đây, nàng đang dẫn chàng đi vào thế giới tinh thần của nàng! Chàng cao hứng, trong suốt bữa ăn, chàng cùng Triệu Bồi bàn về văn học, bàn về cuộc đời, thậm chí bàn về triết học. Bàn mãi, bàn mãi, chàng phát hiện Đà Đà đã biết mất. Chàng tìm kiếm tứ phía, Triệu Bồi đứng dậy, đi trước, dẫn lối nói:

- Cô ấy vào thăm đại sư mẫu rồi.

- Đại sư mẫu? - Chàng ngạc nhiên.

- Mẫu thân tôi, - Triệu Bồi nói - đã gần 90 tuổi rồi, gần mười năm nay, vẫn bại liệt ở trên giường, dựa vào thuốc và thầy thuốc để duy trì. Nào, anh cũng vào thăm cụ đi! Cụ rất thích người trẻ tuổi, chỉ là trí nhớ đã lú lẫn, không nhận rõ ai là ai.

Hàn Thanh theo Triệu Bồi đi vào một phòng ngủ, lập tức, chàng nhìn thấy Đà Đà. Đà Đà và một bà cụ rất già. Bà cụ già ấy nằm trên giường, đỉnh đầu hầu như đã trọc hết, chỉ còn sót lại vài sợi tóc bạc, nếp nhăn trên mặt chồng chất từng từng lớp lớp, dĩ chí lông mày và mắt đều không phân rõ cho lắm, trong miệng đã không còn chiếc răng nào, môi miệng khô quắt lõm sâu vào trong. Cụ ngồi đấy vừa gầy vừa nhỏ, vừa khô héo đến chỉ còn lại một đồng xương. Những ngón tay gầy nhỏ của cụ đang nắm lấy

cái tay ấm mềm của Đà Đà! Đôi mắt lim dim của cụ cũng còn tỏa ra ánh sáng! Cụ đang nói chuyện với Đà Đà, tiếng nói hầu như hoàn toàn nghe không rõ, chỉ là một mớ tiếng lú lo lú lo. Nhưng Đà Đà lại sốt sắng gật đầu, lớn tiếng nói:

- Vâng ạ! Thưa bà! Cháu biết! Bà à! Cháu hiểu, Bà à! Cháu sẽ vâng lời bà!...

Triệu Bồi quay sang giải thích với Hàn Thanh:

- Cụ mỗi lần nhìn thấy Gia Bội, đều cho là nhìn thấy con gái tôi. Kỳ thực, con gái tôi kẹt ở đại lục chưa ra, nếu ra năm nay cũng gần năm hai mươi tuổi. Cháu gái nội trong ấn tượng của cụ, lại vẫn dừng lại ở mười mấy tuổi.

Hàn Thanh đi đến trước giường bà cụ. Đà Đà lại nhiệt tâm đem tay bà cụ đặt trong tay Hàn Thanh. Bà cụ quay nhìn thấy Hàn Thanh, ngón tay khô gầy yếu ớt nắm lấy tay chàng, dường như sức sống cũng chỉ còn sót lại một chút sức lực yếu ớt như vậy. Cụ lú lo lú lo nói câu gì, Hàn Thanh hoàn toàn nghe không hiểu. Triệu Bồi làm phiên dịch:

- Cụ nói muốn anh chăm sóc Lan Lan cẩn thận. Người cụ nói là

Gia Bội. Lan Lan là tên con gái của tôi. Cụ hiểu được... cụ hiểu được tình cảm giữa người và người, cụ cũng nhìn ra được.

Hàn Thanh rất cảm động, cảm động không nói ra lời được. Nhìn thấy bà cụ vùng vẫy trong đoạn chót của đời sống, còn nhớ đến hạnh phúc của con cháu, chàng trong khoảnh khắc ấy thể hội được chữ “yêu” còn mãnh liệt hơn so với một đời chàng thể hội.

Từ trong phòng bà cụ đi ra, sư mẫu đang bung ly trà nóng hổi, ngồi ngây người ra ở đấy. Nhìn thấy Viên Gia Bội, sư mẫu thở dài:

- Trẻ trung quả là tốt đẹp!

Hàn Thanh sững sờ, đột nhiên nhìn thấy sự mền mọ ấy, sự thương tiếc tuổi xuân đã trôi qua ấy, sự hoài niệm những ngày đã qua ấy. Chàng nhớ đến cái “hình hài” nằm trong nhà, nhìn thấy người phụ nữ nhớ tiếc thời xuân xanh trước mắt này, không hiểu sao chàng đột nhiên rất thương xót Triệu Bội: ông sao có thể sống chung với hai người phụ nữ như vậy? Mà chàng đột nhiên đối với định nghĩa của “thời gian” thấy hoang mang, là đại sư mẫu trong phòng ngủ “già lão”? Chàng nhìn sư mẫu, vọt miệng nói ra một câu:

- Sư mẫu, thời gian đối với mỗi một người đều như nhau, sư mẫu cũng đã từng trẻ trung.

Sư mẫu nhìn chàng một cái.

- Phải! - Bà nói - Đáng tiếc là không kéo lại được!

- Tại sao cứ muốn kéo lại quá khứ? - Tay Triệu Bồi an lành đặt trên vợ - quá khứ sẽ không quay trở lại. Nhưng, mình vĩnh viễn trẻ hơn mình ngày mai một ngày, vĩnh viễn vĩnh viễn. Cho nên mình nên rất vui sướng, vì ngày hôm nay mà vui sướng!

Hàn Thanh như hiểu ra điều gì, như tâm đắc điều gì, như có thu hoạch gì.

Rời khỏi nhà họ Triệu, chàng và Đà Đà đi trên đường phố lạnh lạnh. Hai người nắm chặt tay nhau, nép sát vào nhau, cảm thấy mạnh mẽ và giao lưu khăng khít của tâm linh.

- Đà Đà, - Chàng nói - em là người con gái tốt nhất trên đời này.

Nàng nép sát vào chàng, không nói.

- Đà Đà, - Chàng lại nói - trên thế giới không thể có người yêu em hơn anh, bởi vì không có người nào hiểu em bằng anh. Trong một buổi tối nay, anh nhìn thấy bao nhiêu tầng lớp của em, bất luận là tầng lớp nào, đều khiến anh thương thức, đều khiến anh khâm phục.

Nàng càng dựa sát vào chàng, vẫn không nói.

- Đà Đà, - Chàng tiếp tục nói - anh có quá khứ của anh, em có quá khứ của em, từ nay, chúng ta đều không cần đi nhìn quá khứ. Chúng ta có hiện tại! Tiếp đó chúng ta còn có tương lai, tương lai tốt đẹp lâu dài. Đà Đà, để chúng ta đi cùng đi trên con đường đó đi, dù cho là gian khổ hay là dịu ngọt, cái quan trọng là chúng ta phải cùng đi! Sau đó, đến lúc chúng ta tóc trắng như sương, chúng ta sẽ không mến mộ người trẻ tuổi, bởi vì chúng ta có hoài ức, có hoài ức chung. Chúng ta sẽ ở trong hoài ức chung có được sự thỏa mãn cao nhất.

Nàng ngược mắt nhìn chàng.

- Chỉ là - Nàng êm nhẹ nói - em không muốn sống già lão như thế.

- Cái gì? - Chàng nghe không hiểu.

- Em không muốn già lão giống như đại sư mẫu! - Nàng nói, đầu dựa trên vai chàng, sợi tóc khẽ phất trên má chàng. - Em không muốn giống một người khô héo nằm ở đấy chờ chết, em cũng không muốn thành gánh nặng của con cái, nhất là, không muốn chỉ còn lại một mình em...

- Ồ, thế này nhé! - Chàng hào sảng nói - Em nhỏ hơn anh hai tuổi.

- Phải.

- Anh sống đến 82, em sống đến 80, như vậy được không?

- Được!

- Thế thì, một lời là chắc chắn! - Chàng chìa tay ra - Chúng ra nắm tay hứa chắc, không ai sẽ hối hận.

Nàng chìa tay ra, đang muốn nắm tay chàng, bỗng nhiên thấy có phần không bình thường, nắm như vậy, há chẳng phải là “hứa

hẹn suốt đời” hay sao? Nàng vội rút tay lại, cười, chạy đi, vừa chạy vừa nói:

- Con người anh có phần xấu bụng, suýt nữa mắc lừa anh!

- Thế nào? - chàng đuổi tới, túm lấy nàng - Vẫn không chuẩn bị cùng anh chung sống suốt đời ư? - Mắt chàng lóe sáng bức bách người.

- Anh lại thế rồi! - Nàng thở dài - Em đã nói, anh không thể bức em quá căng, nếu không em sẽ sợ anh, sau đó em sẽ bỏ chạy!

- Anh còn chỗ nào khiến em không mãn ý?

- Không phải là anh, là em.

- Em vẫn chưa chuẩn bị yên định lại ư?

- Vâng.

Chàng kéo chặt nàng, kéo nàng thật chặt.

- Thật ư? - Chàng chăm chăm nhìn nàng.

- Thật!

Chàng bung mặt nàng, muốn hôn nàng trong bóng tối đường phố. Nàng dùng lực đẩy mạnh chàng một cái chạy đi. Chàng đuổi tới, phát hiện nàng đang cười ngặt nghẽo, dạng vẽ rất vui sướng. chàng muốn phát bắn, nhưng chàng sao có thể phát bắn với một bộ mặt đang cười?Ồ, Đà Đà, em là khắc tinh trong số mệnh anh! Chàng nghĩ: em đem anh xay thành bột, thành tro, nếu không, em sẽ không thỏa mãn.

Dựa trên một cây đèn đường, chàng thở dài thườn thượt.

Nàng lặng lẽ đến gần, đặt tay ấm áp vào trong tay chàng.

- Em chỉ đồng ý... - Nàng rất mực đứng đắn nói - Anh sống đến 80, em sống đến 78.

Trời! Đà Đà! Con người bé nhỏ mà tôi yêu dấu! Trong lòng chàng khẽ gọi, vui sướng như điên cuồng, lập tức ôm cả người nàng vào lòng.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 8

Tiếp đó, là một chuỗi liền những ngày hạnh phúc, dịu ngọt, êm đềm, vui sướng... Nếu nói trong đời sống còn có gì khiếm khuyết, trong cái đẹp còn có chỗ chưa đầy đủ, thì đó là áp lực do kinh tế mang lại.

Hàn Thanh từ ngày học đại học, gia đình ở Bình Đông, mỗi tháng gửi cho chàng hai nghìn đồng làm sinh hoạt phí, thuê nhà đã mất 900 đồng, 1100 đồng còn lại phải lo ăn, mặc, học phí, xem phim, mua sách, tiền xe, lại thêm giao du với bạn gái, như thế nào cũng không đủ. Cho nên, trước khi quen Đà Đà, chàng vẫn lợi dụng bất kỳ ngày nghỉ nào, dùng thời gian buổi tối đi làm thuê kiếm tiền. Chàng làm rất nhiều công việc khổ sở, bao gồm đến xưởng nặn đồ nhựa làm cây noel, đến công ty quảng cáo vẽ biển, thậm chí xuống đường cống ngầm dưới đất sơn dầu sơn, một thứ công việc phòng ngừa đường cống ngầm ruỗng nát. Còn

đi đến xưởng gia công thực phẩm làm thợ ngâm mình trong nước chua, da phồng rộp thanh sung đỏ sứt nẻ. Còn như các thứ công việc tạm bợ: sửa đường cái, đưa hàng hóa... chàng hầu như đều làm qua. Nhưng Đà Đà đến, Đà Đà chiếm cứ tất cả thời gian sau buổi học của chàng, thậm chí chiếm cứ tâm linh chàng, chàng rất ít đi làm thuê tạm thời, sự túng thiếu trong sinh hoạt theo đó mà đến.

Không thể đòi tiền ở gia đình, gia đình đã đủ khổ rồi.

Không thể mượn tiền ở Từ Nghiệp Bình, cha Từ Nghiệp Bình là nhân viên công vụ, gia đình cũng đủ khổ rồi. Anh ta là bồ tát bằng đất qua sông, ngay chính mình còn khó bảo vệ nổi!

Ngô Thiên Uy, Ngô Thiên Uy cũng chưa chắc đã đủ chi dùng!

Tại sao mọi người đều bị nghèo? Chàng nghĩ không ra. Nhưng, lúc đó, đúng là mọi người đều nghèo rớt mồng tơi.

Dù cho là những ngày nghèo cực như thế, Đà Đà vẫn mang lại niềm vui sướng vô cùng vô tận. Họ điều chỉnh sinh hoạt lại, bởi vì Đà Đà sợ cha mẹ biết nàng ở bên ngoài có bạn trai, nàng chưa có thời cơ nói tới, Hàn Thanh vẫn chưa thể lộ trước cha mẹ Hàn

Thanh cái gì cũng nghe theo nàng, tóm lại, là muốn nàng sống được vui sướng! Cho nên, mỗi buổi sáng gọi điện thoại cho nhau, bắt đầu do Đà Đà chủ động gọi cho chàng. Bé An An thành nhíp cầu giữ hai người, chịu trách nhiệm “gọi nghe”. Mỗi buổi sáng gọi xong điện thoại, một ngày mới do cú điện thoại ấy bắt đầu... quyết định giờ nào gặp nhau, giờ nào ăn cơm, giờ nào làm bài tập. Do đó cú điện thoại này thành một sự kiện vô cùng quan trọng giữa hai người.

Nhưng, điện thoại cũng thường xảy ra vấn đề. Hàn Thanh thường nghĩ, điện thoại là cái gì? hai đầu dây, là một cái em, do đó, trong “tai” em có anh, trong “tai” anh có em. Ha, nghĩ đến đây, tai chàng liền ngứa lên, Đà Đà. Hôm đó, do bởi “điện thoại”, Hàn Thanh viết đoạn ghi chép như sau trong nhật ký của chàng.

“Đà Đà. Hôm qua dùng mười đồng cuối cùng mua cho em một cái lược, anh còn lại ba đồng.

8 giờ tỉnh dậy. Dọn dẹp gian phòng. Đợi điện thoại của em.

8:20. Đáng răng rửa mặt, tiếp tục đợi điện thoại của em.

9 giờ đúng. Uống nước lã đun sôi.

9:30. xuống dưới lầu tìm chủ nhà, muốn nhờ điện thoại, bà ta đang giặt quần áo, không tiện nói.

10 giờ đúng. Bà ta vẫn đang giặt quần áo, mặc kệ, gọi nhờ điện thoại, chuông reo hai mươi lần, không có ai nghe.

10:05. Lại chạy xuống dưới lầu, gọi điện thoại, không có người nghe.

10:05 đến 10:30. Tổng cộng chạy xuống dưới lầu mười lần, đều không có người nghe.

10:30. Gọi điện thoại cho thầy giáo Triệu, cũng không có người nghe.

10:40. Nóng ruột, lo lắng em có xảy chuyện gì hay không.

10:45. Gọi điện thoại cho Từ Nghiệp Bình, không có nhà.

10:45 đến 12:00. Lại gọi điện thoại tám lần, không có ai nghe.

12:05. Gọi điện thoại cho sư mẫu, em không đến.

12:10. Gọi điện thoại cho Ngô Thiên Uy, nói cho cậu ta biết anh đã ba bữa không ăn cơm, tối qua cũng không ăn, cậu ta nói muốn cho anh vay tiền, anh sợ em gọi điện thoại đến, không dám ra ngoài.

12:30. Xem ti-vi của chủ nhà, hư rồi.

12:45... Hoàn toàn trống rỗng.

1 giờ đúng. Chỉ còn một trái tim nôn nóng, lo lắng cho em.

1:30. Đánh chết một con chuột nhỏ

2 giờ đúng. Vẫn không có động tĩnh, không có người nào.

2:01. Nhớ em, nhớ em.

2:02. Thích em, thích em.

2:03. Yêu em, yêu em.

2:04. Hỏi em, lại hỏi em, em đang ở đâu?

2:05. Rất đói, rất sợ, lo lắng cho em, lo lắng cho em.

2:06. Lại gọi điện thoại, không có người nghe, chuông reo tám lần.

2:07. Tính xem mình đã uống bao nhiêu nước lã đun sôi: 12 ly.

2:08. Dạ dày bắt đầu đau, đầu choáng váng, còn khá, tức là cảm thấy càng lúc càng lạnh. Tay nắm ly nước đun sôi, dễ chịu hơn một chút.

2:10. Đun nước sôi, bởi vì nước sôi uống hết rồi.

2:11. Sang vay tiền Vương ghi-ta, muốn đi tìm em, Vương ghi-ta cũng không có nhà.

2:12. Mở cửa sổ, luôn luôn nhìn đường cái, mong thấy em ở trước mắt.

2:13. Có một thứ xung động muốn khóc to.

2:15. Lo lắng tất cả mọi cái của em, dù cho em như thế nào, chỉ cần em không xảy sự cố, không bệnh, mọi cái đều tốt.

2:18. Một ly nước lã đun sôi khác rất trắng rất trắng rất trắng.

2:20. Gọi điện thoại cho Phương Khắc Mai, không có nhà.

2:35....

Em cuối cùng gọi điện thoại đến. Cái gì? Điện thoại nhà em hư! Nhưng em bình yên, em vô sự, trời, cảm ơn em, cảm ơn em, Đà Đà, cảm ơn em và Thượng Đế.”

Hôm đó, khi họ cuối cùng gặp mặt ở căn nhà nhỏ, Đà Đà nhìn thấy bản ghi chép thời gian ấy, tức giận đến cứ giậm chân, chỉ vào mũi chàng mắng:

- Thiên hạ có thứ người ngốc như anh, đói đến mấy bữa không ăn gì, chỉ vì điện thoại nhà em hư? Anh quả thật ngốc! Anh quả thật ngốc! Anh quả thật muốn làm em tức đến chết được! Có một mình em bị đau dạ dày chưa đủ, anh cũng muốn thế phải không?

Chàng đắm đắm nhìn nàng, cười ngốc nghếch, ngốc nghếch nhìn

hai làn môi của nàng nói rất nhanh rất nhanh. Sau đó, chàng ngốc nghếch tiếp một câu:

- Lúc em già, không biết có sẽ biến thành rất hay la ó không?

Nàng nhướn lông mày lên, mở to mắt hất mạnh đầu:

- Không cần phải đợi em già, em bây giờ đã hay la ó! Em còn phải mắng, em còn phải nói, trong người anh không có tiền, sao không nói cho em biết? hôm qua không ăn cơm, tại sao không nói cho em biết? Còn đi mua cho em cái lược quỳ quái ấy, em nói cho anh biết, đó bất quá là một cái lược, em đã có rất nhiều, rất nhiều lược rồi...

Mắng mãi mắng mãi, mắt nàng đỏ lên, tiếng nàng khàn đi, chàng rất nhanh dùng môi chặn lên môi nàng. Trong lúc linh hồn chàng lại bay lên trời, nàng lén đem hơn 300 đồng có trong người nhét hết vào túi giacket của chàng.

Đời sống như vậy, từng chút từng chút một như vậy, nghèo cũng được, khổ cũng được, tất cả mọi cái đều dịu ngọt, tất cả mọi cái đều vui vẻ. Từ khi thoát khỏi bóng đen anh chàng ở Học viện Hải Duong, Hàn Thanh hầu như không dám cầu xin Thượng Đế

cái gì nữa. Chỉ cần trong lòng Đà Đà chỉ một mình chàng! Đó là cái tốt đẹp nhất, đó là cái hạnh phúc nhất. Lúc đó, Đà Đà đang học Pháp văn, nàng dạy chàng câu đầu tiên Pháp văn:

- Mở cửa đánh chuột. (Kai men da lao shu)

- Mở cửa đánh chuột? - Chàng lấy làm lạ hỏi - Đó là Pháp văn? Người Pháp quả thật kỳ quái, mở cửa ra đánh chuột, chuột chẳng phải là chạy thoát mất hay sao? Nên đóng cửa lại đóng chuột, anh có kinh nghiệm, đóng cửa lại đánh chuột, nó không chạy thoát nổi!

Đà Đà cười rũ rượi, dùng Pháp văn phát âm lại một lần nữa.

- Comment allez-vous... ý tứ là, anh khỏe không?

- Ồ. - Chàng hăm hừ - Không biết ba chữ khác Pháp văn đọc như thế nào?

- Ba chữ khác nào?

- Anh yêu em.

Đà Đà đỏ bừng mặt, khiến chàng xúc động biết bao, cảm động biết bao, chàng phát hiện sự thuần khiết của nàng. Thuần khiết, đó là hai chữ rất giản đơn, nhưng chàng rất hiểu, trong số sinh đại học thời đại này, người có thể duy trì được cái “thuần khiết” ấy, đã càng ngày càng ít. Mà nàng, nàng vẫn là đã giao du với mấy bạn trai! Do đó, chàng càng quý nàng, càng tôn trọng, càng yêu nàng.

- Trong lòng anh chỉ có ba chữ ấy thôi à? - Nàng nhìn chòng chọc chàng, và hỏi.

- Phải! Đó là ba chữ quan trọng nhất trong đời người, chẳng lẽ thầy giáo không từng dạy em?

- Nói thực, - Đà Đà cười - đã từng dạy rồi!

- Nói thế nào? Nói thế nào? - Chàng hỏi dồn.

- Giùu dần. - Nàng dùng Pháp văn phát âm (chữ “Je t’ aime”)

- Zhu zao (Trúng lược)? - Chàng hỏi.

Nàng cười to, đánh vào đầu chàng, đánh vào bả vai chàng, đánh

vào người chàng. Nàng vui thích biết bao, chàng cũng vui lây: vui cười vì cái vui cười của nàng, đau lòng vì cái đau lòng của nàng. Trời đất! Chàng đã không còn cái tôi nữa, chàng cũng đã không cần cái tôi nữa, ý nghĩa của yêu là đem cái tôi dâng hiến cho nàng để nàng cùng vui cười.

- Anh biết không? Hàn Thanh - Nàng nhìn một góc bầu trời phía ngoài kính cửa sổ, đột nhiên ánh mắt mơ màng, ngưỡng vọng, tựa như nằm mộng nói - Trong đời em có hai nguyện vọng.

- Là gì? - Chàng hỏi.

- Nguyện vọng thứ nhất, em mai đây nhất định phải đi Paris. Em thấy thành phố romantic nhất trên thế giới là Paris. Em nhất định phải đi! Đi xem Khải hoàn môn, đại lộ Champs-Elysées, sau đó ngồi dưới lầu bên đường uống cà phê.

- Được! - Chàng nắm chặt tay nàng trịnh trọng hứa. - Việc đó giao cho anh lo liệu, anh nhất định dẫn em đi Paris, đi xem Khải hoàn môn, tản bộ trên đại lộ Champs-Elysées, đi uống cà phê.

- Đừng quên nha - Nàng dặn dò - Còn cả điện Louvres, còn cả cung Versailles, còn cả khu Latin nổi tiếng!

- Được! - Chàng kiên quyết đáp, cực kỳ hào sảng. Điện Louvres, cung Versailles, khu Latin... Chúng ta đành phải ở lại đây một quãng thời gian, từ từ thưởng lãm. Bởi vì, nơi em muốn đi quả thực quá nhiều.

- Đúng. - Nàng gật đầu - Chúng ta không thể cuờn ngựa xem hoa. Phải đi sâu vào tiếp xúc với Paris. Trời! - Nàng thở dài - Đó nhất định là một thành phố đẹp tuyệt, mới xuất hiện nhiều nhà thơ, nghệ sĩ và nhà văn học như thế!

- Nguyện vọng đó em cứ giao cho anh đi! - Chàng hứa hẹn sắt đá
- một nguyện vọng khác của em là gì?

- À! - Nàng cười, có phần thổ thẹn - Em muốn viết một cuốn sách.

- Viết một cuốn sách? - Chàng kinh ngạc nhìn nàng - Anh không hề biết, em muốn làm một nhà văn.

- Không phải là làm nhà văn, chỉ là viết một cuốn sách. - Má nàng đỏ bừng.

- Viết cái gì? - Chàng hỏi.

- Viết... Hoa bông gạo.

- Hoa bông gạo? - Chàng không hiểu - Tại sao lại là hoa bông gạo?

- Đó là một thứ tượng trưng - Nàng giải thích một cách khó khăn

- Mỗi lần em nhìn thấy cây bông gạo nở hoa em rất cảm động, cây bông gạo vừa cao vừa vươn thẳng, nở hoa trước sau mới mọc lá, không giống với những thực vật khác. Những hoa đó rất đỏ, rất tươi, rất đẹp, nở rộ trên cành vừa cao vừa to, tỏ ra đặc biệt cao ngạo, đặc biệt trang nhã, đặc biệt khó vin tới, mà lại đặc biệt... có sức sống.

- Có sức sống? - Chàng hỏi.

- Phải! Người ta rất dễ nhìn thấy một hạt giống nảy mầm, liền liên tưởng đến sức sống, nhìn thấy sự ra đời của một sinh mệnh nhỏ bé, liền liên tưởng đến sức sống... Còn em, em nhìn thấy hoa bông gạo, liền liên tưởng đến sức sống. Thứ đỏ như ngọn lửa ấy, nở ra trên cành cây trần trụi, hùng vĩ. Trời... - Nàng hít sâu một hơi - Em không nói ra lời được, tóm lại, nó khiến em cảm động:

bởi vì nó không phải là hoa mềm yếu, bởi vì nó không phải là hoa cỏ nhỏ, bởi vì nó không thuộc loại chậu cảnh, bởi vì nó cao ngạo, khác đời! Em thương thức nó! Em ưa thích nó rất mực!

- Được! - Chàng nhìn chăm chăm nàng. - Anh đồng ý: hoa đẹp nhất thế giới là hoa bông gạo. Nhưng, trong cuốn sách ấy, em muốn viết những gì?

Nàng e thẹn cười, trên khuôn mặt trẻ trung là cái ngây thơ trong sạch.

- Nói thật, vẫn chưa biết. Đợi một số năm nữa, để đến lúc em thể hội cuộc đời sâu sắc hơn, em mới biết em đích thực muốn viết gì.

- Nàng thẳng thắn nói - Em nghĩ, viết về đời sống, sức mạnh của một tình yêu trong sống, ngạo khí trong đời sống, sự cô độc trong đời sống...

- Cô độc ư? - Chàng ngắt lời nàng.

- Phải, hoa bông gạo rất là cô độc, nó ở tít trên cao, không có bông hoa khác có thể song song cùng đua với nó, nó rất cô độc. Bản thân đời sống, có lúc cũng là rất cô độc!

Chàng nhìn sâu nàng, thật sâu, thật sâu, thật sâu.

- Đà Đà, - Chàng trầm giọng nói - Anh cũng từng thể hội sự cô độc của đời sống, không chỉ cô độc, còn cả bất lực. Nhưng, em đến, đời sống cũng không còn cô độc nữa, chỉ có... Hạnh phúc. Nếu hai người cùng có nhau, đời sống tuyệt đối không cô độc, chỉ có hạnh phúc, chỉ có hạnh phúc, chỉ có hạnh phúc.

Chàng nhấn mạnh chữ “hạnh phúc”, bởi vì nó đang ăm ắp trong lồng ngực chàng. Cầm lên một cây bút, chàng nói:

- Để anh viết cho em xem, thế nào là hạnh phúc.

Liền đó, chàng viết nhanh:

“Em đã đến, anh đã có tất cả,

Anh đã đến, em đã có tất cả.

Tất cả của tất cả tức là hai ta.

Tất cả của em là tất cả của anh.

Tất cả của anh là tất cả của em.

Của anh, của em, tất cả, tất cả, là tất cả của hai ta.”

Chàng đọc. Ngẩng đầu nhìn chàng, nàng vui mừng ôm lấy chàng, nhảy, xoay vòng, vui vẻ kêu lên:

- Của em, của anh, tất cả, tất cả, là tất cả của hai ta! Paris của hai ta! Hoa bông gạo của hai ta!

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 9

Mùa xuân, qua đi trong hạnh phúc.

Mùa hè, lại đến trong hạnh phúc.

Lúc sắp đến kỳ nghỉ hè, Hàn Thanh nhận được thư nhà ở Bình Đông, bảo chàng về thăm cha mẹ. Chàng bỗng nhớ đến một việc lớn: chàng vẫn chưa có một tấm ảnh Đà Đà. Chàng cần thuyết phục Đà Đà, đi chụp một tấm ảnh chính thức, cầm về nhà khoe với cha mẹ. Nhưng lúc chàng nói với nàng, nàng dường như đem đầu chàng lay lắc đến suýt rơi ra khỏi cổ. Nàng nói:

- Không được! không được! Em trong đời sợ nhất chụp ảnh! Huống hồ chụp cho anh mang về nhà, em không làm! Em không phải là gì của anh...

Chàng dùng tay bịt miệng nàng.

- Sợ nhất nghe em nói kiểu đó! - Chàng nói - Rất sợ chụp ảnh cùng anh à? Anh có phải đười ươi đâu!

- Em thà chụp ảnh với đười ươi, không chụp cùng với anh!

- Hả! - Chàng ngốc nghếch mở to mắt.

- Bởi vì đười ươi sẽ không mang ảnh của em về cho cha mẹ nó xem.

- Được, anh bằng lòng, anh cũng không cầm ảnh về cho cha mẹ xem, chỉ cần em cùng anh đi chụp tấm ảnh!

- Đừng, em xấu lắm!

- Nói bậy, em là người đẹp nhất trên thế giới!

- Đừng!

- Cứ!

- Dừng!

- Cứ!

- Dừng!

Chuyện giăng co không dứt. Cuối cùng, chàng đề nghị, lấy tung đồng tiền để quyết định. Nàng miễn cưỡng đồng ý. Cầm một đồng tiền lên, nàng đoán là mặt “hoa mai”, chàng đoán là mặt “một đồng”. Đồng tiền tung lên, rơi xuống. Ha, lại là mặt “một đồng”, chàng vui sướng quá, lôi nàng đến tiệm chụp ảnh. Nàng không biết làm thế nào, cũng nửa thuận theo nửa ngần ngại chụp một tấm ảnh “chụp chung”. Ảnh rửa ra, chàng mặt đầy vẻ ngốc nghếch cười, nàng cũng mặt đầy vẻ ngốc nghếch cười. Chàng còn đặc ý lại khoác lác nói:

- Em xem thế nào gọi là Kim Đồng Ngọc Nữ? Đây chính là Kim Đồng Ngọc Nữ!

Quả là xấu hổ, nàng muốn xé tấm ảnh đi, chàng coi tựa như của báu ôm tấm ảnh chạy không biết làm cách nào với chàng.

Rất lâu sau đó, nàng vẫn còn nhớ đến chuyện này, hồ nghi hỏi

chàng một câu:

Đồng tiền ấy có phải là đồng tiền đạo cụ làm ảo thuật hay không? Có sẽ hai mặt đều khắc chữ “một đồng” hay không?

Chàng cười to.

- Có thể! - Chàng nói.

- Thật hả! Thật hả - Nàng truy hỏi - Em xem con người anh có phần không thật thà, em đã mắc lừa anh!

Trời ơi! Đà Đà, anh sẽ khiến em mắc lừa ư? Thế nào cũng có một ngày, chúng ta còn sẽ đi chụp càng nhiều ảnh. Lúc đó em sẽ khoác sa trắng, làm tân nương của anh. Chàng nhìn nàng, không nói ra được. Chỉ vì, quen nhau lâu như thế, đã gặp nhau đã hiểu nhau, lại yêu nhau, lại thương nhau... Mà hai chữ “hôn nhân” vẫn là hòn đá vướng chân giữa hai người. Chàng có thể hiểu rất nhiều phương diện của nàng, chỉ không hiểu cảm giác kháng cự đối với “hôn nhân” của nàng. Chính giống như nàng nói, nếu chàng bức nàng quá căng, nàng sẽ bỏ chạy. Chính giống như Từ Nghiệp Bình nói, tương lai là con đường dài dặc, mơ hồ huyền ảo. Trời, Đà Đà, trong lòng chàng khẽ gọi: chẳng lẽ anh còn

chưa đủ yêu em, chưa đủ tư cách đi cùng em trên con đường dài
dặc về sau? Chẳng lẽ em còn chưa thể tin vào bản thân em, tin
vào sự lựa chọn của em? Hay là... em cho rằng trong đời sống
của em về sau, sẽ gặp được người mạnh hơn, tốt hơn anh?
Không, không! Vấn đề cuối cùng này phải xóa đi từ đáy lòng,
triệt để xóa đi, chỉ là trên nền của đáy lòng, vẫn lưu lại dấu vết
đã vẽ, tuy mờ nhạt, cũng mang lại vết thương ngấm ngấm.

Nghỉ hè năm sau, chàng về nhà chỉ ở lại hai mươi ngày, liền vội
vả trở về Đài Bắc. Quả thực quá nhớ nàng, quá nhớ quá nhớ. Lần
đầu tiên trong đời nếm mùi vị tương tư, thì ra là đắng chát, chói
vội, tránh không nổi, quăng không xong như vậy. Chàng chép
cho nàng một bài thơ nho nhỏ không biết xem thấy ở đâu:

“Đà Đà:

Anh không nhớ em,

Nhưng tâm tư hể động,

Anh liền nhớ đến em.

Anh không muốn mộng thấy em.

Nhưng đôi mắt hể khép,

Anh liền mộng thấy em.

Anh không muốn bàn luận về em,

Nhưng miệng hể há,

Anh liền lại nói về em.

Thanh”

So với thư của chàng, thư của nàng gửi đến lại thanh thoát hơn rất nhiều. Lúc đó, nàng đang dự trại hè ở Vạn Lý. Thư của nàng hồn nhiên, thanh thoát đến nghịch ngợm, ngay cả một chút xiu “mùi son phấn” cũng không có:

“Thanh:

Khi anh nhận được bức thư này, là lúc trời mới sáng, lúc đó anh đang đi một đôi dép lê (coi, chân trái đi lộn sang chân phải!

Người ta vừa mới trở dậy mà!), đôi mắt ngái ngủ lơ mơ, đi về

phía tiền sảnh, định xem tiểu thuyết võ hiệp kỳ này trên “Thời báo Trung Quốc”. Trong lòng anh đang nghĩ, không ngờ được rằng buu tá tiên sinh “roạt” một tiếng, một chiêu “Phi Vân quán nhật” tuyệt đẹp giáng thẳng xuống đầu, đang đợi vươn tay ra đỡ chiêu này, đã không kịp nữa, chỉ thấy một ngân tiêu màu trắng đập xuống đầu, “Tam tạng kinh” đang chờ nói ra miệng, sờ sờ cái đầu từng luyện Thiết đầu công vẫn bình yên vô sự, cũng cho qua. Cúi đầu nhìn, không phải là ai khác, té ra là Lục y sứ giả do Viên Trường Phong chương môn nhân Vạn Lý tiêu cục sai khiến, đưa đến tiêu thư.

Thôi, khúc huyền tường của cô nương đến đây ngừng lại, nếu không, tôi cũng có thể viết một cuốn tiểu thuyết lại như “Tàn nguyệt. Thanh đình Đào” (Trăng tàn. Chuồn Chuồn. Đào)

Xin chúc vạn an

Đà Đà, Bãi biển Vạn Lý 26 - 7)”

Một bức thư đáng yêu, sinh động biết bao. Nhưng, trong bức thư thiếu một chút gì, một chút gì có thể khiến chàng cảm thấy sự mong nhớ của nàng. Không có. Thiếu là thiếu như vậy. Chàng xem đi xem lại bức thư, đúng là thiếu một chút gì. Bãi biển Vạn

Lý? Ở đây có rất nhiều sinh viên chuyên khoa đại học, đang kỳ nghỉ hè. Chắc chắn, Đà Đà của chàng là sôi nổi, chắc chắn, rất được hoan nghênh! Chàng chăm chú nhìn tấm ảnh chụp chung phóng đại trên bàn: Đà Đà cười tươi tắn, mắt sáng, răng trắng, thần thái bay bổng mà uyển chuyển. Chàng có chứng cứ gì nói Đà Đà sẽ không biến đổi, sẽ không bị lay động bởi hàng ngàn người đeo đuổi?

Nhà ở Bình Đông không thể nán lại được nữa. Nét mặt già nua của mẹ, cái nhìn chăm chú quan tâm của cha, tiếng cười nói lạnh lót của em trai em gái... đều chóng đờ không nổi một cái tên ở Đài Bắc. Đà Đà, anh rất nhớ em, dù cho anh vốn đang nhớ em. Đà Đà, anh rất yêu em, dù cho anh đã yêu em như thế.

Về đến Đài Bắc, việc đầu tiên là gọi điện thoại cho Đà Đà.

Không có nhà, đi ra ngoài rồi. Xem đồng hồ tay, tám giờ tối. Trại hè Vạn Lý cũng đã kết thúc. Đi ra bên ngoài rồi? Đi đâu? Cứ điện thoại thứ hai gọi cho Phương Khắc Mai.

- Ủa? Anh về rồi hả thế này nhé, tôi đang muốn đến nhà Từ Nghiệp Bình, anh cũng đến nhé, gặp mặt hãy nói chuyện!

Có cái gì không bình thường? Tim chàng bỗng nhiên sa xuống đáy biển, đáy biển rất sâu rất sâu, lâu lắm vẫn không nổi lên. Sau đó, không đề lỗi một phút, chàng chạy thẳng đến nhà Từ Nghiệp Bình. Nhà họ ở phía sau Đại Học Trung Ương Đài Bắc, là nhà ở của gia quyền nhân viên giáo vụ nhà trường.

Vừa vào nhà họ Từ, là nghe thấy Từ Nghiệp Vũ đang đánh trống tay như điên cuồng. Con người này dường như vĩnh viễn sử dụng không hết sức sống. Cha mẹ Từ Nghiệp Bình đều đi vắng, hèn chi Phương Khắc Mai sẽ đến nhà họ Từ, không chỉ có Phương Khắc Mai, Đinh Hương cũng có mặt. Từ Nghiệp Bình ôm Phương Khắc Mai, đang hát to:

Ý trung nhân của anh, xin em đừng đi,

Nghe tiếng trống ngân nhịp nhàng...

“Tong tong tong! Tùng tùng tùng tùng tùng!” Tiếng trống của Từ Nghiệp Vũ lập tức hòa theo.

Trái tim của Hàn Thanh cũng đang đập loạn, nhưng không hay như tiếng trống của Từ Nghiệp Vũ, một chút cảm giác tiết tấu cũng không có. Chàng đi vào còn chưa nói chuyện, Từ Nghiệp

Bình đã cười hi hi đưa cho chàng một chai bia lạnh, nói:

- Sáng nay có rượu sáng nay say, uống đi!

- Uống đi! - Từ Nghiệp Vũ cũng kêu, gõ trống “Tong tong tong tong tong!”.

- Viên Gia Bội thế nào? - Chàng nắm lấy chai, thoát vào đầu đã hỏi, nhìn trừng trừng Từ Nghiệp Bình.

- Cậu có giao cô ấy cho tôi bảo quản đâu? - Từ Nghiệp Bình vẫn cười. - Du giao cho tôi bảo quản, tôi cũng không quản nổi.

- Từ Nghiệp Bình? - Chàng kêu lên.

- Tiểu Phương, em nói với anh ấy đi! - Từ Nghiệp Bình đẩy Phương Khắc Mai - Nói với anh chàng ngốc nhận thất nút chết này đi!

- Rốt cuộc đó là chuyện gì? - Chàng lớn tiếng hỏi, tiếng trống của Từ Nghiệp Vũ sắp làm đầu chàng ù đi.

- Hàn Thanh, anh đừng nóng nảy - Phương Khắc Mai đi lại, dịu

dàng nhìn chàng - Chỉ là chuyện cũ mà thôi.

- Chuyện cũ cái gì? - Trán chàng rịn mồ hôi, quá nóng bức.

Chàng thấy sơ mi trên sống lưng ướt đẫm.

- Một anh con trai - Phương Khắc Mai nói nhỏ - Họ quen nhau ở Vạn Lý, bắt quá mới quen biết gần mười hôm mà thôi. Viên Gia Bội đặt cho anh ta một ngoại hiệu, gọi là “Oa Oa” (Trẻ con). Bởi vì anh con trai này thích cười, rất thích làm ồn, có một bộ mặt trẻ con. Viên Gia Bội thích thú cái phóng khoáng của anh ta, nói anh ta rất có chất uy-mua. Anh biết Viên Gia Bội, chỉ cần có ai có chút xúu chỗ nào giống cô ấy, cô ấy sẽ lập tức mê lú đi, thương thức đối phương đến gần chết được. Cô ấy là như vậy đấy!

Chàng nắm chai bia, bồng hai chân mềm nhũn, lếch thếch xông ra khỏi ngôi nhà nhỏ vô cùng nóng nực. Chàng ngã xệp trên bậc thềm trước nhà, ngồi đấy, không động đậy.

Lát sau, chàng thấy có một cái tay nhỏ dịu dàng, đặt trên vai chàng, chàng quay đầu nhìn, là Đinh Hương. Cô ta đưa cho chàng một miếng thuốc lá đã đốt, cứ nhét thuốc là vào miệng chàng, cô ta cúi đầu nhìn chàng nói:

- Từ Nghiệp Võ bảo tôi nói với anh, anh nhất định sẽ thắng!

Chàng trừng trừng nhìn Đinh Hương, không hiểu ý tứ cô ta cho lắm.

- Đã xem giành cờ chưa? - Đinh Hương cười, cô gái ngọt ngào, êm dịu, tế nhị mà đầy nữ tính, sớm chín chắn - Từ Nghiệp Võ nói, người ta bắt đầu chạy đã chậm hơn anh một bước, trừ phi anh bỏ cuộc, nếu không, chạy tiếp nữa đi! Vẫn chưa đến điểm chung kết kia mà!

Chàng dăm dăm nhìn Đinh Hương, lại quay đầu nhìn về phía trong nhà. Từ Nghiệp Võ toét miệng cười với chàng, đánh trống tay như điên cuồng: “tùng tùng, tùng tùng tùng”.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 10

- Đà Đà, để anh nói cho em nghe một câu chuyện hồi nhỏ của anh - Hàn Thanh nói, lặng lẽ ngồi trên một tảng nham thạch ven biển. “Xem biển” vốn là thói quen của Đà Đà lúc tình cảm không ổn định, không biết lúc nào, thói quen ấy đã truyền nhiễm cho Hàn Thanh. Hai người nếu quá gần gũi, không chỉ thói quen sẽ biến thành giống nhau, có khi ngay cả tướng mạo cũng sẽ biến thành vài phần giống nhau.

Đà Đà ngồi bên cạnh chàng, đặt cằm trên đầu gối. Nàng không nói, cũng không động, chỉ là đắm đắm nhìn biển xa xăm, không bờ không bến. Biển mùa hè rất xanh, trời đất cũng rất xanh, xanh mút tằm mắt, dường như vươn lên rìa của vũ trụ vô cùng tận. Bình thường nàng thích cười, thích khóc, ở bên biển tình cảm nàng tràn trề nhất. Nhưng hôm nay, nàng yên lặng. Từ khi chàng vội vã trở về Đài Bắc, chàng hẹn nàng ra “xem biển”, nàng biết

không chuyện gì đâu nỗi chàng, mà nàng cũng không muốn dấu diếm chuyện gì. Phương Khắc Mai từng nói một câu: cậu có thể giao du với vô số bạn trai, nhưng cậu chỉ có thể lấy một người. Nàng không muốn nói với Hàn Thanh, nàng mới chỉ hai mươi tuổi, nàng vẫn không muốn yên định lại, nàng cũng không dám tin mình sẽ yên định lại.

- Đà Đà - Chàng tiếp tục nói, ánh mắt không hề nhìn nàng, chỉ là nhìn biển, tiếng chàng trầm thấp mà rõ ràng. - Anh rất ít nói chuyện với em về gia đình anh, qua khứ của anh, chỉ bởi vì em không muốn nghe cho lắm, em vẫn cứ nói, cái em cần là anh của hiện tại, không phải là anh của quá khứ. Nhưng, Đà Đà, mỗi một hiện tại của anh đều do quá khứ chồng chất lên, không chỉ anh là vậy, em cũng là vậy.

Nàng dùng ngón tay vẩn một lọn tóc, vẩn rồi lại thả ra, thả ra lại vẩn lên, nàng chỉ lặp đi lặp lại động tác này.

- Để anh kể câu chuyện hồi nhỏ của anh cho em nghe. Anh hồi nhỏ nhà anh rất nghèo ngay cả cửa hiệu cũng không có. Cha anh đi trẩy cau cho người ta, em không biết trẩy cau là công việc không có tiền đồ, khổ như thế nào đâu. Cha anh không phải là người trời sinh ra để trẩy cau, ông cũng có hy vọng, cũng có chí

nguyện. Nhưng số mệnh ông làm gì cũng không thành công. Con người ông rất tốt, đối với con cái, đối với gia đình, ông cũng dám chịu trách nhiệm, nhưng lúc ông ta trong lòng không vui, ông sẽ ra sức uống rượu, sau đó trong cơn say mềm hát ngao thay cho khóc.

- Năm ấy anh bệnh, đại khái chỉ mới năm, sáu tuổi, anh bệnh rất nặng dường như sắp chết. Cả nhà hối hả trừ liệu một món tiền cho anh đi khám bệnh, chữa bệnh cho anh. Cha anh nợ nần chồng chất, chỉ vì muốn cứu cái mạng nhỏ bé của anh. Nhiều năm như vậy về trước, thuốc bác sĩ kê đơn cho anh, lại phải chín đồng một viên, một ngày anh phải uống mười viên, em thử tưởng tượng mỗi ngày phải tốn bao nhiêu tiền. Những thuốc quý báu như trân châu ấy bùng đến trước mặt anh, mà anh còn quá nhỏ, sợ uống thuốc, do đó, có một hôm anh nhổ hết thuốc ra, xuống cống ngầm.

- Em biết không, lúc ấy cha anh tức suýt phát điên lên, ông uống hết hai chai rượu, tự chuốc cho mình say, sau đó ông xách anh khỏi giường, quật xuống đất, dùng cái chân đi guốc gỗ dày đá anh. Ông không ngừng đá anh, khóc và mắng anh rằng anh đã làm cho cả nhà suy sụp, chi bằng anh chết đi cho xong. Lúc bấy giờ, ông điên cuồng như thế, người mẹ gầy nhỏ của anh không

ngăn nổi ông, cả nhà sợ đến phát khóc lên, mà anh cũng hầu như sắp bị ông đá chết.

- Đúng vào lúc này, một bà già ở đối diện nhà anh đến, bà liều mạng cứu anh thoát khỏi tay đấm chân đá của cha anh, ẵm anh về nhà bà. Nói ra kể cũng lạ, chắc bởi vì anh ra mồ hôi đầy người, chắc bởi vì khóc kêu khiến anh có phần phát tiết được ra, bệnh của anh lại khỏi. Từ đấy, bà già đó thường nói với anh, mạng của anh là do bà cứu lại được.

- Bà già ấy, bà một đời đọc sách, chỉ là một người già bình thường ở làng quê. Về sau, chỗ bà lại thành cảng tránh gió của đời anh. Mỗi khi anh bệnh, mỗi khi gặp trắc trở, mỗi khi ý chí suy sút, cha mẹ không thể hiểu anh, bà già lại hiểu được. Có một lần anh thi trượt, bị lưu ban một năm, đó là đòn đánh rất nặng đối với anh, năm ấy anh đã mười lăm, mười sáu tuổi. Anh rất đau lòng, rất khổ sở, anh đến chỗ bà già.

- Bà đã già, già lắm. Anh không ngại rơi nước mắt trước mặt bà. Bà lại cười nói với anh: A Thanh, cháu có thấy chim sẻ bay như thế nào không? Anh quả thật chạy ra xem chim sẻ, anh là đứa trẻ lớn lên ở thôn quê, lại chưa từng biết chim sẻ bay như thế nào. Nhìn chim sẻ, anh vẫn không hiểu, bà già đứng ở bên cạnh anh,

chỉ chim sẻ nói:

- Chúng bay, một lên một xuống, như vậy, chúng không thể lập tức vọt lên rất cao, cũng không thể vĩnh viễn duy trì cùng một độ cao, chúng nhất định phải bay cao bay thấp, bay cao bay thấp, như vậy, chúng mới có thể bay được rất xa rất xa.

- Bà già vỗ vai anh, cười nói:

- Đừng khóc, cháu chẳng qua vừa vượn trước khi bay cao, hạ thấp xuống, muốn bay được xa, vẫn cứ phải có cao có thấp.

Hàn Thanh dừng lại, ánh mắt chàng vẫn dừng lại ở chỗ trời biển tiếp giáp nhau. Lát sau, chàng đốt một điếu thuốc lá, khẽ hút một hơi, khẽ phun ra khói mù, khẽ nói tiếp:

- Một đời anh, chịu ảnh hưởng của bà già rất sâu nặng. Về sau mỗi khi anh vấp ngã trên đường đời, mỗi khi anh gặp phải trắc trở, anh liền nhớ đến lời bà già: muốn bay được xa, thì phải có lên có xuống. Bà già ấy, không được tiếp nhận giáo dục, chỉ lấy sự từng trải cuộc đời, sự quan sát giới tự nhiên của bà, lại nhìn được việc đời thấu suốt như vậy. Anh thi vào đại học thất bại, anh tìm công việc khắp nơi đều gặp trở ngại, anh đều không xem

nó quá nghiêm trọng, anh tự cho rằng nhất định sẽ lại bay cao, trắc trở, chỉ là một chặng đường ắt phải qua trong đời anh.

- Ba năm trước, bà cụ qua đời. Bà ra đi rất an lành. Anh đi đưa đám, trong tất cả mọi thân hữu, anh nghĩ tình cảm của anh đối với bà sâu nặng hơn cả. Nhưng, anh không hề rơi một giọt nước mắt. Bởi vì, anh nghĩ, nếu bà có thể nói với anh, bà nhất định sẽ nói: A Thanh à, cháu có nhìn thấy chiếc lá trên cây, từ nảy mầm đến xanh biếc, đến úa vàng, đến rụng lá hay không? Tất cả mọi sinh mệnh đều là như vậy.

Hàn Thanh nhả ra một ngum khói thuốc, gió biển thổi qua, khói thuốc tan đi. Cuối cùng chàng quay đầu lại nhìn thẳng Đà Đà.

- Đà Đà, đó là một câu chuyện nhỏ của anh, anh muốn nói cho em biết.

Nàng mở to mắt nhìn chàng, có phần mơ hồ không hiểu.

- Tại sao nói với em câu chuyện đó? - Nàng hỏi.

Chàng giơ tay dịu dàng vuốt mái tóc mềm mềm của nàng.

- Đường đời và đường tình cảm thường thường chập lại thành cùng một đường, giống như dòng sóng nhỏ tụ lại ở sông lớn. Anh không dám yêu cầu vĩnh viễn bay ở điểm cao nhất, anh chỉ cầu bay được vững, bay được dài, bay được xa.

Nàng nhìn chăm chăm chàng, nhìn chăm chăm đôi mắt thâm trầm của chàng, nhìn chăm chăm khóe miệng tự phụ của chàng, nhìn chăm chăm bộ mặt kiên định của chàng... Bỗng nhiên lồng ngực nàng trào lên một cơn thẹn ngượng, mắt nàng nóng rực lên, nàng há miệng, gồng gượng muốn nói gì, chàng dùng ngón tay khẽ ấn lên môi nàng, nghiêm chỉnh nói:

- Anh không đòi em có bất kỳ gánh nặng gì, anh không đòi em có bất kỳ hứa hẹn gì, càng không đòi em có bất kỳ hy sinh gì. Lần này anh nghĩ rất lâu về vấn đề có liên quan đến em và anh. Từ trong câu chuyện anh vừa nói với em, em có thể mới lần đầu tiên biết gia thế xuất thân đích thực của anh. Một đứa trẻ nghèo khổ như anh, có thể phấn đấu đến hôm nay, có thể điên cuồng hấp thu trí thức, không phải dễ dàng. Cho nên, anh rất tự phụ. Cho nên, anh từng nói với em, bồi dưỡng hai mươi năm, anh mới bồi dưỡng nên một niềm tự phụ, anh sao có thể vứt bỏ nó? Bây giờ, em đến, đi vào đời sống của anh, và làm chủ sinh mệnh và ý chí của anh, điều đó với anh dường như là một chuyện không có

khả năng xảy ra, mà nó lại cứ xảy ra!

- Hàn Thanh! - Nàng khẽ gọi, muốn mở miệng nói cái gì.

- Suyt! - Chàng khẽ suyt, dùng ngón tay tiếp tục ấn trên môi nàng - Từ Nghiệp Bình nói, tương lai của bọn anh đều quá mơ hồ diệu vợi. Anh cuối cùng thừa nhận câu nói đó, không ai biết tương lai của bọn anh sẽ như thế nào. Thanh niên thế hệ này của bọn anh rất buồn: học hành, không chắc thi đậu được vào khoa hệ mà mình thích, sau khi tốt nghiệp, lập tức phải đi quân dịch hai năm, trong hai năm đó, tuy rèn luyện được thể cách, có thể cũng mài mòn tuổi thanh xuân, sau đó lại chưa chắc đã tìm được công việc thích hợp... Tương lai, đúng là rất mơ hồ diệu vợi.

- Hàn Thanh! - Nàng lại kêu.

- Đừng nói? Để anh nói hết! - Chàng ngăn cản nàng - Từ khi anh và em quen biết yêu nhau, anh vẫn cứ phạm một sai lầm, anh vẫn cứ muốn em nhận lời anh, vĩnh viễn cùng anh chung sống! Anh vẫn cứ muốn độc chiếm lĩnh vực tâm linh của em, mà yêu cầu em đừng chú ý đến người khác! Bây giờ, anh biết anh đã làm. - Ánh mắt chàng dịu dàng mà sôi nổi, thành khẩn mà thật thà. - Tốt đẹp như em, Đà Đà, đáng yêu như em, Đà Đà, người thích

em nhất định rất nhiều rất nhiều. Không ngừng có người mới theo đuổi em, là một chuyện tất nhiên. Em có thể hấp dẫn anh như thế, đương nhiên cũng có thể hấp dẫn người khác như thế, anh không thể dùng chuyện này để trách móc em, không thể trách móc em quá đáng yêu quá tốt đẹp, phải thế không?

Nàng dùng ánh mắt van xin nhìn chàng, trong mắt đã chứa đầy nước mắt.

- Đồng thời, anh phải nhìn lại cái tự phụ của anh. Trời, Đà Đà, anh tuyệt đối sẽ không là một người hoàn toàn, anh cũng không phải là người mỗi một tể bào đều có thể chiều theo ý của em. Cho nên muốn cưỡng bách ý chí và tâm linh của em, chỉ cho phép dung nạp một người, chắc là đòi hỏi quá khắt khe. Còn nhớ hồi mùa đông, chúng ta lần đầu tiên đi xem biển, lúc đó em vừa tách khỏi anh chàng Học Viện Hải Dương, bây giờ lại đã có Oa Oa!

- Ô, Hàn Thanh! - Nàng lại kêu lên - Là em không tốt...

- Không, em không phải là không tốt! - Chàng nói, dập tắt mẫu thuốc, dùng hai tay nắm chặt hai tay nàng, vẫn cứ nhìn vào chỗ sâu trong mắt nàng - Em không có chút nào không tốt, giả dụ

trong tâm linh em có chỗ trống để dung nạp người khác, đó không phải là em không tốt, là anh không tốt, bởi vì anh không có cách nào làm đầy toàn bộ tâm linh em. Anh nghĩ đi nghĩ lại, em, là một con người như vậy! Em một đời sẽ yêu rất nhiều lần, vì vẫn cứ có nhiều chàng trai bao vây em, anh không thể lại làm ảnh hưởng đến sự lựa chọn của em, không thể lại thao túng ý chí của em. Anh nói nhiều như vậy, chỉ để nói với em một câu: em có thể dàng hoang giao du với Oa Oa, anh tuyệt đối không can thiệp, tuyệt đối không hỏi đến, chỉ là, anh vĩnh viễn ở bên em. Đợi đến lúc em và người con trai khác vui chơi chán rồi anh vẫn sẽ ở đây đợi em.

Nàng nhìn chàng, cắn chặt môi, rung rung nước mắt.

- Đà Đà - Chàng dịu dàng khẽ gọi - Từ ngày mai trở đi anh phải đến xưởng nắn đồ nhựa làm việc, đi làm cây Noel giả. Em biết, anh vẫn cứ nghèo như vậy, anh phải kiếm ra tiền học phí học kỳ tới. Hôm qua anh đã đi nói chuyện với chủ xưởng Trần, anh có thể làm thêm ca, như vậy, thời gian đi làm hàng ngày của anh đại khái là tám giờ sáng đến mười giờ tối. Anh cần lợi dụng kỳ nghỉ hè này dành dụm một món tiền, không chỉ học phí, còn cả sinh hoạt phí học kỳ tới, còn cả... - Chàng trịnh trọng nói - Em phải đi khám bác sĩ, triệt để chữa khỏi bệnh đau dạ dày!

- Trời! Hàn Thanh! - Đà Đà cuối cùng đứng lên - Anh vẫn cứ muốn làm cho em khóc! Em biết rõ em thích khóc! Anh lại cứ muốn làm cho em khóc! Anh tại sao không xấu với em một chút? Anh tại sao kho ong cãi nhau với em? Anh tại sao không mắng em quen nét trắng hoa? Anh tại sao không rống lên với em trách móc em... Thế thì, em sẽ không có mặc cảm phạm tội như vậy, khổ tâm như vậy!

- Anh sẽ không mắng em, bởi vì anh không hề cho rằng em sai! - Hàn Thanh cũng đứng lên, vịn vào vách đá nhìn nàng, thản nhiên mà chân thành - Từ ngày mai trở đi, bởi anh phải đi làm, thời gian của em sẽ biến thành rất nhiều rất nhiều, anh không thể từ sáng đến tối ở bên cạnh em...

- Trời! - Nàng sợ hãi khẽ kêu - Đừng đi! Hàn Thanh, đừng đi làm ở bên em, nhìn em!

Chàng cười buồn:

- Anh không thể ở bên em, nhìn em một đời, phải thế không? Em cũng không phải là tù phạm của anh, phải thế không? Đà Đà, tất cả đều trông vào bản thân em. Em có thể lựa chọn anh ta,, anh sẽ

đau lòng, sẽ không trách móc em, em có thể lựa chọn anh, anh sẽ vui như điên cuồng, mang lại cho em hạnh phúc.

Nàng dùng đôi mắt ướt đầm nhìn chàng, môi mấp máy, muốn nói lại thôi. Chàng lập tức lắc đầu, ngăn không cho nàng nói:

- Đừng nói gì cả! - Chàng nói - Anh nói đây không phải là đòi em lập tức lựa chọn, như vậy quá không công bằng, nên cho em một số thời gian, cũng cho anh ta một số thời gian! - Chàng lại quay đầu đi nhìn biển - Coi! Có con hải âu! - Chàng bỗng nói.

Nàng nhìn đi, quả thực có con hải âu, đang bay thấp lướt qua biển. Chàng nhìn hút tầm mắt, chuyên chú nhìn con hải âu ấy, suy nghĩ sâu xa nói:

- Thì ra hải âu bay cũng có lên có xuống. Thì ra sóng biển cũng có núi sóng hang sóng. Cho nên, núi có góc cạnh, đất có cao thấp... Thì ra thế giới là tạo thành như vậy! - Chàng quay nhìn nàng, lặng lẽ mỉm cười - Anh không nhụt chí, Đà Đà, anh mãi mãi không nhụt chí. Trong đời sống tình cảm của anh, anh chẳng qua vừa vịn ở vào chỗ thấp mà thôi. Lúc anh lại bay lên, anh nhất định mang theo em cùng bay!

Nàng mở to mắt nhìn chàng, sững sờ như bị thôi miên.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 11

Suốt kỳ nghỉ hè, Hàn Thanh dường như cật lực làm việc, từ sáng đến tối, làm thêm ca, ngay cả ngày chủ nhật, chàng cũng ở trong xưởng nắn đồ nhựa. Công việc của chàng hết sức khô khan, lại hết sức khẩn trương. Chàng chịu trách nhiệm làm thân cảnh cây Noel.. từng sợi dây thép nhúng vào trong khuôn chất nhựa lỏng nóng đến tám trăm độ, mà phải chuẩn xác trong thời gian hai mươi giây lại rút ra, sau đó lại đưa cái mới vào. Máy không ngừng chạy, chàng cũng không ngừng làm công việc vừa không có chất thơ, càng không tự giác nhớ đến phim câm Chaplin đóng... Thời đại mới. Anh chàng Chaplin cứ dùng kìm vặn đinh ốc, vặn đinh ốc, sau cùng cả khuy áo trên mình người phụ nữ cũng coi là đinh ốc dùng kìm vặn. Cây Noel nắn bằng nhựa, sản vật của khoa học. Khi chúng ở trong rất nhiều gia đình, được treo lên từng chuỗi bóng đèn điện sáng, vô số quả bóng màu sắc, và các thứ vật trang sức sắc sỡ lóa mắt, có mấy người nghĩ đến đảng

sau chúng, có mồ hôi nước mắt của bao nhiêu người.

Quãng thời gian này, chàng bận đến đùng là không có thời gian gặp mặt Đà Đà, gọi điện thoại đều thành một thứ xa xỉ. Chàng thực sự muốn cho nàng một quãng thời gian “tự do”, đi tiếp xúc với nhiều người, để nàng trong đám chúng sinh bao la, tiến hành sự lựa chọn chính xác nhất. Nhưng, tuy thời gian gặp mặt rất ít, trong nhật ký của chàng lại viết đầy tên nàng: Đà Đà! trong ý nghĩ tràn đầy tên nàng: Đà Đà! Nửa đêm mộng tỉnh, chàng sẽ ôm cửa sổ vắng lặng, nhìn bầu trời sao phía ngoài cửa sổ, hết lần này đến lần khác khẽ gọi:

- Đà Đà! Đà Đà! Đà Đà!...

Kỳ nghỉ hè hết, nộp xong học phí, chàng dành dụm được một vạn năm nghìn đồng, muốn dẫn Đà Đà đi khám bác sĩ, nàng kiên quyết từ chối, nói liên hồi nàng rất khỏe. Tuy nhiên, nàng xem ra lại gầy hơn một chút, lại yếu đuối hơn một chút.

- Tại mùa hè đây mà, cứ mỗi mùa hè em đều sẽ gầy!

Chỉ là tại mùa hè thôi ư? Hay là sự lúng túng về tình cảm? Cái anh chàng “Oa Oa” thế nào rồi? Không dám hỏi, không thể hỏi,

không muốn hỏi, không cần hỏi. Cứ chờ đợi đã, chim sẻ sau khi bay thấp, vẫn cứ sẽ bay cao.

Sau đó, có một hôm, nàng gọi điện thoại cho chàng, khóc lóc nói:

- Nói cho anh biết một việc, Hàn Thanh - Nàng nức nở nói - Đại sư mẫu ra đi tối hôm qua.

- Trời! - Chàng giật mình kinh ngạc, nghĩ đến cái bộ xương khô gầy nằm trên giường, cái miệng khô quắt, tiếng nói lú la lú lô. Chết là chuyện trong vòng dự liệu, lại vẫn mang một nỗi buồn khó mà chịu đựng nổi, nhất là khi nghe thấy tiếng khóc của Đà Đà. Từ sau cái lần cùng Đà Đà đến nhà Triệu Bồi, họ cũng thường xuyên đến nhà họ Triệu, mỗi lần sư mẫu đều nấu vằn thắn cho họ ăn, và dùng ánh mắt mền mọ nhìn họ, sau đó lại sa vào nỗi buồn thương tiếc tuổi xuân đã qua. Mà Đà Đà, lại mỗi lần đều ngồi đến nửa ngày trước giường của đại sư mẫu.

- Ô, Đà Đà - Chàng kêu - Em hiện đang ở chỗ nào?

- Em muốn đến nhà họ Triệu - Nàng nuốt nước mắt nói - Xem xem có cái gì giúp đỡ được không? Em còn muốn... nhìn mặt bà

cụ một cái.

- Đến đón anh cùng đi với em.

Liền đó, họ đến nhà họ Triệu.

Nhà họ Triệu đã có rất đông người: thân hữu, học trò, ban tổ chức tang lễ... Ngôi nhà nhỏ kiểu Nhật, đã chen đầy người. Hàn Thanh và Đà Đà vừa đến, liền biết không có việc gì có thể giúp đỡ. Sư mẫu vẫn khỏe, ngồi trong đám khách khứa chào hỏi, chắc là đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, xem ra không đến nỗi đau buồn cho lắm. Triệu Bồi tóc dường như càng bạc, càng trang trọng. Nhìn thấy Đà Đà, mắt ông đỏ lên, kéo tay Đà Đà. Ông rất hiểu, rất tri kỷ nói một câu:

- Con à, đừng khóc. Bà đã đi trọn con đường đời của bà!

Đà Đà thiếu chút nữa òa khóc, nước mắt lăn xuống. Nàng đi vào, đến thẳng trước linh sàng, nàng cúi đầu xuống, trước mặt bà già, thấp giọng nói một câu:

- Tạm biệt! Bà nội!

Mắt Triệu Bồi đầy những nước mắt, mắt Hàn Thanh cũng đầy những nước mắt.

Từ nhà họ Triệu ra, họ về đến căn nhà nhỏ của Hàn Thanh. Đà Đà nói:

- Hàn Thanh, em rất muốn khóc to một hồi!

- Khóc đi! Đà Đà! - Chàng dang cánh tay - Em hãy cứ ở trong lòng anh thỏa sức khóc một hồi đi!

Nàng quả thực lao vào lòng chàng, cất tiếng khóc, khóc đau buồn biết bao, dường như người chết là bà nội ruột của nàng vậy. Giọt nước mắt nàng trào ra như suối, làm sơ-mi trước ngực chàng hoàn toàn ướt đầm, cái vai nhỏ nhỏ nhô lên của nàng run rẩy trong cánh tay chàng. Sợi tóc mềm mại của nàng bết nước mắt, dán trên má nàng, chàng móc mũi xoa, nàng lập tức làm cho mũi xoa cũng ướt đầm. Chàng không nói một câu, mũi cay cay, mắt nóng nóng, chỉ là dùng cánh tay mình vòng chặt lấy nàng, ôm nàng, che chở nàng. Sau đó, nàng ngước mi mắt ướt đầm lên nhìn chàng, khàn tiếng nói:

- Em nhin không nổi phải khóc, đây là lần đầu em nhìn thấy cái

chết. Em quả thật không thể tin, bà hai hôm trước còn kéo tay em thì thảo, phút này lại ra đi, vĩnh viễn ra đi, không bao giờ trở về nữa! Em không biết chết là cái gì, nhưng nó là cái quá tàn nhẫn quá tàn nhẫn! Nó khiến em chịu không nổi.

Chàng nắm lấy tay nàng, dắt nàng đến trước giường. Kéo phẳng chăn, xếp ngay ngắn gối, chàng dìu nàng lên giường, ép nàng nằm xuống. Bởi sắc mặt nàng nhợt nhạt như vậy, bởi dạng vẻ của nàng non nớt, yếu đuối như vậy. Chàng để nàng nằm thẳng, kéo một chiếc ghế tựa, chàng ngồi đối diện nàng, vẫn nắm chặt tay nàng.

- Còn nhớ câu chuyện bà già đối diện nhà anh, anh nói với em lần trước ở bờ biển không?

- Có. - Nàng nhìn chàng.

- Bà cũng đã ra đi - Chàng khẽ nói - Sinh mệnh là như vậy! Từ cái hôm có sinh mệnh, đã sẵn định phải chết. Em đừng đau lòng, thật thế đấy, Đà Đà. Người sống đến cái hôm nên ra đi, thì nên ra đi. Đại sư mẫu đã hưởng trọn tuổi trời của bà, bà đã gần chín mươi tuổi, không thể động đậy, không thể vui chơi, không thể hưởng thụ đời sống, thế thì, chi bằng chết đi, thứ kết thúc đó

không có gì không tốt. Nghĩ mà xem, phải thế không? Bà đã từng trẻ trung, đã từng vui sướng, đã từng sinh đẻ con cái, đã từng hưởng thụ... cái gì nên làm, bà đều đã làm, cho nên, bà ra đi, tuyệt đối không nuối tiếc gì. Đà Đà, anh bảo đảm với em, bà đã tuyệt đối không nuối tiếc gì.

- Thật ư? - Nàng nghi ngờ hỏi, nước mắt vừa khô, má lại hồng nhuận - Thật ư? - Nàng lại hỏi.

Nàng chuyển động khóe miệng, lại mỉm cười. Trời đất, cái mỉm cười ấy rung động lòng người biết bao! Nàng nghĩ ngợi một chút, rõ ràng là tiếp nhận cách nhìn của chàng, đưa tay ra, nàng nắm chặt lấy tay chàng, nhắm mắt lại, nàng nói khẽ một câu:

- Hàn Thanh, anh quả là tốt, vĩnh viễn không có ai như anh có thể hiểu em, chăm sóc em, an ủi em, mang lại yên tĩnh cho em, khiến em ổn định lại. Nếu em là chiếc thuyền nhỏ trong mưa gió, anh đúng là người chèo lái.

Nói xong, nàng dần dần, dần dần đi vào giấc ngủ. Nàng khóc quá lâu, trút ra được cũng đủ nhiều. Giấc ngủ này, thêm thiếp đến ba tiếng đồng hồ. Chàng ngồi trên ghế tựa trước giường, bởi vì nàng trước sau nắm lấy tay chàng, chàng không dám động, sợ làm

nàng sức tỉnh, cũng không dám rút tay ra. Chàng ngồi như vậy, lặng lẽ, lặng lẽ nhìn nàng.

Khi nàng tỉnh dậy, phát hiện trong nhà đã tối mịt, chàng vẫn ngồi đấy, ngay cả đèn cũng không bật, tay chàng vẫn nắm lấy tay nàng, mắt chàng vẫn đăm đăm nhìn nàng. Nàng kinh ngạc, từ trên giường trở mình ngồi lên, nàng hỏi:

- Máy giờ rồi?

Chàng nhìn đồng hồ tay:

- Gần bảy giờ.

- Anh vẫn cứ ngồi như vậy không động ư? - Nàng kêu lên - Ba tiếng đồng hồ không hề động ư?

- Phải! - Chàng hơi động người, tay đã mỏi, chân đã tê, lưng đã sắp gãy. - Anh không muốn làm tỉnh giấc ngủ của em.

- Anh không muốn khua tỉnh em? - Nàng mở to mắt nhìn chàng, nhảy xuống khỏi giường, đi bật đèn. Dưới ánh đèn, nàng nhìn kỹ chàng, chàng đang dỗi cái chân tên mối kêu xuýt xoa - Con

người anh.. con người anh... - Nàng đúng là không biết nên mượn từ như thế nào - Con người anh có phần ngốc ngếch! Quả thực có phần ngốc ngếch! Dù cho anh bỏ đi, em cũng không tỉnh dậy!

- Em khó khăn lắm mới ngủ được, anh không dám mạo hiểm như vậy! - Chàng nói, cuối cùng khó khăn lắm mới từ ghế tựa đứng lên được, dùng một cái chân nhảy lò cò khắp nhà, bởi vì cái chân kia đã tê không đặt xuống đất được.

- Anh nói thực với em - Chàng vừa nhảy vừa nói - Anh ngồi ba tiếng đồng hồ... Không một chút nào, tay mỗi cũng không sao, chân tê cũng không sao.. chỉ là.. cứ muốn vào phòng rửa tay, suýt nữa ngộp chết mất.

Nàng dùng tay che miệng, mắt mở rất to rất to. Mà chàng quả thực nhảy lò cò từng cái một vào gian rửa mặt. Đến khi chàng từ gian rửa mặt ra, nàng nhìn chàng, không biết tại sao, lại cứ muốn cười. Nàng cố sức nhịn, càng nhịn, lại càng muốn cười, cuối cùng, tay nàng từ miệng rơi xuống, mà còn cười lên thành tiếng.

Chàng ôm nàng vào lòng, trầm trầm nói:

- Em không biết em cười đẹp biết bao!

Nàng ép vào lòng chàng, mặc cảm phạm tội, khẽ nói:

- Đại sư mẫu vừa mới qua đời, em cười như vậy, phải chăng là không tốt?

- Tại sao không tốt? - Chàng hỏi lại - Anh đánh cuộc, nếu bà nhìn thấy được, bà sẽ mong muốn em cười.

- Anh xác định thế ư?

- Anh xác định.

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, họ nhìn nhau rất lâu rất lâu. Sau đó, nàng khẽ nói ra một câu:

- Hàn Thanh! Không có người khác nào cả.

- Cái gì? - Chàng hỏi, nín thở.

- Không có người khác! - Nàng kêu lên - Không thể có người khác nào nữa! Chỉ có anh! Chỉ có anh! Trên thế giới chỉ có anh

mới có thể đối tốt với em như vậy, anh là người con trai duy nhất!

Nàng đầy khích động, đầy nhiệt thành.

Cúi đầu xuống, chàng lập tức hôn nàng. Phản ứng của nàng mạnh mẽ sôi nổi, dường như dùng toàn thân toàn tâm nhận hôn. Sau đó, nàng đỏ bừng mặt, lại khẽ nói:

- Đại sư mẫu vừa mới qua đời, chúng ta lại đắm đuối như thế này, phải chăng là không tốt cho lắm?

- Tại sao không tốt cho lắm? - Chàng tiếp tục hôn nàng, sôi nổi hôn nàng - Bà đã giao em cho anh, bà đòi anh chăm sóc em cẩn thận, chẳng lẽ em quên hay sao? Nếu có chuyện gì có thể an ủi được linh hồn bà ở trên trời, đó tức là.. Khiến hai chúng ta yêu nhau thắm thiết, yêu nhau thắm thiết!

Nàng dùng cánh tay vòng chặt lấy cổ chàng. Chàng tiếp tục hôn nàng, vừa ngược mắt nhìn trời: cảm ơn bà, bà nội. Chàng nhiệt thành cầu chúc: Xin an nghỉ, bà nội.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 12

Ngày 24 tháng 10 năm 1978.

Sáng dậy, Hàn Thanh phát hiện kẽ cửa có một bức thư màu trắng. Chàng nháy người lên, không kịp rửa mặt chải đầu, nhặt bức thư ấy lên. Nét chữ đẹp trên bì thư, không cần đoán, cũng biết là ai viết. Đã hàng ngày gặp mặt, tại sao nàng còn phải viết thư. Tại sao? Chẳng lẽ... lại có biến đổi? Tim chàng ngừng đập trong giây lát, không tin được! Không có khả năng! Chàng nhanh chóng bóc bì thư, giở bức thư ra. Liền đó chàng xem được một bức thư rất kỳ lạ:

... Ấn tượng về anh.. Một bộ mặt trẻ con dường như vĩnh viễn chỉ mười tám tuổi: trên đỉnh đầu tóc lấp loáng sáng, môi dày ụ, giống như bé gái ba tuổi, lấy trộm son của má bôi lên, muốn trang điểm cho mình thành chín chắn trông đến buồn cười, phối

hợp với một đôi mắt to to sáng sáng, nếu đội tóc giả dài dài trên đỉnh đầu, nhất định là một con búp bê đáng yêu.

... Rất thích ngồi ở một góc, thưởng thức dáng điệu nói chuyện của anh, tràn đầy tự tin và tự phụ.

... Rất thương thức tấm lòng trẻ thơ khó mà có được của anh.

... Rất khâm phục trí nhớ rất tốt của anh, và cách nhìn sâu sắc đối với sinh mệnh và đời người của anh, từng chút một, đều khiến mọi người trầm trồ!

... Không thích dạng vẻ ghen tuông hoặc đau lòng của anh, nhưng lại đều là lỗi của em: vẫn cứ hồ đồ làm cho anh phải ghen.

... Cái khiến em kinh ngạc nhất: anh vĩnh viễn biết em cần cái gì.

... Một câu nói khiến em chán ghét nhất: Đi khám bác sĩ!

... Thích nhất nghe anh nói câu nói hào sảng: “Cái đó quả thực không đáng kể vào đâu”!

... Vui nhất khi nghe anh nói đến những chuyện dan díu của anh,

lại cố ý khoe khoang thêm vào một câu “Phiền nhiều lắm!”, nói cứ như thật vậy.

... Rất không thích nhìn thấy anh mặc cái quần dài hẹp ống.

... Lần thứ nhất nhận ra anh rất ngốc nghếch là anh nói cho em biết, anh đã bốn bữa không ăn, vì điện thoại nhà em hư.

... Lần thứ nhất nhận ra em rất ngốc nghếch là cùng anh chụp chung một tấm ảnh, vì đồng tiền hai mặt đều khắc mặt chính “một đồng”.

... Một lần trong lòng nhin không nổi hơn cả là ở bên bờ biển, nghe anh nói chuyện “chim sẻ” bay như thế nào.

... Một lần anh chọc cho em tức giận hơn cả là suốt kỳ nghỉ hè đi làm thuê như điên cuồng, cố ý không kể gì đến em.

... Thích nhất nhìn cách phối ghép của anh là một chiếc sơ-mi màu cà phê sậm, thêm vào một cái quần bò màu xanh hơi bạc!

... Thích nhất nhìn đôi mắt của anh: thành thực biết bao!

... Thích nhất nghe anh nói chuyện: thao thao bất tuyệt, tràn đầy trí tuệ biết bao!

... Rất, rất, rất... quá nhiều chữ rất, quả thực không viết tiếp được nữa. Tóm lại, rất thích những chữ “rất” của anh!

... Gửi cho Hàn Thanh...

Đà Đà viết vào dịp kỷ niệm một năm ngày quen nhau.

Trời! Một bức thư đáng yêu biết bao! Đáng yêu biết bao! Chàng áp bức thư vào trước ngực, một lúc lâu, đứng đấy không động đậy. Sau đó, ý nghĩ của chàng khôi phục lại, thần trí chàng tỉnh táo, trái tim chàng nhảy nhót, mỗi một tế bào của chàng đều đang hân hoan. Một năm ngày quen nhau! Đáng chết, ngày 24 tháng 10! Chàng vẫn cứ cho rằng nàng quên cái ngày đó! Chàng từng vì cái ngày đó chuẩn bị một tặng phẩm nhỏ, nhưng, so với bức thư của nàng, tặng phẩm nhỏ đó nhỏ nhất không đáng kể.

Chàng “xông” vào nhà tắm, chải đầu rửa mặt nhanh như chớp. Sau đó, từ trong tủ áo giở ra chiếc áo sơ-mi màu cà phê sậm và chiếc quần bò hơi bạc, mặc vào, soi gương, chải mái tóc “lấp lánh sáng”, “lấp lánh sáng” ư?Ồ, mắt Đà Đà có vấn đề, hôm

khác nên dẫn nàng đi khám bác sĩ khoa mắt. Không, không, nàng chán ghét nhất khám bác sĩ! Nhưng, mái tóc trong gương quả thật không lấp lánh sáng gì, chàng lắc đầu, nhìn gương cười.

Chàng lại “xông” tới bên cửa phòng, muốn xuống lầu gọi nhờ điện thoại cho Đà Đà, tuy mới chín giờ mười phút, mặc kệ nó! Dù cho là mẹ nàng nghe điện thoại, chàng cũng mặc kệ, cũng bất chấp.

Mở cửa ra, chàng đang muốn “xông” ra, lại vội vàng dừng chân lại, kinh ngạc mở to mắt nhìn Đà Đà đang ôm một bó hoa tươi cười đứng ở cửa phòng.

- Thưa ông! - Đà Đà giả giọng Đài Loan, mắt sáng rỡ, tiếng nói thật rõ ràng - Vừa rồi có một vị tiểu thư, bảo tôi mang hoa đến cho ông. Cô ấy nói, tôi không thể trước tiên gõ cửa, nhất định phải đứng đây đợi. Cho nên thưa ông, tôi đã đợi... - Nàng nhìn đồng hồ tay - 47 phút và 28 giây rồi!

Trời! Đà Đà! Chàng quên hết tất cả ôm chầm lấy nàng. Nàng giờ cao bó hoa, sợ chàng làm hư mất bông hoa. Chàng ôm nàng xoay vòng, ôm nàng nhảy, ôm nàng vừa kêu vừa la:

- Đà Đà khùng! Đà Đà ngốc! Sao em có thể đứng ở ngoài cửa lâu như thế? Em không biết anh sẽ đau lòng ư? Đà Đà khùng! Đà Đà ngốc! Sao em có viết bức thư động lòng người như vậy cho anh! Em sẽ khiến anh đặc ý đến quên hết tất cả! Đà Đà khùng, Đà Đà ngốc, sao em có thể đáng yêu như vậy, lung linh trong suốt như vậy, giàu chất thơ như vậy, lại mê người như vậy?

Đà Đà cười, bị chàng xoay vòng đến đầu choáng váng, nàng lại cười rất hài lòng, rất vui sướng, vừa cười, vừa nói:

- Buông em ra, đồ ngốc! Để em đi cắm hoa! Cái ngày quan trọng như thế này, một bó hoa cũng không có! Gian nhà nhỏ của anh, cũng quả thật quá đơn điệu, quả thật cần một bó hoa để điểm xuyết.

Chàng buông nàng ra, hai người tìm bình hoa khắp chốn, cuối cùng chỉ tìm được một cái ống để cắm bút. Đổ nước vào, nàng cắm hoa, vừa cắm vừa nói:

- Ở đây có mười hai bông hoa, đại biểu cho mười hai tháng của chúng ta, trong đó có ngọt có đắng, có vui sướng có đau lòng. Nhưng trong mười hai tháng đều có yêu, đều có yêu! Cho nên, em mua mười hai bông hồng!

Nàng nói nghe hay biết bao! Chàng đắm đắm nhìn nàng, nàng hôm nay rất xinh đẹp, rất rạng rỡ. Nàng mặc áo sơ-mi màu vàng nhạt, quần dài nhung kẻ màu xanh, thêm cái ghI- lê màu xanh viền vàng, giống như một bông hoa hồng vàng xinh xắn, được lá xanh mướt nâng; thanh tân biết bao, đẹp biết bao, thanh xuân biết bao! Trời! Sinh mệnh là tốt đẹp! Thanh xuân là tốt đẹp! Chàng nhin không nổi ôm nàng vào lòng, hôn đi hôn lại nàng.

- Anh cũng có quà tặng em! - Chàng nói - Chỉ là, so với tặng phẩm của em, cái của anh quá dung tục.

- Là cái gì? Là cái gì? - Nàng tò mò vui mừng kêu - Mau lấy cho em xem!

- Đợi một chút! - Chàng nói - Em ăn sáng chưa?

- Chưa.

- Tốt, chúng ta đi ăn sáng trước, ăn xong, trở về hãy lấy ra cho em.

- Không! - Nàng vặn người - Em muốn xem trước.

Chàng kéo nàng ra phía ngoài cửa.

- Anh đói rồi, đi! Chúng ta đi ăn quẩy chiên dầu đậu nành!

Họ đến cửa hàng đậu nành ở ngõ, gọi quẩy chiên dầu đậu nành, gọi một bánh nướng nhỏ. Chàng vừa ăn, vừa nhìn nàng nói:

- Hôm nay, kỷ niệm một năm ngày quen nhau, anh có thể yêu cầu em vài việc được không?

- Phải nghe xem là yêu cầu gì.

- Sẽ không cố ý làm khó em, em biết anh không hề làm khó em.

- Được, anh nói đi!

- Phải quý tiếc thân thể của mình, nhất là dạ dày của em.

- Được... - Nàng thuận theo.

- Không được phép ăn đồ lạnh!

- Được!

- Không được phép ăn đồ cay!

- Được!

- Không được phép bụng rỗng không đi học!

- Được!

- Không được phép nửa đêm xem sách đến sáng!

- Được!

- Không được phép dầm mưa!

- Được!

- Không được phép vì cãi nhau với các em mà không ăn cơm!

- Được!

- Phải sống vui vẻ!

- Được!

- Phải luôn luôn cười!

- Được!

- Phải lấy anh!

- Được!

Đà Đà vừa nói ra chữ “được” cuối cùng, liền phát hiện đã mắc lừa. Bởi vì Hàn Thanh nói một chuỗi liên đều là những việc không quan trọng cho lắm, trong những ngày vui sướng này, rất có thể đang hoang chiều theo chàng. Ai ngờ chàng bỗng vọt miệng nói ra câu “Phải lấy anh!” nàng đáp quá thuận miệng: “được”. Chữ ấy vừa nói ra, Hàn Thanh đã sướng rơn! Chàng nhướng mày, cười đến thần thái bay bổng, trên cả khuôn mặt đều tỏa ra ánh sáng. Tay chàng giơ ra trên mặt bàn, đè lấy tay nàng, trịnh trọng, vô cùng vui sướng nói:

- Một lời hứa ngàn vàng! Đừng hối hận nữa nghe!

- Không được, không được! - Nàng cười kêu - Con người anh có phần ma giáo, anh cố ý khiến em mắc lừa...

- Suyt! - Chàng suyt, ngăn nàng nói tiếp - Người ta yêu nhau, thì phải hứa hẹn suốt đời với nhau, đó là sự trả đáp lẫn cho nhau. Chẳng lẽ, em đối với anh còn có gì chưa mãn ý...

- Có! - Nàng thuận miệng kêu.

- Là gì?

- Anh quá gầy! - Nàng tìm bừa nguyên nhân. Nhưng, Hàn Thanh lúc ấy, quả thực rất gầy, công việc làm điên cuồng kỳ nghỉ hè làm thể lực chàng tiêu hao quá nhiều.

- Quá gầy ư? Làm thế nào? - Chàng nhìn trừng trừng nàng - Phải mập thêm bao nhiêu em mới mãn ý?

- 60 kí.

- 60 kí. - Chàng tính toán, quay đầu lại nói với chủ cửa hàng - Lấy cho tôi mười năm cơm nếp!

- Anh muốn làm cái gì? - Đà Đà mở to mắt hỏi.

- Ăn! Không ăn làm sao mập được!

Nói xong, chàng quả thực bắt đầu ăn ngẫu nhiên nắm cơm nếp. Nàng mở to mắt nhìn chàng, cố ý không ngăn cản chàng, xem chàng sẽ kết thúc chuyện thế nào. Không ngờ, chàng ăn hết nắm cơm này, lại ăn nắm cơm khác. Vươn dài cổ, nhét vào liên tiếp như thế. Nàng nhìn thấy cổ họng mình cũng nghẹn thay cho chàng, dạ dày của mình cũng trướng lên thay cho chàng. Lúc chàng ăn đến nắm thứ sáu, nàng cuối cùng không nhịn nổi túm lấy tay chàng, hét lên nói:

- Anh điên hay sao thế? Anh chuẩn bị nghẹn chết à? Nếu anh nghẹn chết thì em lấy ai?

Một câu nói khiến linh hồn chàng đều vọt ra, tim sắp bay lên trời. Chàng không ăn nữa, chỉ là nhìn nàng cười ngốc nghếch.

Họ về đến căn nhà nhỏ. Chàng trịnh trọng móc từ trong túi ra một hộp đồ trang sức nhỏ, mở ra bên trong là một chiếc nhẫn rất cổ xưa, thuần vàng, khắc chìm hoa, thủ công rất mộc mạc.

- Đây là cái anh tặng em! - Chàng thận trọng nói.

- Trời! - Nàng kinh ngạc kêu - Nhẫn! Cái đó.. cái đó... cái đó há chẳng là quá nghiêm trọng ư? Anh đi đặt làm ư? Anh dốc tiền đi đánh cái nhẫn này ư? Cái đó.. cái đó...

Chàng cầm tay nàng lên, lồng nhẫn vào ngón tay giữa nàng, không lớn không nhỏ, vừa vặn. Nàng vùng vẫy, muốn tháo ra. Chàng nắm chặt tay nàng, nhiệt thành, trịnh trọng, dịu dàng, sâu sắc nhìn vào chỗ sâu trong mắt nàng. Chàng dần từng chữ, khản thiết nói:

- Đây không phải là nhẫn anh mua, đó là một vật rất cũ kỹ rất cổ xưa, nó là tặng vật của ông ngoại anh cho bà ngoại anh, bà ngoại lại đem nó cho mẹ anh. Khi anh đến Đài Bắc, mẹ sợ anh không có tiền chi dùng, cho anh cái nhẫn này. Vài năm nay, anh từng nghèo, anh từng khổ, anh từng cầm đồng hồ tay, cầm áo khoác... nhưng không bán cái nhẫn này đi. Nó không đáng tiền cho lắm, không phải kim cương, không phải hồng ngọc, chỉ là một cái nhẫn vàng chế tạo quê kệch, vụng về, nhưng nó có tình yêu trong khoảng ba đời. Anh tặng nó cho em, không dám yêu cầu em cái gì, chỉ là dâng hiến cái anh có thể dâng hiến: tương lai của anh, sinh mệnh của anh, toàn bộ toàn bộ tình yêu của anh. Em có thể

tháo ra ư? Em có thể không thiết ư? Em có thể từ chối ư?

- Trời! Hàn Thanh! - Nàng khẽ kêu, ngược mắt nhìn chàng, mắt lại ướt đầm - Anh sao có thể đối tốt với em như vậy? Anh sao có thể yêu em như vậy? Em thấy khuyết điểm của em rất nhiều rất nhiều: em hư vinh, em hay biến đổi, em bướng bỉnh, em quật cường, em lại hay khóc... em... em..

Chàng dùng môi đè lên cái môi áp úng, khẽ run rẩy của nàng. Nàng không cảm lòng nổi, toàn tâm rung động tiếp nhận cái hôn đó, hai cánh tay nàng ghì lấy cần cổ chàng. Chàng nhắm mắt dùng toàn bộ tâm linh thể hội chữ “yêu”. Do đó, không chỉ tiếp xúc giữa môi và môi, chàng hôn khoảng giữa hai hàng lông mày nàng, hôn lông mi nàng, hôn má nóng rực của nàng, hôn chòm môi hếch lên của nàng, hôn cái dái tai có thẹo nhỏ của nàng, hôn cần cổ dài của nàng, hôn cái lõm nhỏ bên dưới cần cổ nàng. Sau đó, hôn làm cho mọi cái đều nóng lên, hôn làm cho mọi cái đều tan chảy, hôn làm cho mọi cái đều đột phá: lễ giáo, tôn nghiêm, nề nếp... cùng đập nát. Cuối cùng, trong cái ngày kỷ niệm một năm họ quen nhau, họ yêu nhau biết bao, yêu nhau biết bao, yêu nhau biết bao... Họ dâng hiến cho nhau, từ tâm linh, đến thể xác. Và thể hội sâu sắc rằng, tình yêu thắm thiết nhất, thân thiết nhất, xác thiết nhất, là cái khoảnh khắc tâm linh và thể xác hợp nhất.

Mười hai bông hồng tỏa hương thơm, tỏa hương thơm ngọt ngào
êm đềm dịu dàng: tỏa đầy nhà, tỏa đầy trong không khí. Trong
máy thu âm đang phát một bài ca tiếng Anh: How deep is your
love (Gì sâu đậm bằng tình yêu của chúng ta).

QUYỀNH DAO

Vội Vã

Chương 13

Năm học đại học năm thứ tư của Hàn Thanh, nên nói là những ngày hạnh phúc nhất trong đời chàng.

Học kỳ ấy, chàng tổng cộng có chín học phần. Vì muốn ở bên cạnh Đà Đà, chín học phần chàng chọn, đều tập trung vào thứ hai và thứ ba hàng tuần lên lớp, sau đó trong một tuần chàng có năm ngày rảnh rỗi.

Cuộc sống trong năm ngày đó giống như thiên đường, mỗi một khoảnh khắc trong năm ngày đó đều là vĩnh hằng! Chàng và Đà Đà lấp đầy năm ngày đó, cuộc sống biến thành tương đối có quy luật. Hầu như ngày nào cũng vậy, chàng sáng sớm sau khi trở dậy, vào 9 giờ 30 phút gọi điện thoại cho nàng. Sau đó, chàng bắt đầu luyện chữ bút lông, luyện hai tiếng đồng hồ. Nàng sẽ đến nhà chàng lúc mười một giờ hơn. Nàng sẽ không đến tay không,

bởi vì “kinh tế” vẫn là vấn đề lớn, nàng cũng biết giúp chàng tiết kiệm tiền như thế nào. Nàng sẽ mang đến một hai món ăn. Món ăn nàng nấu vẫn cứ là hạng nhất. Họ đã mua nồi cơm điện, tự nấu cơm trưa ăn, tự rửa chén đĩa, nghiêm nhiên sống cuộc sống của đôi vợ chồng nhỏ. Ăn xong cơm trưa, họ sẽ êm đềm ở bên nhau, nói không hết chuyện, nói không hết về tương lai. Đương nhiên, chàng còn phải giúp nàng làm bài tập, chép vở ghi, tra tự điển... Hoặc giả họ sẽ đi ra ngoài chơi, xem phim, dạo phố, ngắm người đi qua, chạy đến ao hứa nguyện “tương lai” để hứa nguyện. Trời! Nói đến hứa nguyện, Hàn Thanh vẫn cứ không quên nỗi dạng vẻ nhiệt thành của nàng, nàng tung một đồng tiền đồng, hứa nguyện ba lần: một cho họ, một cho Từ Nghiệp Bình và Phương Khắc Mai, một cho Từ Nghiệp Vỹ và Đinh Hương. Ô, kỳ thực một câu là đủ: Nguyện những người hữu tình trong thiên hạ đều thành quyền thuộc!

Buổi chiều năm giờ hơn, chàng đưa nàng đến Phụ Nhân. Bữa tối của họ thường nhanh chóng chấm dứt trong nhà ăn “Nhân Viên” của Đại Học Phụ Nhân. Sau đó nàng vào lớp. Chàng đốt một điếu thuốc lá, gọi một ly cà phê, cầm một cuốn sách, ngồi đấy đợi nàng tan học. Có quãng thời gian dài như thế, chàng vẫn cứ là “cô độc” (bề ngoài cô độc, thực tế chàng rất vui sướng) ngồi uống cà phê ở “Nhân Viên”, lại vẫn dẫn tới sự chú ý của một hai

nữ sinh, tìm chàng nói chuyện phiếm, làm bè bạn. Lúc chàng đem chuyện này nói cho Đà Đà biết, cái vẻ đắc ý khỏi phải nói! Đà Đà cũng vẫn cứ gật đầu, ra bộ quan trọng giúp chàng tiếp một câu:

- Phiền nhiều lắm!

- Em cho rằng anh lòn bịp em?

- Không không. Em hoàn toàn tin. Nam sinh đẹp trai vẫn cứ có rất nhiều nữ sinh đẹp theo đuổi, anh có thể dàng hoành giao du thêm với hai bạn gái, đừng cả ngày dính lấy em, thế thì, em cũng có thể giao du thêm với hai bạn trai...

- Ngừng! - Chàng đành kêu ngừng - Anh lòn em đấy! - Chàng đánh vào đầu mình một cái - Anh vẫn là như vậy, thích khoác lác! Đáng chết! - Chàng lại tát mình một cái.

Nàng cười bò ra.

Những ngày này, nàng hầu như hàng ngày đều phải đi học đến hơn mười giờ. Chàng đợi nàng tan học, liền đưa nàng về nhà. Đến Tam Trương Lê, cũng đã khá muộn, đương nhiên trước khi

chia tay họ phải nói lời tạm biệt một hồi. Sau cùng, chàng vẫn cứ vội vã đáp chuyến xe cuối cùng Hân Hân đường 254; 11 giờ 20 phút về nhà. Tiếp đó, lại đón tiếp ngày hôm sau đến.

Quãng thời gian này, Đà Đà quả thật rất ngoan, rất đáng yêu, trừ cá tính ưa đùa nghịch ra, nàng đúng là hoàn mỹ không có thiếu sót gì. Từ hôm kỷ niệm một năm quen nhau, họ “đột phá” phòng tuyến cuối cùng của “tình bạn”, thỏa thuận ngầm giữa hai người cũng mỗi ngày một nặng. Tuy nhiên, nàng trước sau không chịu dẫn chàng về nhà gặp cha mẹ, chàng cũng không gấp, dù sao đó cũng là việc sớm muộn sẽ đến, nếu Đà Đà nói thời cơ chưa tới, tức là thời cơ chưa tới, chàng tất cả đều nghe nàng. Nhưng trong vòng mấy ngày sau hôm kỷ niệm một năm quen nhau, nàng mỗi khi nhớ tới, liền sẽ rơi nước mắt, nức nở nói đi nói lại:

- Em không còn là con gái ngoan của má nữa! Em cũng không còn là con gái ngoan của ba má nữa! Giả sử để ba má biết, em quả thật không dám nghĩ...

- Nhưng, Đà Đà, - Chàng sẽ vội vã ôm lấy nàng, vội vã kêu - Sớm muộn, em cũng sẽ thuộc về anh, đúng không? Từ hôm em cho anh điện thoại tám con số trở đi, anh liền biết anh yêu em, yêu vững chắc. Đà Đà, xin đừng vì chuyện ấy mà trách móc

mình, xin đừng có mặc cảm phạm tội, chỉ cần động cơ của chúng ta là từ tình yêu, tất cả đều là đẹp, tất cả đều là tốt, tất cả đều là chính đáng. Em nhất định phải có thứ quan niệm và nhận thức đó!

- Nhưng, em trước đây cũng từng giao du với bạn trai, chưa từng có...

- Anh biết. - Chàng trịnh trọng cầm tay nàng lên, nhiệt thành hôn ngón tay nàng - Những người con trai ấy chỉ là khách đi qua trong đời em, mà anh sắp là chủ nhân của em. Anh dùng hai chữ chủ nhân, không có ý nói em là nô lệ, chỉ có ý nói anh là nơi quy tụ của em, nơi chi viện em, sức mạnh của em, sự an ủi của em, thành lũy của em, cảng tránh gió của em... tất cả của tất cả của em.

- Nhưng.. - Nàng vẫn rỏ nước mắt - Giả sử em lại biến đổi, giả sử em lại chịu không nổi thử thách...

- Đà Đà! - Chàng có phần tức giận, lớn tiếng nói - Sao em vẫn có thể nói như vậy?

- Trên thế giới không có cái lâu bền mãi mãi... - Nàng vẫn đang

tranh cãi - Anh cũng có thể biến đổi! Sau khi một người con trai hoàn toàn có được một người con gái, anh ta sẽ cho rằng đã đánh hạ được tòa thành lũy ấy, do đó, thành lũy mới lại hấp dẫn anh ta đến đánh. Em nhìn thấy không ít trường hợp như vậy, giống như A Cầm, giống như Tiểu Kỳ, giống như Phi Phi... đều mất bạn trai như vậy!

- Do đó, em cũng coi anh là loại người ấy? - Chàng cắn răng nói, chạy vào nhà tắm tìm dao cạo, lấy ra lưỡi lam. Nàng kinh hãi kêu nắm lấy cổ tay chàng, biến sắc nói:

- Anh muốn làm gì thế?

- Dùng máu của anh, viết một lời thề: nếu anh có một ngày phụ em, anh sẽ bị sét đánh chết, bị năm ngựa phanh thây, bị tổng vào mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh...

Chàng quả thật dùng lưỡi lam cắt ngón tay viết huyết thư. Nàng vô cùng sợ hãi, vừa khóc vừa kêu toan cướp lưỡi lam. Chàng đẩy nàng ra, cứ muốn viết huyết thư. Nàng vừa cuống vừa sợ vừa đau lòng, mắt nhìn thấy lưỡi lam sắc bén sắp cứa vào ngón tay, nàng trong cơn cuống quýt, bệnh cũ đau dạ dày lập tức phát tác. Ôm bụng, nàng đau đến nỗi toàn thân đều co quắp lại, mặt bỗng

nhiên không còn chút sắc máu, mồ hôi lạnh từ trên trán lăn xuống. Nàng cong lưng ôm bụng kêu to. Chàng nhìn thấy nàng phát bệnh, sợ đến nỗi ngón tay cũng không cử, huyết thư cũng không viết, chỉ là nhảy lên kêu:

- Nằm xuống giường đừng động đậy, anh đi lấy thuốc đau dạ dày cho em.

Chàng chạy đến bên bàn, kéo ngăn kéo ra, phát hiện thuốc đau dạ dày đã cho nàng uống hết rồi, không còn bao nào nữa. Chàng quay người ấn nàng vào ghế tựa, vội vã nói:

- Em đợi đây, anh đi mua thuốc cho em!

Nói xong, chàng mở cửa phòng, chạy xuống ba tầng lầu, chạy ra khỏi nhà, chạy thẳng ra ngoài phố, ở đây có một cửa hàng thuốc tây quen. Khi chàng chạy nhanh đến cửa hàng thuốc, bỗng dưới bàn chân đau nhói một hồi. Chàng cúi đầu nhìn, mới phát hiện mình ngay cả dép cũng quên mang, chân trần chạy ra ngoài phố, chắc hẳn phải mảnh kính vụn, ngón chân đang chảy máu. Không bận tâm gì nhiều, chàng mua thuốc đau dạ dày, lại chạy thẳng về nhà, chạy lên ba tầng lầu, xông vào gian phòng, chân chàng cũng khập khiễng.

Đà Đà co quắp trong ghế tựa, mở to mắt nhìn chàng. Chàng vội vàng rót nước, vội vàng bóc bao thuốc ra, vội vàng cho nàng uống thuốc. Nàng uống xong thuốc, ôm bụng, vẫn kinh ngạc nhìn chăm chăm chàng.

- Anh không mang dép cứ thế chạy ra ư? - Nàng hỏi.

- Phải, anh quên mang.

- Anh... - Nàng líu lưỡi - Con người anh quả thật.. - Nàng muốn mắng, lại nén lại, nhìn trừng trừng ngón chân chàng - Trời đất, anh đang chảy máu kia!

- Thật ư? - Chàng ngồi ở mép giường, nhìn ngón chân ấy. - Anh vốn muốn cứa đầu ngón tay, kết quả cứa đầu ngón chân! - Chàng vẫn còn nói chuyện cười - Có thể thấy, anh phi dùng máu thề với em không xong! Chỉ là đầu ngón chân viết chữ không tiện cho lắm, anh hàng ngày luyện chữ, vẫn quên dùng chân luyện.

- Anh rõ thật! - Nàng dẩu môi, vừa tức vừa nóng ruột, từ ghế tựa đứng lên. - Nhất định phải bôi thuốc lập tức, cẩn thận kéo vết thương nhiễm trùng! Tệ thật! Ngay cả lọ thuốc đỏ cũng không

có!

Chàng ôm lấy người nàng quay mòng mòng, dịu dàng hỏi:

- Dạ dày còn đau không?

- Anh ấy à? - Nàng giận đùng đùng kêu, mắt đỏ lên - Anh làm em tức đến đau dạ dày chứ ai, lại còn cứ hỏi còn đau không! Chưa từng nhìn thấy người giống như anh, chân trần chạy ra ngoài phố! Người ta nhất định cho rằng anh là người từ bệnh viện tâm thần chạy ra... Em... em... em sẽ bị anh làm cho tức chết được! Cho em xem nào, cho em xem nào! - Nàng khom lưng nhìn chân chàng, mắt càng đỏ - Anh coi! Chảy rất nhiều máu! Rạch một vết sâu như thế! Anh coi anh coi! - Nàng nghen ngào - Xem anh ngày mai ngày một làm sao mà đến lớp? Xem anh làm sao mà đi đường...

Chàng kéo người nàng lại, ôm nàng vào lòng.

- Đà Đà! - Chàng khàn tiếng nói - Anh có thể chết vì em! Em sao còn có thể nghi ngờ anh sẽ biến tâm...

- Không không! - Nàng tiếp lời - Không nghi ngờ nữa, vĩnh viễn

không nghi ngờ. Nếu ngay cả thứ tình yêu của anh cũng sẽ biến tâm, trên thế giới còn có người đàn ông nào đáng tin cậy nữa?

- Mà em, Đà Đà, - Chàng sâu sắc nói - cũng không cho phép lại biến đổi nữa! Không cho phép lại có người thứ ba! Không cho phép lại bị quyến rũ! Em biết em hiện giờ là người thế nào của anh không?

Nàng ngậm lệ nhìn chàng.

- Em là người yêu của anh, bạn của anh, vợ của anh, con gái của anh, mẹ của anh... Tất cả mọi tình yêu đối với nữ tính của anh, các thứ tình yêu không giống nhau, đều quy tụ vào một mình em, chỉ có em, chỉ có em, chỉ có em!

Nàng cảm động rất sâu xa, nhin không nổi ôm chặt lấy đầu chàng.

- Không nghĩ ngợi bậy bạ nữa! Không nghi ngờ anh nữa! Không nói lời khiến anh đau lòng nữa! Cũng không, không, không... - Nàng dùng liền mấy chữ “không” - Cũng không đi chú ý đến bất kỳ người con trai nào nữa, bởi vì em đã có anh, có anh, có anh.

Lời thề giữa người tình này là ngọt ngào biết bao, lời hứa này là quý báu biết bao, đời sống này há giống với nhân gian? Dù cho thần tiên, cũng không có cái vui sướng như vậy. Hàn Thanh quá sung sướng, quá thỏa mãn, quá cảm kích tạo vật và Thượng đế. Chàng cảm tạ Thượng đế ban cho chàng sinh mệnh, để yêu Đà Đà, chàng cảm tạ Thượng đế, ban cho Đà Đà sinh mệnh, để yêu chàng. Thì ra, ý nghĩa của sinh mệnh là như vậy. Ở các góc trên thế giới, tạo ra một cô gái, tạo ra một chàng trai. Lại đợi đến thời cơ thích đáng, để hai người đó gặp nhau, biết nhau, yêu nhau, kết hợp với nhau. Thì ra ý nghĩa của sinh mệnh là như vậy. Do đó, Hàn Thanh không nghi ngờ sinh mệnh, không nghi ngờ vị “thần” tồn tại trong cõi u minh nữa. Trời sinh vạn vật, tất có đạo lý. Chàng tin rằng sự giáng sinh của mỗi sinh mệnh, đều xuất từ một chữ “yêu”. Kể cả sự giáng sinh của chàng.

Những ngày này quá ngọt ngào. Những ngày này quá hạnh phúc. Những ngày này, vui sướng và hạnh phúc dường như không phải là danh từ trừu tượng nữa, mà biến thành một thứ vật nào đó có thể sờ mó, có thể ôm ấp, có thể dắt đi rong phố. Sinh hoạt vẫn là tưng thiếu, trong cái tưng thiếu, cũng có rất nhiều niềm vui sướng không cần tiền bạc cũng có thể đạt tới. Mùa xuân, họ thường đến vườn thực vật xem hoa, ngồi dưới cây dừa, nhìn những bông hoa chi chít màu sắc sặc sỡ hương thụ không khí

ngày xuân, hưởng thụ thế giới đầy màu sắc của thiên nhiên. Do thời gian của hai người ở bên nhau gần nửa đêm là ban ngày, buổi tối Đà Đà phải đến lớp, sau khi tan học lại phải lập tức về nhà. Hàn Thanh vẫn cứ thấy “đêm” của hai người rất hiu quạnh, dài dằng dặc. Có hôm, ngồi trong vườn thực vật, nhìn cây xanh biếc đầy đất, họ mua gói thịt bò khô, hai người ăn. Chàng đột nhiên quay đầu nhìn nàng, bắt chước một bài hát nổi tiếng của Elvis Presley.

- Are you lonesome tonight? (Ban đêm em có cô đơn không?)

Đà Đà ngược cằm, rất nhanh, kiêu ngạo đáp một chữ:

- No! (không)

Hàn Thanh bắt đầu nói với nàng chuyện khác, nói rất lâu rất lâu. Chàng bỗng quay đầu nhìn nàng, dịu dàng lại hát một câu:

- Are you lonesome tonight?

Đà Đà ngoẹo đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng êm dịu như mộng, mỉm cười rất đáng yêu, nàng trả lời:

- Maybe! (Có thể)

Hàn Thanh lại đi nói về đề mục khác, nói mãi nói mãi. Chàng lần thứ ba quay sang nàng, lại dịu dàng hát:

- Are you lonesome tonight?

Đà Đà cười, nàng cúi đầu xuống, dứt khoát trả lời:

- Yes! (Có)

Hàn Thanh vui sướng biết bao! Suốt ngày hôm ấy họ đều rất vui chỉ vì mấy câu hỏi và trả lời như vậy. Thử thú vị nho nhỏ giữa người tình đó, thử uy-mua đó, chỉ bản thân họ mới có thể lĩnh hội sâu sắc, hiểu sắc mà vui. Đồng thời, Hàn Thanh còn thích tặng một số tặng phẩm nhỏ để thương cho Đà Đà.

Đà Đà cũng giống như tất cả các cô gái, yêu cái đẹp, thích mọi đồ vật trang sức. Hàn Thanh mua không nổi những thứ quý giá đầy ắp trong cửa hàng kim hoàn: lắc đeo tay, dây chuyền đeo cổ, hoa tai, kim gài, kẹp tóc... Nhưng, chàng sẽ làm.

Chàng từng dùng khá nhiều đêm không ngủ, đem các thứ vỏ rắn

như loại hồ đào, khoét lỗ, xuyên dây da vào, chế thành dây chuyền cho nàng. Chàng cũng từng tháo dây xích trên vò nước, dùng hai ba sợi chập lại với nhau, chế thành một cái vòng tay tặng nàng. Cái độc đáo nhất là, vào mùa hoa sắn dây “chín tầng” nở rộ, chàng lượm những hoa sắn dây đủ loại màu sắc, đem chúng khâu thành từng chuỗi một. Màu sắc hoa sắn dây “chín tầng” rất nhiều; có hồng nhạt, có hồng đào, có tím nhạt, có tím sậm, có thuần trắng, có vàng nhạt... Chàng đem những đóa hoa nhỏ phô đủ ngũ sắc đó, khâu một chuỗi làm dây chuyền đeo cổ, khâu một chuỗi làm vòng tay, khâu một chuỗi làm đồ trang sức cho mái tóc. Nàng thích thú biết bao, kiêu ngạo biết bao, vui sướng biết bao, mà lại đẹp biết bao! Khắp người nàng đều tỏa ra ánh sáng, toàn thể đôi mắt nàng và khuôn mặt nàng đều phát sáng. Buổi tối hôm đó, nàng đeo những vòng hoa đó đến lớp. Trời đất! Buổi tối ấy nàng nổi bật biết bao. Tất cả các cô gái đều bao vây lấy nàng: mền mộ, kinh ngạc, khen ngợi kêu:

- Cậu mua ở đâu đấy?

- Chà, các cậu mua không nổi đâu! - Nàng cười.

- Cậu kiếm ra được từ đâu thế?

- Chà, các cậu kiếm không nổi đâu!

- Cậu chia cho mình một chuỗi được không?

- Chà, cái này là không thể chia được!

Thật thế, có ai nói “yêu” có thể chia được? Có thể mua được? Ai dám nói nghèo túng sẽ mài mòn tình yêu? Ai dám nói “bần tiện phu thê bách sự suy” (vợ chồng nghèo hèn trăm sự đều suy kém)? Ai dám nói thanh niên thời nay chỉ theo đuổi sinh hoạt vật chất? Ai dám nói sinh viên đại học hiện nay đều không tôn trọng “tình yêu”? Ai dám nói? Ai dám nói? Ai dám nói?

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 14

Trung tuần tháng ba, xảy ra một chuyện.

Hôm đó, Đà Đà sắc mặt nặng nề đến tìm Hàn Thanh, nghiêm túc nóng ruột, phiền não nói:

- Nói cho anh biết một việc: Phương Khắc Mai có rồi.

- Cái gì? - Chàng nhất thời chưa kịp hiểu - Có gì?

- Hừ! - Đà Đà thở dài - Con! Cô ấy mang bầu. Cô ấy vừa nói cho em biết, khóc đến gần chết được. Cô ấy mang bầu. Cô ấy nói không biết nên làm thế nào. Nếu để gia đình cô ấy biết, nhất định sẽ đánh chết cô ấy. Anh biết, cha cô ấy có địa vị như thế, là đại biểu dân ý! Phương Khắc Mai từ nhỏ vừa học piano vừa học violoncelle, hoàn toàn được bồi dưỡng thành khuê các nhà đại

gia rất cao sang, năm thứ ba đại học, không kết hôn lại có bầu, cô ấy nói khổ nhục này nước biển cũng không rửa sạch!

- Từ Nghiệp Bình thì sao? - Từ Nghiệp Bình nói thế nào?

- Họ lập tức sẽ đến chỗ anh, mọi người cùng bàn bạc xem.
Nhưng, Phương Khắc Mai nói, chỉ có một biện pháp là có thể được.

- Biện pháp gì?

- Cho ra thai!

- Cái đó cũng không nhất định! - Hàn Thanh nói - Nếu nhà họ Phương đồng ý, họ có thể lập tức kết hôn, đều quá hai mươi tuổi rồi...

- Anh đừng quá ngây thơ nữa có được không? - Từ Nghiệp Bình lấy gì ra để nuôi sống vợ và con? Bản thân anh ấy đại học còn chưa tốt nghiệp, gì gì đều chưa bàn tới được! Gia đình anh ấy cũng không giúp đỡ nổi anh ấy! Kết hôn! Đâu phải dễ dàng!

Hàn Thanh nhìn trừng trừng Đà Đà, bỗng từ trên người Từ

Nghiệp Bình nhìn thấy cái bóng của mình: học nghiệp chưa tròn, sự nghiệp chưa thành tựu, ở giữa còn chắn ngang hai năm quân dịch! Chàng nhìn trừng trừng không dám nói. Nhất là trong vẻ mặt đầy thương xót của Đà Đà còn mang một thứ khiển trách không lời, dường như Phương Khắc Mai có bầu, ngay cả chàng cũng phải chịu trách nhiệm vậy. Chàng biết, sức liên tưởng của loài người rất phong phú. Chính giống như chàng sẽ từ người Từ Nghiệp Bình nhìn thấy mình, Đà Đà sao không từ người Phương Khắc Mai nhìn thấy bản thân nàng! Chàng nghĩ, và không do dự chủ đưa tay nắm chặt tay Đà Đà.

- Em yên tâm. - Chàng nói - Anh sẽ hết sức cẩn thận, sẽ không để em cũng gặp phải thứ chuyện này.

Đà Đà rút tay mình về cắn răng nói:

- Dù sao, đàn ông các anh cũng rất xấu! Rất xấu

Lô-gich thế nào vậy? Hàn Thanh không hiểu cho lắm. Nhưng chàng biết, phút này không phải là lúc cùng Đà Đà bàn lô-gich, bàn đạo lý. Phút này là lúc phải đối mặt với một vấn đề, vấn đề đó, không phải chỉ xảy ra trên người Từ Nghiệp Bình và Phương Khắc Mai, cũng có thể xảy ra ở trên người họ, xảy ra trên người

bất kỳ một đôi sinh viên đại học nào yêu nhau.

Buổi chiều, Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình đến.

Phương Khắc Mai mắt sưng lên, rõ ràng là đã khóc. Từ Nghiệp Bình không còn cái vẻ vẫn hi hi ha ha thích cười đùa của anh ta, mà có vẻ nghiêm túc, đứng đắn, có phần ủ rũ.

- Chúng tôi đã nghiên cứu - Từ Nghiệp Bình vừa mới bước vào nhà đã nói - Biện pháp lý trí nhất là cho ra thai. Tôi không thể để Tiểu Phương mất mặt. Đến nay, cha mẹ Tiểu Phương vẫn chưa gặp tôi, các vì hiện giờ tuyệt đối không có biện pháp tiếp nhận tôi, nhất là trong tình huống này. Cho nên chỉ có cách cho ra thai!

Phương Khắc Mai dụi mắt. Đà Đà đi tới, dùng cánh tay quàng lấy cô ta, không nói gì, hai cô gái chỉ lặng lẽ ôm nhau. Hàn Thanh dăm dăm nhìn Từ Nghiệp Bình, Từ Nghiệp Bình xót thương lắc đầu với chàng, trong đáy mắt Từ Nghiệp Bình đọc ra quá nhiều ngậm ngùi, quá nhiều bất lực. Chàng chỉ hỏi:

- Đã tìm bệnh viện chưa, tiền đủ không?

- Thuốc chích, chỗ Tiểu Phương có. Phi Phi nói, đến đường Nam Kinh đông, bác sĩ ấy có thể lập tức làm thủ thuật, chỉ cần hai nghìn đồng.

Hai nghìn đồng! Thì ra chỉ cần hai nghìn đồng liền có thể bóp chết một sinh mệnh nhỏ. Hàn Thanh lặng lẽ. Từ Nghiệp Bình nói:

- Có thể mời anh cùng Viên Gia Bội cùng đi với chúng tôi được không? Nói thật, chúng tôi chưa có lúc nào cần đến bạn bè như vậy, mà hai người là bạn bè thân nhất của chúng tôi! Tôi nghĩ, việc này tốt nhất là tốc chiến tốc quyết.. - Anh ta quay đầu nhìn Phương Khắc Mai - Tiểu Phương, em thế nào? Nếu em còn có gì...

Phương Khắc Mai nhanh chóng quay đầu lại, uốn thẳng sống lưng, bỗng thanh thoát hất làn tóc dài xoa vai, vẫn cười:

- Nói đi là đi! - Nàng lớn tiếng - Tôi đánh cuộc, hàng ngày đều có người làm cái việc đó, tôi không phải là người thứ nhất, cũng sẽ không là người cuối cùng! Người khác đều có thể làm, tôi sao lại không thể?

Liền đó, họ đi đến bệnh viện ấy.

Bác sĩ và y tá đều là bộ mặt nhẵn lì, rõ ràng đã quá quen với công việc này. Đương nhiên, Từ Nghiệp Bình và Phương Khắc Mai trên bệnh lịch đều điền tên giả địa chỉ giả, bác sĩ và y tá cũng không xem xét kỹ. Sau đó Phương Khắc Mai được đưa vào phòng thủ thuật. Cô y tá cười cười với họ:

- Yên tâm, chỉ cần hai mươi phút là xong. Sau khi làm thủ thuật nằm nửa giờ, đợi thuốc mê tan hết thì không có chuyện gì. Rất giản đơn, không cần nghỉ ngơi, có thể đi học.. à.. à, hoặc giả đi làm như thường.

Chẳng lẽ ngay cả y tá cũng nhìn ra họ là một đám sinh viên đại học hay sao? Từ Nghiệp Bình lặng lẽ không nói, đi đến bên cửa sổ rút mạnh thuốc lá, Hàn Thanh cũng đốt một điếu thuốc. Đà Đà bất an ngó nghiêng nhìn cửa phòng thủ thuật, sau đó như có điều nghĩ ngợi ngồi lặng trong một chiếc xô-pha, thuận tay cầm một tờ tạp chí lên xem, tên tạp chí đó là: Trẻ Thơ và Người Mẹ.

Thật thế, tất cả rất đơn giản, sau hai mươi phút, thủ thuật đã hoàn tất. Mà sau một giờ, bốn người họ liền ra khỏi bệnh viện, đi trên đường phố Đài Bắc hoàng hôn. Từ Nghiệp Bình dùng tay kéo

Phương Khắc Mai, chưa từng có sự chăm sóc và thận trọng như thế, anh ta quan tâm hỏi:

- Thấy như thế nào?

- Rất tốt. - Phương Khắc Mai cười cười - Nếu anh hỏi cảm giác của em, có câu thành ngữ miêu tả được rất thích đáng: như trút được gánh nặng. Mà tôi nói cho các bạn biết, tôi phát hiện tôi đói rồi, tôi muốn ăn thỏa thích một bữa!

- Thế này nhé - Hàn Thanh nói - tôi mời các bạn ăn bít-tết! Vừa vặn gia đình gửi tiền lên! Để chúng ta đi ăn mừng một cái.. à.. à,
- chàng thấy mình đùa không đúng lúc, liền dừng lại.

- Vốn là nên ăn mừng! - Phương Khắc Mai tiếp lời - Chúng ta đã giải quyết được một vấn đề khó như thế, cứ coi là qua được một cửa ải! Đi đi, Hàn Thanh, mọi người chúng ta đi ăn thỏa thích một bữa, gọi hai chai bia, để các anh uống. Từ Nghiệp Bình cũng đủ khổ rồi, mấy ngày nay vẫn cứ mặt ủ mày chau! Bây giờ vô sự rồi! Mọi người đi ăn mừng đi!

Liền đó, họ đi đến cửa hàng ăn Tây Kim Quốc thường đến, gọi bít-tết, gọi bia, gọi sa-lát, dường như quả thật đang ăn mừng một

chuyện nên ăn mừng. Từ Nghiệp Bình và Hàn Thanh uống bia, hai cô gái cũng ăn thoải mái. Từ Nghiệp Bình uống hết một chai bia, bắt đầu ngà ngà say, chàng bỗng kéo tay Phương Khắc Mai, rất trịnh trọng nói:

- Tiểu Phương! Anh nhất định lấy em!

Phương Khắc Mai mắt đỏ lên gật đầu.

- Tiểu Phương - Từ Nghiệp Bình lại nói - sau khi chúng ta kết hôn, nhất định còn sẽ có con. Anh vừa mới nghĩ, đợi sau khi đứa con tương lai của chúng ta ra đời, chúng ta nên thẳng thắn nói cho đứa con ấy biết, nó từng có một đứa anh, bởi chúng ta nuôi không nổi, mà không để cho anh nó đến cõi đời.

- Ủ - Phương Khắc Mai gật mạnh đầu - Được, chúng ta nhất định phải nói cho nó biết. Nhưng làm sao anh biết đứa mất đi là đứa anh? Em nghĩ, là một đứa chị.

- Không - Từ Nghiệp Bình nói - là một bé trai.

- Không, nhất định là một bé gái.

- Bé trai!

- Bé gái!

- Thế này nhé! - Từ Nghiệp Bình lấy ra một đồng tiền đồng - Chúng ta dùng cách tung đồng tiền này để quyết định, nếu là mặt chính, thì là bé trai, nếu là mặt trái, thì là bé gái! Không ai được tranh cãi nữa!

- Được!

Hai người họ quả thực ném đồng tiền đồng lên, đồng tiền rơi xuống là mặt trái, Phương Khắc Mai thắng. Cô ta đắc ý gật đầu:

- Coi! Tôi biết là con gái, tôi thích nhất con gái!

- Được - Từ Nghiệp Bình nói - Tôi thừa nhận đó là một đứa con gái. Bây giờ, chúng ta nên đặt cho đứa con gái ấy một cái tên, mai đây mới nói được với đứa con tương lai của chúng ta, chị nó tên là gì.

- Ồ, - Phương Khắc Mai nghĩ một chút - gọi Bình Bình đi, bởi vì chữ sau cùng của tên anh là Bình. Bình Bình, bình của phù bình

(bèo nổi), biểu thị sinh mệnh của nó như bèo nổi, trôi cũng không trôi được bao lâu, ngay cả rễ cũng không có.

- Thế sao không gọi Mai Mai? - Từ Nghiệp Bình nói - Bởi vì chữ cuối cùng của tên em là Mai. Mai Mai, Một Một (chữ Trung Quốc Mai và Một đồng âm), một của một hữu (không có) cho nên cuối cùng thành không có.

- Không không, phải gọi là Bình Bình.

- Không không, gọi là Mai Mai

- Bình Bình!

- Mai Mai!

Xem chừng, hai người lại phải tung đồng tiền đồng. Đồng tiền đồng vừa rồi không biết đã lăn đến đâu. Hàn Thanh không nói một lời móc trong túi ra một đồng tiền đồng đưa cho họ. Từ Nghiệp Bình cầm đồng tiền tung lên, rơi xuống tên đã định rồi là Mai Mai cũng là “Một Một”. Đà Đà bỗng đẩy ghế tựa đứng dậy xông ra phía cửa lớn. Hàn Thanh đứng dậy đuổi theo, chàng đuổi kịp Đà Đà. Nàng nhìn thẳng vào vách tường chùi nước mắt. Hàn

Thanh đi tới, dịu dàng ôm lấy vai nàng:

- Đừng như vậy. - Chàng nói - Em sẽ khiến cho hai người họ càng khổ tâm. Chúng ta nhất định phải vào, ăn xong bữa cơm!

- Em biết, em biết - Đà Đà nói liền một chặp - Em chỉ muốn khóc, anh biết là em thích khóc! Em không thể đùa trước mặt họ, phải thế không?

Hàn Thanh lấy mùi xoa cho nàng.

Nàng chùi khô ngấn nước mắt, lấy lại tinh thần, nàng lại đi vào cửa hàng ăn. Nàng vừa đi, vừa mạnh mẽ hỏi một câu:

- Hàn Thanh, anh đối với sinh mệnh đều có sự giải thích, anh cho rằng tất cả mọi sinh mệnh đều có ý nghĩa, thế thì, nói cho em biết, bé Mai Mai ấy là thế nào?

Hàn Thanh không biết trả lời sao. Chúng ta cho rằng mình chín chắn, nhưng chúng ta không hiểu gì hết, cho rằng có thể làm việc của người lớn, nhưng vẫn còn phải trông cậy vào gia đình, chúng ta cho rằng chúng ta có thể “hai vai gánh nhật nguyệt, một tay buộc càn khôn”, thực tế đều yếu ớt, đều vô tri!

- Trời! - Chàng ngẩng đầu lên trời - Quả thật, chúng ta không biết mình làm những gì, cũng không biết mình hiểu được những gì.

Trong khoảnh khắc này, cái tự phụ và kiêu ngạo của Hàn Thanh, giống như con chim sẽ bay xuống chỗ thấp, chậm chậm sa xuống hang núi. Tình cảm khiêm tốn, thành thực nảy sinh. Đồng thời chàng cũng lĩnh hội sâu sắc, bí mật của sinh mệnh, dứt khoát không thể nhận cái “buồn” và “vui” của một mình chàng mà có được, bởi vì cái đó không có định luật, cái đến không nhất định đến, cái đi cũng không nhất định đi.

- Đà Đà - cuối cùng chàng nói - chúng ta sống, chúng ta nhìn, chúng ta từng trải, sau đó, có một hôm, em sẽ viết ra một chuyện... Hoa bông gạo. Em và anh lúc ấy, nhất định sẽ hiểu về sinh mệnh hơn bây giờ rất nhiều!

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 15

Sau đó, là một quãng thời gian bận rộn, cuộc đời sinh viên đại học của Hàn Thanh sắp chấm dứt: thi tốt nghiệp, thi giảng sư dự bị... đều sắp tới. Bốn năm đại học, Hàn Thanh từng buông thả, từng chơi bời, từng căm hận sách vở.. nhưng, quen biết Đà Đà, bắt đầu sang trang mới, xỏ toẹt hết những cái trước đây. Đà Đà khiến chàng biết thế nào là “yêu”, Đà Đà khiến chàng nhìn thẳng vào “sinh mệnh”, Đà Đà khiến chàng phấn chấn, khiến chàng vui tung trời, khiến chàng tự huyễn hoặc cũng khiến chàng đặt kế hoạch tương lai. Trước khi tốt nghiệp, chàng khá say mê nghiêm chỉnh học những “quan hệ lao công” ấy, không muốn rằng sau khi tốt nghiệp lại phát hiện trong bốn năm đại học không thu hoạch được gì hết.

Mồng một tháng năm, thi giảng sư dự bị yết bảng: chàng không đậu. Nói cách khác, trong hai năm tới, phải đi quân dịch.

Ngày ba mươi tháng năm, Hàn Thanh học xong buổi học cuối cùng của chàng ở trường đại học. Tối hôm đó, cả lớp tổ chức tiệc rượu, mọi người nâng ly uống thỏa thích, chàng và Từ Nghiệp Bình đều uống say. Từ Nghiệp Bình cũng thi rớt giảng sư dự bị. Hai người đều phải đi quân dịch, đều phải từ biệt với bạn gái. Đã say, còn không ngừng cụng ly với nhau, “khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu”, tại sao? không biết.

Mồng một tháng sáu bắt đầu thi tốt nghiệp. Hàn Thanh toàn tâm đều đặt vào cuộc thi. Không thể lại dẫm vết xe đổ của “thi giảng sư dự bị”. Cuộc thi chỉ kéo dài chẵn hai ngày. Mồng hai tháng sáu thi xong, chàng biết mình chắc chắn đậu.

Ngày 17 tháng sáu cử hành lễ tốt nghiệp. Cha mẹ các em Hàn Thanh đều ở Bình Đông, cửa hàng nho nhỏ trong nhà, lại cần sức lực của từng người một. Lễ tốt nghiệp của Hàn Thanh chỉ có một “thân nhân” dự: Đà Đà. Chàng mặc y phục cử nhân, không thể miễn tục lệ, cũng chụp rất nhiều ảnh, nắm tay Đà Đà, đứng trước những kiến thức hùng vĩ ở Hoa Cương, các Đại Trung quán, Đại Thành quán, Đại Nhân quán, Đại Nghĩa quán, Đại Điện quán, Đại Ân quán, Đại Từ quán, Đại Hiền quán, Đại Trang quán, Đại Luân quán..., Ly biệt rồi đây! Chàng nghĩ trong lòng, không biết

sao, lại có chút lưu luyến không nở rời, dường có dường mắt, cảm khái vắn vưng. Đà Đà giỏi hiểu ý người, tươi cười cùng chàng khấp chôn chụp ảnh, sau đó, bỗng kinh ngạc nói:

- Trường học này của các anh, quán gì cũng có, sao lại không có Đại Tiểu quán (quán cười to)?

- Đại Tiểu quán? - Chàng kinh ngạc nhìn nàng - Nếu dựa vào cá tính của em, còn nên có Đại Khóc quán (quán khóc to) nữa!

- Đừng chọc em! Thích khóc thích cười là tính của em, cam đoan với anh từ nay về sau sẽ không gặp được cô gái thích khóc thích cười hơn em!

- Cảm ơn! Anh chỉ cần gặp một người này thôi!

Nàng đỏ bừng mặt, ở gần nhau lâu như thế, nàng vẫn cũng vì chàng mà đỏ mặt. Nàng nhìn những kiến trúc ấy, nói:

- Em không phải là nói Đại Tiểu quán, ở đây không phải là Lạc Viên Disney. Em là nói chữ Hiếu trong Hiếu Thuận, anh coi, Trung Hiếu Nhân Nghĩa, lại thiếu mất một chữ Hiếu! Đọc lên nghe kỳ quái làm sao ấy! Mà nếu có Đại Từ quán, sao lại không

có Đại Bi quán!

- Đại Bi quán? Hôm nay em nói chuyện bá láp bá sàm quả là nhiều!

- Đại Từ Đại Bi là cảnh giới cao nhất của nhà Phật! Phật Tổ Như Lai soi xét thấu chúng sinh, mới có ý tưởng đại từ đại bi!

- Em có hứng thú đối với Phật học từ lúc nào thế? - Chàng hỏi.

- Nhà em đời đời đều tin Phật giáo, chỉ để cầu Bồ Tát bảo hộ bình an. Loài người chúng ta, yêu cầu đối với thần đều rất nhiều. Nhất là khi cần đến thần, con người rất tự tin. Nhưng rất nhiều tư tưởng của nhà Phật, là huyền diệu, rất sâu xa. Cả nhà em, không có người nào đi nghiên cứu tư tưởng nhà Phật, trừ em ra. Gần đây, em mới tìm một số sách để xem.

- Tại sao xem những sách đó?

- Em cũng không biết, chỉ vì muốn xem. Anh biết không, nhà Phật khiến người ta suy nghĩ sâu xa nhất là cảnh giới “thiền”, chữ thiền này rất khó giải thích, em chỉ có thể lĩnh hội ngầm.

- Em lĩnh hội được những gì?

- Có tức là không, chân tức là giả, được tức là mất, tồn tại tức là không tồn tại, cái gần nhất tức là cái xa nhất, cái tốt nhất cũng là cái xấu nhất... do đó, nếu triệt để giác ngộ, có ngã cũng coi như vô ngã.

Chàng chăm chăm nhìn nàng, không biết sao, trong lòng bỗng phủ lên một lớp bóng tối vô hình. Nói chân tức là giả, nói được tức là mất gì gì... Chàng không thích đầu đề câu chuyện đó, ly biệt sắp tới, tất cả những lời trò chuyện đều dễ dàng khiến người liên tưởng đến chỗ bất an. Chàng nắm chặt tay nàng, thành thật nói:

- Anh không đủ tư cách bàn thiên, anh cũng không hiểu nổi thiên. Anh chỉ biết, được quyết không là mất. Đà Đà, hôm nay chỉ có em dự lễ tốt nghiệp của anh, em đại biểu cho tất cả mọi người nhà của anh, cho nên, có bằng lòng anh dùng danh nghĩa “vợ” để gọi em hay không? Tối thiểu nhất, em biết anh biết: em là vợ anh.

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, thuận theo, dựa đầu trên vai chàng.

- Biết tức là không biết.. - Nàng vẫn sa vào trong ý cảnh “Thiên”

lơ mơ của nàng - Bằng lòng tức là không bằng lòng, tất cả tức là không có tí gì...

- Nè nè! - Chàng ghé sát tai nàng kêu to - Em tức là anh, anh tức là em, trời tức là đất, đất tức là trời, âm tức là dương, dương tức là âm, càn tức là khôn, khôn tức là càn, chồng tức là anh, em tức là vợ!

Nàng mở to mắt bị những lời nói bậy bạ của chàng làm cho bật cười. Tạm biệt Hoa Cương, xe càng chạy càng xa, ẩn trong sắc sương mù, dường có dường không, như thật như ảo. Nỗi sầu biệt ly ùa đến. Hàn Thanh nhìn những vật kiến trúc ở Hoa Cương biến mất khỏi đường nhìn, vẫn quả thật cảm thấy “có tức là không, tồn tại tức là không tồn tại, cái gần nhất tức là cái xa nhất... “ Chàng hát hát đầu, hát đi những ý nghĩ rối bời, hát đi nỗi buồn bã ngậm ngùi... Hát đi, hát đi, hát đi.

Hôm đó, anh em Từ Nghiệp Bình dẫn Phương Khắc Mai và Đinh Hương cùng đến. Từ Nghiệp Vũ đã lấy hết giọng, kiên trì kêu:

- Đi đi! Chúng ta cùng đến Kim Sơn bơi! Hôm nay tôi bao sân, chúng ta đóng trại ở đây. Lều bạt, túi ngủ, đèn pin... tôi đều

mang theo. Ngô Thiên Uy cho chúng ta mượn xe! Đi đi! Năm lấy mấy ngày cuối cùng này, chúng ta vui tung trời hai ngày! - Đinh Hương! - Cậu ta quay đầu lại kêu - Em có quên trống tay của anh không? Nếu em quên, anh sẽ gõ đầu em!

- Không quên! - Đinh Hương tươi cười đáp - Em đích thân ôm nó lên xe!

- Đi đi đi! - Từ Nghiệp Vỹ nói ào ào, lôi người này, kéo người nọ
- Đi thôi! Các vị.

Hàn Thanh có phần do dự, bởi vì Đà Đà sau khi từ Hoa Cương xuống núi, cảm mạo, chàng rất sợ nàng mắc bệnh, rất lo lắng nàng có chịu nổi đến bờ biển lại hứng gió, ngâm nước nữa không. Mà trong những ngày sắp ly biệt này, chàng lưu luyến bịn rịn, chỉ muốn hai người kề cận bên nhau, không muốn ở cùng một chỗ với một đám người. Chàng nghĩ một chút, sờ trán Đà Đà, chết thật, quả là đang phát sốt.

- Thế này nhé - Chàng nói - các bạn đi trước đi, tôi và Đà Đà ngày mai đến gia nhập với các bạn, hôm nay tôi phải đưa cô ấy đi khám bác sĩ!

Từ Nghiệp Vũ nhìn trùng trùng Đà Đà, cười:

- Chị cái gì cũng tốt, chỉ phải cái quá thích sinh bệnh! Giả sử chị cũng như tôi, vừa lên núi, vừa xuống biển, bảo đảm chị sẽ chắc khỏe, sống lâu trăm tuổi! Thôi! - Cậu ta hát đầu với mọi người, hét.

- Muốn đi thì đi mau đi, hiếm có khi tôi chịu tổ chức dạ hội tiễn biệt cho mọi người, không đi, sau đừng hối hận.

- Phải! - Đinh Hương cười tiếp lời - Chúng ta còn phải đốt lửa trại!

- Thế thì - Từ Nghiệp Bình cười làm mặt xấu với Hàn Thanh - Các bạn ngày mai nhất định phải đến, chúng tôi đi trước nha!

- Được! - Hàn Thanh đồng ý.

- Đi thôi! Đi thôi! Đi thôi! - Từ Nghiệp Vũ vừa cười vừa chạy ra phía ngoài, Đinh Hương giống như cái bóng nhỏ theo cậu ta. Họ xông ra cửa, Từ Nghiệp Vũ còn đang hát to:

- Tuổi xuân vui sướng, một khắc không dừng lại

Thời gian trôi nhanh, a à a a á a,

Phải nắm bắt cho mau.

Từ Nghiệp Vỹ mỗi lần xuất hiện, đều giống như trận cuồng phong. Khi toàn thể mọi người đi rồi, Hàn Thanh mới thở được. Kéo Đà Đà, chàng khẩn cầu nàng đi khám bác sĩ, nàng cứ lắc đầu. Chàng dùng hai tay giữ chắc đầu nàng, hôn mạnh nàng. Nàng vùng ra, kêu lên:

- Anh cứ như vậy, bị truyền nhiễm thì có gì hay?

- Anh lại rắp tâm muốn bị truyền nhiễm - Chàng nói, đó là chuyện thường xuyên xảy ra giữa họ, chàng vẫn cứ nhắc lại cái lý do quái của chàng - Hy vọng vi trùng trong người em có thể dời sang người anh, thế thì em vốn có chín phần bệnh, anh chia gánh một nửa, em liền chỉ còn bốn phần rủi bệnh thôi.

- Trời! - Đà Đà thở dài - Hàn Thanh! - Mắt nàng lại đỏ lên - Trước khi quen anh, em tuy giao du với khá nhiều bạn trai, nhưng chỉ có anh khiến em hiểu được thế nào là tình yêu.

- Nếu em quả thật hiểu, thì vì anh đi khám bác sĩ đi! - Chàng tiếp tục khẩn cầu - Uống chút thuốc, ngày mai khỏe, chúng ta mới có thể chơi vui vẻ, phải thế không? Em nhận lời anh đi, nên vì anh quý tiếc bản thân em. Nếu em bướng bỉnh như vậy, lúc anh đi quân dịch làm sao yên tâm cho được?

- Được, được, được, em đi, em đi! - Nàng khuất phục, thở dài - Anh trước đây nói em giống như mẹ, chị em gái, người yêu, vợ, con gái của anh... Kỳ thực, ngược hẳn lại, anh mới giống như cha, anh em trai, bạn bè, người yêu, chồng... và tất cả của em!

Chàng nín thở, vì câu nói của nàng, chàng lại hôn mạnh nàng.

Cuối cùng, nàng đi khám bác sĩ, chỉ là cảm mạo, không có gì quá nghiêm trọng. Chàng cho nàng uống thuốc, nàng nằm trên giường nghỉ ngơi. Trong thuốc cảm mạo vẫn hỗn hợp thuốc an thần, nàng uống thuốc rồi mơ mơ màng màng ngủ, chàng lại như thường lệ, đặt chiếc ghế tựa ngồi trước giường, ngây người nhìn nàng ngủ, nhìn lông mi rủ thấp của nàng, nhìn cái mũi xinh xắn của nàng, nhìn khóe miệng hơi cong lên phía trên của nàng... người yêu, bạn bè, chị em gái, vợ của chàng..Ồ, đây là vợ của chàng! Bất luận là thiếu một trình tự pháp luật hay không, nàng đã là vợ chàng! Kỳ quái, tại sao có câu tục ngữ nói: “Văn mình

vợ người!”. Chàng lại thấy được rằng, nghìn nghìn, vạn vạn lần thấy được rằng: vợ mình là hay!

Buổi tối bảy giờ hơn, Đà Đà còn chưa tỉnh dậy, bà chủ nhà bỗng đến gõ cửa, nói có điện thoại đường dài từ Kim Sơn đến. Chàng xuống dưới lầu nghe điện thoại, trong lòng không có chút dự cảm gì, chỉ cho là bọn Từ Nghiệp Bình không cam chịu vắng vẻ, muốn chàng đến tham gia “lửa trại” sớm hơn. Cầm điện thoại lên, chàng nghe thấy tiếng Phương Khắc Mai khóc lóc, nói liền một chuỗi:

- Hàn Thanh, Từ Nghiệp Vũ chết đuối rồi! Anh đến mau, Nghiệp Bình và Đinh Hương đều sắp phát điên lên rồi! Anh đến mau, Từ Nghiệp Vũ chết đuối rồi!

- Cái gì? - Chàng đúng là không tin vào tai mình. Từ Nghiệp Vũ? Cậu trai vừa biết điên vừa biết cười vừa biết làm ồn, vừa khỏe mạnh vừa bơi giỏi? Cậu trai trẻ trung như thế, cường tráng như thế, có sức sống như thế? Không không, đó là một trò đùa, đó nhất định là một trò đùa! Từ Nghiệp Vũ điên lên như thế, trò đùa gì cũng đều có thể bày ra! Đó nhất định là một trò đùa!

- Hàn Thanh, thật đấy! - Phương Khắc Mai khóc không thành

tiếng - Anh ấy buổi chiều bơi ra, không bơi về nữa. Mọi người vẫn cứ tìm, vẫn cứ tìm, nhân viên cấp cứu và xuống cấp cứu đều được huy động. Là thật đấy! Họ đã tìm thấy anh ấy.. vừa mới tìm thấy, đã... đã... đã chết rồi! Thật đấy... thật đấy..

Quảng điện thoại xuống, chàng vừa quay đầu, phát hiện Đà Đà đứng thẳng ở ngoài cửa.

- Xảy ra việc gì thế? - Đà Đà hỏi.

- Anh phải đến Kim Sơn! - Chàng kêu lên, tiếng nói thô khàn -
Họ nói, Từ Nghiệp Vũ chết đuối rồi!

Đà Đà mặt trắng bệch.

- Em đi cùng với anh! - Nàng kêu.

- Em đừng đi! - Chàng xông xuống dưới ba tầng lầu - Em đi nằm đi!

- Em muốn đi! - Đà Đà kiên quyết - Em muốn đi cùng với anh.

Vào khoảng tám giờ, họ đến Kim Sơn. Bờ biển đầy những

người: cảnh sát, nhân viên cấp cứu, nhân viên an toàn, và cha mẹ, em trai em gái... Từ Nghiệp Vũ đều đến. Từ Nghiệp Bình vừa nhìn thấy Hàn Thanh, túm cứng lấy chàng, lay lắc người chàng, hết hơi hết sức kêu lên:

- Cậu có tin không? Cậu có tin không? Việc này lại xảy ra với Tiểu Vũ, cậu có tin không? Sức sống của nó dùng không hết, sinh mệnh của nó không gì mạnh bằng, nó mới có mười chín tuổi, nó chưa từng biết thế nào là lo sầu.. Tại sao? Tại sao? Tại sao? Hàn Thanh, tại sao lại là nó? Tại sao lại là nó?...

Hàn Thanh không biết trả lời sao. Đứng trên bãi cát gió biển thốc vào mặt, chàng nhìn thấy hai ông bà họ Từ khóc lóc quần quai, nhìn thấy di thể đã bị phủ kín, nhất là, chàng nhìn thấy cái trống tay, Đinh Hương đang ngốc nghếch, ngây dại ôm chặt cái trống tay... Chàng không sao nén nổi, khóc lên, ngã ngồi trên bãi cát, dùng tay ôm đầu, khóc to, nước mắt như suối.

Đà Đà dùng hai tay ôm chặt đầu chàng, nàng cũng khóc, nhưng không đau đớn nặng nề đến quên hết tất cả như chàng, nàng còn thử muốn lay tỉnh chàng:

- Hàn Thanh, đừng như vậy. Hàn Thanh, anh nên đi an ủi họ, sao

anh làm ngược lại, khóc đến thành như vậy? - Nàng dùng tay chùi nước mắt - Hàn Thanh, anh chẳng phải là đã nói, sinh mệnh đến rồi đi, đều là lẽ tự nhiên...

- Không tự nhiên! Không tự nhiên! Không tự nhiên! - - Chàng gào to - Nếu già giống như thái sư mẫu, là nên ra đi. Nhưng sinh mệnh của Tiểu Vỹ còn đang ở lúc cường thịnh nhất, tốt đẹp nhất, cậu ta sao có thể ra đi? Cậu ta sao có thể ra đi? - Chàng ngẩng đầu kêu to - Thượng đế! Người ở đâu? Người ở đâu?

Thượng đế không nói. Gió biển không lời. Sóng biển đập vào đá phát ra một chuỗi liên tiếng kêu sôi sục: từng từng, từng từng! Giống như tiếng trống tay Từ Nghiệp Vỹ còn đang đánh. Trống tay! Chàng quay đầu nhìn, Đinh Hương cô độc, không được người chú ý, trong lòng ôm chặt cái trống tay, trên người còn mặc chiếc áo bơi. Chàng đứng dậy, lách théch đi đến bên cạnh Đinh Hương.

- Đinh Hương! - Chàng khàn cổ họng kêu - Đinh Hương!

Đinh Hương tựa như từ trong giấc ngủ say tỉnh dậy, cô ta ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng như ánh trăng, mắt tối đen như hai đầm sâu nhìn không thấy đáy. Nàng lại không khóc, trên mặt nàng

một chút ngán lẹ cũng không có, một chút xiu cũng không có.

- Anh ấy nói kiếp trước anh ấy là một con cá - Đinh Hương nói sẽ - Kết quả, anh ấy đi. Biển thu hồi anh ấy về.

- Đinh Hương! - Chàng đau đớn nắm lấy cái vai nho nhỏ, dùng lực gọi - Khóc đi! Đinh Hương, khóc đi!

- Không không! - Đinh Hương khẽ lắc đầu, vẫn giống như nằm mơ - Anh ấy không bao giờ thích nhìn thấy tôi khóc, anh ấy sẽ mắng tôi! Tôi không khóc, tôi không khóc, anh ấy vẫn cứ đòi tôi cười hi hi, anh ấy nói, anh ấy thích tôi, bởi vì tôi hay cười! - Cô ta lại cuộn khóe miệng lên, hơi hơi cười.

- Đinh Hương! - Chàng lay cô ta, dùng cả lực lay cô ta - Cô khóc đi, cô nên khóc! Cô cất tiếng khóc đi, Đinh Hương! - Chàng thử lấy cái trống tay từ trong lòng cô ta ra.

Đinh Hương lập tức dùng sức mạnh toàn thân đè lên trên cái trống.

- Không được! Anh ấy giao cho tôi bảo quản! - Cô ta nói - Nếu tôi làm mất, anh ấy sẽ rất tức giận!

Trời! Đinh Hương! Đinh Hương nhỏ nhỏ! Hàn Thanh buồn bã đứng lên, phát hiện mình tuyệt đối không thể giúp cô ta gánh chịu bất kỳ nỗi đau buồn nào thuộc về cô ta, chàng chỉ có thể chơi vơi nhìn cô ta. Đà Đà đi tới, dùng hai cánh tay giữ chặt lấy Hàn Thanh.

- Làm sao lại có những việc như thế này - Đà Đà khẽ nức nở - Em không hiểu. Em từ này về sau, không dám nói em hiểu bất cứ chuyện gì.

Chàng giữ chặt lấy Đà Đà, chưa từng có giờ phút nào, chàng thấy giá trị của “tồn tại” quan trọng như vậy. Cũng không cần đi bàn “thiên” nữa, tồn tại tuyệt đối không có nghĩa là “không tồn tại”! Tùng tùng tùng! Sóng biển vẫn ra sức đánh trống: “tùng, tùng, tùng”!

- Nghe kìa! - Đinh Hương bỗng nói.

Chàng và Đà Đà cúi đầu nhìn Đinh Hương.

Đinh Hương đẩy mặt tỏa ra ánh sáng.

- Anh ấy đang hát đấy! - Cô ta mỉm cười nói - Anh ấy đang hát:
“Vội vã, quả vội vã! Nghe thấy không? Vội vã, quá vội vã!”. -
Đà Đà vui mặt vào trong lòng Hàn Thanh.

Ba ngày sau, họ chôn cất Từ Nghiệp Vỹ. Đinh Hương vào bệnh viện tâm thần. Từ đó, Hàn Thanh không gặp lại Đinh Hương nữa.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 16

Ngày 24 tháng 6 năm 1979, Hàn Thanh và Đà Đà quen biết nhau tròn hai mươi tháng. Không biết từ lúc nào, hai người lấy mỗi tháng để tính thời gian quen nhau, cũng lấy ngày 24 hàng tháng làm ngày kỷ niệm, tổ chức ăn mừng nhỏ và chúc lành nhau.

Ngày 24 tháng đó vẫn không mấy vui, chuyện Từ Nghiệp Vỹ vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến họ, không khí buồn rầu vẫn cứ đè nặng lên trái tim hai người. Mà Hàn Thanh còn phải về Bình Đông, bởi vì lệnh triệu tập bất cứ lúc nào cũng có thể đưa xuống, chàng nhất định phải về nhà đợi thông báo quân dịch. Sau khi nhận được thông báo, chàng cũng không biết còn có thời gian đến Đài Bắc hay không, hay là phải trực tiếp đi quân dịch, cho nên, tình cảm biệt ly muôn ngàn nỗi chông chát trên người, trong lòng, trong ý nghĩ, trong ý thức của họ, không sao gỡ thoát nổi.

Hôm đó, họ ăn bữa tối ở Tiểu Phong Phàm, uống một chút rượu, hai người đều muốn cho không khí nhẹ nhõm một chút, chỉ là, đều làm không nổi. Sau bữa cơm, về đến căn nhà nhỏ, mặt đối nhau, càng buồn về nỗi biệt ly. Hàn Thanh chăm chú nhìn nàng, muôn ngàn lời, đều không biết bắt đầu nói từ đâu, chỉ thấy không tài nào mà yên tâm cho được. Dù cho đôi lòng hứa hẹn với nhau, tương lai biết có như nguyện hay không? Ngô Thiên Uy nói với chàng mấy câu rất nặng nề:

- Cậu biết tại sao mình không giao du với bạn gái hay không? Mình không muốn lúc đi quân dịch chịu cái khổ tương tư! Mà mình nói cho cậu biết, lúc đi quân dịch dễ mất bạn gái nhất, không có mấy cô gái có thể chịu đựng được hiu quạnh, kháng cự được quyến rũ. Hàn Thanh - Anh ta còn đặc biệt nhấn mạnh giọng - Nhất là cái cô Viên Gia Bội của cậu, cậu một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ nhìn chăm chăm cô ấy, cô ấy vẫn còn giao động, đến khi cậu đi rồi, càng không thể tin cậu. Viên Gia Bội - Anh ta lắc đầu - cô gái ấy quá thông minh, quá có tài năng, quá sôi nổi, lại quá bị người khác chú ý! Hàn Thanh, cậu nên tìm một cô gái bình thường một chút, thế thì cậu sẽ bớt khổ rất nhiều!

Ngô Thiên Uy, trong số bạn đồng học, cậu ta tương đối trầm

lặng ít nói, rất ít phát biểu ý kiến quan trọng gì. Nhưng, mấy câu ấy nói rất có lý.

Buổi chiều trước khi chia tay, khi chàng chăm chú nhìn Đà Đà, lời của Ngô Thiên Uy lại cứ sôi sục hoài trong óc chàng. Đà Đà nhìn chàng, đôi mắt long lanh như nước mùa thu, má bị rượu làm ửng hồng, hồng tươi đáng yêu làm sao, độ cong của môi vẫn là cái chàng yêu thích, ngay cả động tác nhỏ dùng ngón tay vắn tóc... Trời, một cái cau mày, một nụ cười đều động lòng người! Từ của người xưa có câu: “Kỳ nại phong lưu đoan chính ngoại, cánh biệt hữu, động nhân tâm xú!” (Ngoài cái phong lưu đoan chính ra, còn riêng có chỗ động lòng người), quả thực là viết được rất hay! Trời! Chàng thâm than thở, hoặc giả, chàng quả thật nên yêu một cô gái bình thường một chút, khỏi phải luôn luôn lo nghĩ, khó thể tách rời thế này.

- Đà Đà, anh quả không yên tâm về em, quả không yên tâm!

- Đừng như vậy - Nàng cắn môi - Em sẽ rất ngoan. Em đã nói với ba rồi, bắt đầu từ mùng một tháng bảy, em sẽ tới công ty của ba làm việc, đi lo công việc đánh máy phiên dịch một số hàng bán ra ngoài. Anh đi rồi, ban ngày của em sẽ biến thành dài dằng dặc, đành dùng công việc để lấp đầy nó! - Cha của Đà Đà, sau

khi xuất ngũ, mở một công ty đồ chơi, vẫn làm ăn được, gần đây, đã nhận được lượng lớn đơn đặt hàng nước ngoài. con gái đi làm ở công ty của cha, là không có vấn đề gì. Nhưng Hàn Thanh vẫn hết sức không yên tâm.

- Trong công ty của ba em, có bao nhiêu công nhân viên chức nam? - Chàng lo lắng hỏi.

- Trời, Hàn Thanh! - Nàng ngạc nhiên hỏi - Anh vẫn không tin em ư? Anh cho rằng em gặp bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ thích ư?

- Anh không phải là sợ em thích người khác, anh là sợ người khác quá thích em! - Chàng thở dài nói.

- Người khác thích em, anh nên lấy làm kiêu hãnh mới đúng. - Nàng nói - Chỉ cần trong lòng em chỉ có một mình anh.

- Em là như vậy ư?

- Đương nhiên như vậy!

- Vĩnh viễn chứ?

- Vĩnh viễn.

- Không thay đổi chứ? Không bị quyến rũ chứ? Không bị mê hoặc chứ? Giả sử em bị mê hoặc...

Đầu nàng cúi thấp xuống, không nói, tức giận.

- Chà! - Chàng thở dài - Anh biết anh không nên nói. Anh biết anh không nên không tin cậy em! Nhưng anh lo buồn như vậy, anh quả thật không biết, giả sử anh mất em, anh làm sao mà sống! - Chàng nắm lấy tay nàng - Đừng tức giận, xin em đừng tức giận, van em đừng tức giận...

Nàng ngẩng đầu lên, trong mắt rung rung lệ.

- Có phải là cũng cần em cứa ngón tay, viết bức huyết thư cho anh không?

- Không cần! Không cần chút nào hết! - Chàng đốt một điều thuốc, trong cái gạt tàn trên bàn đã chất đầy đầu mẩu thuốc - Em biết - chàng bỗng nói - Anh vẫn rất không hiểu về một việc này.

- Việc gì?

- Gia đình em. - chàng thả ra một ngụm khói thuốc, chăm chú nhìn đằng sau làm khói mù, khuôn mặt trong mộng lung tỏ ra xinh đẹp của nàng - Anh thường nghĩ, anh nên sớm ra mắt với gia đình em. Em xem chúng ta gặp nhau, quen nhau, biết nhau, yêu nhau đã dài đến hai mươi tháng, cha mẹ em vẫn không biết trên đời này có anh.

- Anh sợ không được cha mẹ em tiếp nhận ư? - Nàng trầm ngâm, suy nghĩ sâu xa, cuối cùng thở dài một tiếng - Hàn Thanh, anh bằng lòng nhận nài không? Ba em là một người cha tốt, nhưng sự giáo dục của ông, sự cao sang của ông, khiến ông chưa chắc đã hiểu nổi cuộc tình giữa em và anh. Huống chi sự nghiệp của ông rất bận rộn, em quả thật không nỡ lòng lại dùng chuyện của em làm phiền ông. Má em... anh cũng biết, bà là một mẹ hiền vợ tốt điển hình, lương thiện có thừa sức hiểu lại không đủ sâu, bà không phải là một người mẹ rất có thể thông cảm với con gái. Em sợ sau khi cha mẹ em biết chuyện của hai chúng ta, lại biến thành trở ngại giữa hai chúng ta. Hàn Thanh, anh mai đây chỉ cần lấy em, bắt tất phải lấy toàn thể gia đình em!

Đàn ông là dễ thỏa mãn làm sao, chỉ một câu nói đó, toàn thân

chàng đã nhẹ lâng lâng. Chàng nắm chặt tay nàng, nắm đến nỗi nàng phát đau.

- Đó là lời hứa ư?

- Chính thế. - Nàng khẳng định - Em mai đây sẽ lấy anh, mà em còn muốn làm một người vợ rất tốt rất tốt. Nếu em từng làm một số việc gì khiến anh không vừa ý, để em mai đây đền bù anh. Em muốn đàn ông toàn thiên hạ đều mến mộ anh, ghen tỵ với anh, bởi vì anh có một người vợ tốt như vậy.

Chàng ngừng thở, gấp gáp nói với nàng:

- Anh không thở được nữa rồi!

Nàng muốn cười, giọt nước mắt lại xoay vòng trong mắt. Sau đó nàng dùng tay gạt tóc, lén hắt ra một giọt nước mắt trên mi mắt.

- Ô! - Nàng lấy lại tinh thần, ưỡn thẳng sống lưng, cười lên - Hai chúng ta phải chăng là có chút ngốc nghếch? Anh chẳng qua là đi quân dịch, không phải là phải đi Phi Châu. Đi quân dịch còn có ngày nghỉ, thông báo cho em, em lập tức đến gặp anh! Bất kể căn cứ của anh ở Đài Nam, Đài Trung, Hoa Liên hay là trên mặt

trắng!

- Anh làm sao thông báo cho em? Em lại không cho phép anh trực tiếp viết thư đến nhà em.

- Viết thư hẹn giờ chuyển đến, gửi cho Phương Khắc Mai, Tiểu Phương sẽ lập tức thông báo cho em! Nếu có thể gọi điện thoại, gọi cho Tiểu Phương. Giả sử căn cứ của anh gọi điện thoại đến được, em cũng sẽ gọi cho anh!

- Chúng ta nhất định phải qua Tiểu Phương ư? Anh bây giờ đến thăm cha mẹ em không được ư?

- Nếu anh muốn làm hỏng hết chuyện, cứ việc đi!

- Yêu đương là một việc buộc phải lén lút ư? - Chàng có phần bất bình - Trong nhà anh, tấm ảnh hai chúng ta chụp chung, vẫn treo trong gian phòng anh, em nên cùng anh về Bình Đông xem.

- Ô, đừng nhắc đến tấm ảnh đó, em chụp xấu như thế, anh cũng đem nó treo lên! Anh nhất định phải thanh minh với cha mẹ anh một cái, bản thân em đẹp hơn ảnh!

- Cha mẹ anh đã đủ thỏa mãn về tấm ảnh rồi. Nhưng, em phải bằng lòng đến ra mắt thân phụ! Vậy thì, ngày mai cùng anh về Bình Đông, thế nào? - Chàng bỗng hưng phấn lên - Như vậy nhé! Em nói với cha mẹ em, đi tham gia trại hè gì đó. Cùng anh đi Bình Đông nha! Cùng anh đi nha!

- Đừng làm thế! - Nàng nói - Em không đi! Thời cơ chưa đến.

- Thời cơ lúc nào mới đến?

- Đợi anh đi quân dịch xong. Anh xem, Thượng đế giúp chúng ta sắp đặt tất cả rồi, em học kỳ sau năm thứ tư đại học, lớp đêm học năm thứ năm, đợi anh mãn quân dịch, em cũng tốt nghiệp. Hôm nọ Ngô Thiên Uy còn nói với em Giust make! (sắp đặt đúng).

Thật ư? Thượng đế sắp đặt tốt mọi cái rồi ư? Hàn Thanh nghĩ đến “Thượng đế”, liền ngăn không nổi liên tưởng đến Từ Nghiệp Vỹ, nghĩ đến cái đêm mình ngửa mặt lên trời kêu to trên bãi cát. Không không! Đêm nay không thể nghĩ đến việc ấy, quyết không thể! Chàng hát đầu, hát đi nỗi đau đón nhói lòng. Cái hát không nổi, là sự hoài nghi đối với thượng đế. Trời! Thượng đế, dù ngài bận rộn bao nhiêu, dù ngài đem cuộc đời sắp đặt loạn xạ ngàn, xin chiếu cố đến Đà Đà của con! Đó chỉ là một thỉnh cầu

nho nhỏ thôi mà! Chiều cố Đà Đà đừng mắc bệnh, đừng tức giận, đừng biến tâm... biến tâm, ồ! chàng lắc đầu mạnh, tại sao nhất định phải nghĩ đến hai chữ “biến tâm” nhỉ?

- Anh làm sao thế? - Nàng lạ lùng nhìn chàng, - Lúc thì gật đầu, lúc thì lắc đầu, lúc lại lắc đầu.. Miệng lảm nhảm như niệm kinh, em xem thần kinh anh hơi có vấn đề, phải thế không?

- Phải! - Chàng thở ra, ôm chặt nàng, dùng sức mạnh toàn thân ôm nàng - Anh đã điên rồi! Vì em mà điên! Anh quả thật vì em mà điên! Anh chưa từng biết, anh sẽ vì một cô gái mà điên đến thành thế này! Đúng là không thuốc gì cứu nổi! - Chàng hôn nàng càng mạnh - Đà Đà! em chỉ là một “Đà Đà” nhỏ, làm sao đối với anh có sức mạnh lớn như thế! Làm sao như thế?

Thứ ngôn ngữ yêu ấy sẽ khiến người say, thứ tiếp xúc yêu ấy sẽ khiến người điên. Do đó, trong buổi chiều trước khi ly biệt, hai người lưu luyến không rời, mãi đến khuya, mãi đến đêm tàn. Sau đó, chàng phải đưa nàng về nhà. Nàng vào gian rửa tay rửa mặt chải đầu, lâu lắm mới ra. Tưởng nàng sẽ kiên cường trước lúc chia tay nhưng mắt nàng lại sưng lên. Đưa nàng về. Căn nhà nhỏ lặng như tờ. Kỳ hạn thuê nhà đã mãn. Ngày mai sau khi chàng đi, không biết có sẽ về lại gian nhà nhỏ ấy không. Nhưng trong

gian nhà nhỏ từng chứa đựng bao nhiêu vui sướng, bao nhiêu tình cảm dịu dàng, chàng nhìn bốn chung quanh, bỗng phát hiện trên gối có mảnh giấy, cầm lên xem, lại là một bức thư ngắn của Đà Đà lưu lại.

“Thanh, người yêu tha thiết nhất của em,

Em đối với anh chân thành đến có thể mở tim ra để nhật nguyệt soi xét, sao anh còn không tin em? Sao còn không tin?

Em vừa mới quỳ xuống cầu thần, em nguyện bớt sống đi mười năm, chỉ cần em có được anh, đời này kiếp này. Em không cầu gì, danh lợi chỉ là vật ngoài thân, em chỉ hy vọng sống chung với anh, vĩnh viễn, vĩnh viễn. Lòng này, tình này của em, anh sao còn không tin?

Em biết em tâm chí yếu đuối, nguyện thần làm sao cho em kiên cường! Nguyện thần đừng mang lại cho chúng ta quá nhiều dầy vò, trắc trở, bởi vì chúng ta vốn bình thường!

Thanh, hãy tin em! yêu em! Em cần anh, em rất sợ! Em quá bận tâm về anh, em rất sợ mất anh, quyết không kém với anh sợ mất em. Em quả thật không biết làm thế nào nếu có một ngày em mất

anh!

Thanh, anh phải về lấy em! Anh nhất định phải về lấy em! Em đợi anh, em nhất định đợi anh!

Nhưng, xin đừng nghi ngờ em nữa, sự nghi ngờ của anh giống như cằm dao móc tim em, anh sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Em một chữ một giọt nước mắt, nếu thần trên trời quả có biết, nguyện ngài thành toàn cho tâm nguyện của em.

Em nguyện bỏ danh lợi, vứt thế lực, chỉ nguyện cùng anh chấp cánh cùng bay đời này kiếp này.

Người yêu anh, Đà Đà

Đêm khuya, 26 - 6”

Thì ra nàng ở trong phòng rửa mặt viết mảnh giấy này! Hàn Thanh đọc xong, máu trong toàn thân đều dồn lên óc, tự trách dữ dội, tim se thắt đau khổ. Chàng mở cửa phòng, chạy xuống ba tầng lầu, xông ra đường phố, cần phải gọi điện thoại cho Đà Đà! Chàng chạy đến trạm điện thoại, trạm điện thoại gần nhất phải đi

mười lăm phút! Chết rồi, làm sao bàn chân lại đau thế này, cúi đầu nhìn, lại quên mang dép! Nếu lại bị mảnh kính cửa phải, là báo ứng của mày! Hàn Thanh, là báo ứng của mày! Mày làm sao có thể tàn nhẫn với Đà Đà như thế, tàn nhẫn như thế!

Đến trạm điện thoại, bất kể mấy giờ, bất kể có lay tỉnh hai ông bà già họ Viên hay không, chàng hấp tấp quay số điện thoại: 7735688.

Chuông điện thoại vừa reo liền được người nhắc máy, chính là Đà Đà! Thông minh như nàng, sớm liền biết chàng sẽ gọi điện thoại.

- Đà Đà! - Trong cổ họng chàng nghèn nghẹn - Tha thứ cho anh, cái đồ khốn mắc bệnh nghi ngờ đáng chết ấy! Tha thứ cho anh, là do yêu quá sâu, yêu quá tha thiết, đến nỗi tâm trí không sáng suốt!

Đầu điện thoại bên kia, truyền đến tiếng khóc khẽ của Đà Đà.

- Đà Đà! - Chàng cấp thiết kêu, vô thức kéo căng dây điện thoại, dường như nàng ở đầu dây bên kia, có thể kéo đến bên mình vậy
- Em còn khóc tâm hồn anh sẽ tan nát, chân anh cũng sẽ nát.

- Anh.. anh.. anh làm sao? - Nàng không hiểu, ghen ngào hỏi -
Chân làm sao... làm sao cũng sẽ nát? - Từng nghe tim nát, nhưng
chưa từng nghe chân nát.

- Anh chạy đến trạm điện thoại để gọi điện thoại, lại quên mang
dép!

- Trời ơi! - Nàng kinh hãi kêu - Anh... anh... - nàng đúng là nói
không ra lời - Anh quả thật.. làm em tức chết mất! Chân anh rách
phải không?

- Không biết, chỉ biết tim rách thôi.

Nàng lại cười lên.

Trời, tình này cảnh này, mùi vị trong đó khó mà miêu tả, khó mà
kể lại. Trừ phi anh cũng đã yêu, trừ phi anh cũng đã từng trải
qua, anh mới có thể lĩnh hội, anh mới có thể hiểu, anh mới có thể
tin!

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 17

Ngày 24 tháng 7 qua, Hàn Thanh và Đà Đà quen biết nhau tròn hai mươi một tháng.

Ngày 24 tháng 8, họ quen biết nhau tròn hai mươi hai tháng.

Ngày 26 tháng 8, Hàn Thanh có mặt ở nơi quân trường. Sau một tháng huấn luyện chịu mọi gian khổ ở căn cứ miền Bắc, lại được phân đến miền Trung để chính thức làm quân nhân. Thời kỳ này, chàng không có dịp gặp Đà Đà, dù cho nghỉ, cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ, mà không biết thời gian nghỉ là lúc nào liên hệ càng thêm khó khăn. Tương tư, tương tư, lúc đó mới hiểu thế nào gọi là tương tư.

Hàn Thanh bắt đầu đi quân dịch một năm lẻ mười tháng của chàng.

Đà Đà bước vào đời sống xã hội, nàng vào công ty của cha, làm việc nghiêm chỉnh. Sự nhiệt tình, giỏi giang của nàng, tài hoa của nàng bỗng nhiên hoàn toàn biểu hiện rõ trong công tác, từ nghiệp vụ đến ngoại giao, nàng lại thành cánh tay đắc lực của cha, thành đối tượng được mọi người chú ý trong công ty.

Còn Hàn Thanh vác súng, đang lăn lê bò xoài trên đồng hoang.

Đà Đà cầm bút viết từng chút một niềm mong nhớ đối với Hàn Thanh, ngàn ngàn vạn vạn ý nghĩ của nàng. Thời kỳ này, thư thành nhịp cầu lớn nhất giữa hai người họ, cũng chỉ có từ trong những bức thư, mới có thể đọc ra thế giới nội tâm của Đà Đà.

Ngày 24 tháng 10, là ngày kỷ niệm hai năm họ quen biết nhau, nàng gửi đến một bức thư dài bốn trang, từ biết nhau, đến yêu nhau, nàng từ đầu đếm kỹ, từ đầu kể kỹ, chàng vừa xem vừa nhớ lại, vừa xem vừa rơi nước mắt. Ai dám nói con trai không nên rơi nước mắt? Ai dám nói đeo lên một khẩu súng thì sẽ không “nhi nữ tình trường” nữa? Bức thư này tình cảm và lời văn đều hay đẹp, cái khiến chàng cảm động sâu nhất là một đoạn sau cùng:

Em cuối cùng hiểu em không thể không có anh, bởi vì không có người nào giống như anh. Không có người nào giống như anh, đưa em lên trên đỉnh đầu cung phụng. Không có người nào giống như anh, khi em đau bệnh săn sóc tận tâm, dặn dò cẩn kẽ. Không có người nào giống như anh, thích viết bức thư nhỏ đầy chất thơ cho em, đích thân làm đồ trang sức cho em. Không có người nào giống như anh, có thể chịu đựng sự bướng bỉnh và tính khí thất thường của em. Không có người nào giống như anh, không tiếc bất kỳ phương pháp nào, để em ăn nhiều hơn một chút, mập hơn một chút. Không có người nào giống như anh, lĩnh hội được từng ý nghĩ một ở chỗ sâu trong lòng em. Không có người nào giống như anh, hoàn toàn tiếp nạp bao dung em, ca ngợi em, khiến em tự thấy mình là một người con gái đáng yêu mê người, khiến em tự nhận là hóa thân của hoàn mỹ. Em hoàn toàn vui sướng, hài lòng đến giống như một con chim sơn ca. Mà tất cả của tất cả đó, đều là anh mang lại cho, em không thể không có anh, bởi vì anh là người con trai duy nhất của em.

Xem đường hôn nhân trong lòng bàn tay, em và anh đều vừa sâu vừa dài. Em vững tin như thế. Thanh, thừa lúc chúng ta còn trẻ, để chúng ta yêu nhau thắm thiết, cho đến vĩnh viễn vĩnh viễn, khi có một ngày, con cháu chúng ta quây quần trước mắt, quần lầy hỏi tình cảnh hỏi chúng ta quen nhau, để chúng ta đặc ý nói với

chúng, chúng ta từng quen nhau, biết nhau và yêu nhau như thế nào.

Đà Đà viết dịp kỷ niệm hai năm ngày quen biết nhau.

Đó là nguồn suối của sức mạnh, đó là nguyên động lực của sinh mệnh, đó là sức sống của chàng, hy vọng của chàng, tất cả của chàng. Thao luyện không khổ, hành quân không khổ, vác súng không khổ, dã chiến không khổ... Rèn luyện đi! luyện thành thân để giống như thép, ý chí giống như thép, sau đó cùng người con gái chàng yêu, cùng dắt tay đi sáng tạo tiền đồ đẹp đẽ nhất.

Trong những ngày thao luyện, hành quân, đọc nhẩm thư của nàng mãi đến khi mỗi chữ mỗi dòng mỗi dấu chấm phẩy, đều có thể đọc thuộc lòng như nước chảy.

Ngày 24 tháng 11, là ngày kỷ niệm 25 tháng họ quen biết nhau.

Hàn Thanh tham gia thi nhảy qua sông, làm da tay trầy rách, giành danh hiệu nhất cho đội. Chàng tham gia các thứ hoạt động, tích cực biết bao, gắng sức biết bao, cuối cùng chàng tranh thủ được một ngày rười nghỉ phép.

Bay vọt lên! Để linh hồn bay vọt lên, để linh hồn bay vọt lên! Đà

Đà, em khiến anh nhảy nhót như chim sẻ. Người sinh anh, là cha mẹ, người biết anh, là Đà Đà, chỉ mình em mà thôi, chỉ mình em mà thôi. Đi ra khỏi khu doanh trại, đã là lúc hoàng hôn. Lập tức gọi điện thoại đường dài đến Đài Bắc, không có cách nào kinh qua Tiểu Phương chuyển đạt, chàng trực tiếp gọi điện thoại đến công ty đồ chơi của nàng làm việc. Trải qua nhân viên trực điện thoại, trải qua rất nhiều người không có liên can, khó khăn lắm mới gọi được cho Đà Đà, chàng mới nói một câu:

- Đà Đà! Đợi anh, anh đáp chuyến xe lửa đêm nay tới Đài Bắc...

Cạch một tiếng, đường dây đứt. Chàng tìm đồng xu, lại gọi điện thoại đường dài, lần này Đà Đà nghe điện thoại, chắc là nàng đứng ở bên cạnh máy điện thoại đợi nghe! Chàng không dám nói quá nhiều, chỉ giản đơn nói cho nàng biết:

- Anh tám giờ sáng mai đến Đài Bắc. Em đến ga xe lửa đón anh, được không? Anh buổi chiều lại phải đáp xe trở về doanh trại, cho nên chúng ta chỉ có năm tiếng đồng hồ ở bên nhau! Vẫn cứ tốt hơn không, đúng không? Gặp mặt sẽ nói chuyện! Anh yêu em!

Sau đó, họ gặp mặt. Ở ga xe lửa, nàng lao như bay về phía

chàng, bất kể có người nhìn thấy hay không. Nàng mặc chiếc áo len màu đen vát hoa vàng kim, một chiếc quần bò, vừa thanh thoát, vừa nhã nhặn, vừa hoa lệ, vừa cao quý... Chàng ôm chặt nàng, ôm thế giới thuộc về chàng. Nàng cũng nép vào chàng, mắt ươn ướt. Họ cứ nhìn nhau, đánh giá đôi phương mập hay là gầy, đen hay là trắng. Trời, cứ nhìn nhau, ánh mắt hai người giải tỏa hết nỗi tương tư từ bấy đến nay. Chàng quả thật muốn tìm chỗ hôn nàng, hôn để hóa giải nỗi tương tư mấy tháng nay.

Bởi vì chỉ có năm tiếng đồng hồ, họ không có thể đến nơi nào, căn nhà nhỏ trước đây cũng đã có người khác thuê rồi. Sau cùng, họ chỉ có thể tìm quán cà phê, ngồi xuống, tay nắm tay, ánh mắt nhìn ánh mắt, tâm linh gặp tâm linh.

Thời gian trôi nhanh, quả thật trôi nhanh. Ngồi chưa bao lâu, nàng đưa cho chàng một mảnh giấy, còn mình đi vào gian rửa mặt. Chàng mở ra, dưới ánh đèn u ám của quán cà phê, xem thấy nàng dùng bút chì nhàn nhạt viết:

Thanh, Thanh, Thanh,

Cẩn thận đừng để người khác xem được (cho nên em mới dùng bút chì viết).

Khi anh gọi điện thoại lần thứ nhất xong, em đợi ở bên máy điện thoại rất lâu, em cho rằng anh nhất định sẽ không gọi tiếp nữa, em khổ tâm đến nỗi nước mắt cơ hồ vọt trào ra, em đột nhiên nhận thấy nếu em không có cách nào gặp được anh, em sẽ khổ tâm đến chết mất, bởi vì cú điện thoại của anh hoàn toàn khuấy rối luồng suy nghĩ của em, em đúng là không có cách nào tiếp tục đi làm.

Hiện giờ là không giờ lẻ hai phút, tai rất ngứa, sẽ là anh ư? Nhất định phải. Em rất nhớ anh, anh biết không? Đặc biệt là khi tình cảm sa sút, nước mắt vẫn cứ kèm theo nỗi nhớ nhưng rõ xuống bên gối.

Lại qua tám tiếng đồng hồ liền có thể nhìn thấy anh, em sẽ rất vui. Nhưng lại qua mấy tiếng đồng hồ, anh lại phải đi! Trời! Em nhất định sẽ khổ tâm đến chết, em nghi ngờ rằng em còn có thể về văn phòng làm việc được hay không. Nhận lời em đi, nếu anh xem thời gian đã gần hết, anh quay ngoắt đầu liền đi, đừng nói lời từ biệt với em nữa, đừng để em ở trước mặt người khác rơi nước mắt. Được không?

Đà Đà, tặng sáng ngày 24 tháng 11 năm 1979.

Đội Đà Đà từ gian rửa tay ra, Hàn Thanh không nói một câu, kéo tay nàng đi ra phía ngoài quán cà phê.

- Anh dẫn em đi đâu? - Nàng kinh ngạc hỏi.

Chàng gọi một chiếc xe tắc-xi, chạy thẳng ra bờ biển.

- Anh sẽ không kịp về doanh trại - Đà Đà lo lắng - Anh sẽ bị xử phạt! Anh sẽ bị nhốt lại!

- Đáng, Đà Đà, đáng!

Họ cuối cùng lại đến bờ biển. Trước đây, Đà Đà trong lòng không tự vui, nhất định đòi đi xem biển, bây giờ họ lại ở bờ biển. Cuối tháng mười một, khí trời đã lạnh, bờ biển trống vắng không một bóng người. Chàng cuối cùng ôm nàng vào lòng, hôn nàng, lại hôn nàng: hôn hóa giải nỗi tương tư mấy tháng, hôn đoạn tuyệt nỗi tương tư mấy tháng, hôn vùi lấp nỗi tương tư mấy tháng. Nhưng lại hôn trước cho nỗi tương tư tương lai, nỗi tương tư sống động, giày vò người, xuẩn động, sắp sửa tới.

Năm tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua.

Lại trở về những ngày đợi thư, xem thư, viết thư, đọc thuộc lòng thư, gửi thư... Hàn Thanh có khi nghĩ đến người thời xưa, lúc đó không có bưu chính, không có điện thoại, một khi ly biệt, là ba năm năm năm, không biết khi người xưa tương tư sẽ làm những gì? Nếu không có thư, không có điện thoại để gọi, thứ nhớ nhung khắc cốt ghi tâm ấy, há sẽ không đem người xay thành bột, nghiền thành tro ư?

Lúc năm thứ hai (1980) đến, trong thư của Đà Đà bắt đầu tràn đầy sự bất an. Nàng thường thường trên phong bì thư viết SOS rất lớn, trong thư lại không có việc gì quan trọng. Nàng oán trách cuộc sống ban ngày đi làm, buổi tối đi học quá khổ. Lại tiếp một bức thư nữa nói bạn rộn khiến nàng vui sướng, khiến nàng thấy được coi trọng. Nàng sẽ một hơi đồng thời gửi ba bức thư đến: một bức nói nàng rất vui sướng, chuẩn bị dành dụm một số tiền, để tiện chi dùng kết hôn, một bức nói nàng rất ưu uất, muốn khóc to một hồi, một bức khác nói nàng là một đứa trẻ xấu “làm mình làm mẩy” “được chiều sinh hư”. Đòi chàng... nghĩ rộng ra, đừng nghĩ bậy nghĩ bạ.

Nhưng, chàng đúng là bắt đầu nghĩ bậy nghĩ bạ. Đà Đà ơi, cầu nguyện em vui sướng, em an lành, em vô tai vô bệnh, cầu

nguyện em mọi việc đều như ý em, chớ có... chớ có bị quyền rũ, chớ có bị mê hoặc!

Chàng gửi đi vô số thư, hẹn giờ chuyển đến. Bưu tá những ngày này nhất định bận rộn đến lừ người, bởi vì trên thế giới có hai người ngốc như thế, phải gửi nhiều thư như thế!

Nhưng Đà Đà tuy có phần không ổn định, nàng vẫn sẽ vào ngày 24 mỗi tháng, gửi đến một bức thư dịu ngọt, hoặc gửi đến một tấm carte postale hỏi thăm, hoặc là một bài thơ nhỏ. Trong số đó, vào ngày kỷ niệm tháng thứ 29, thư nàng gửi đến thật đặc sắc, thật lạ lùng độc đáo, nàng dùng hai tờ giấy viết thư, chia gập riêng ra. Tờ thứ nhất là một “bài văn” nửa văn ngôn nửa bạch thoại, viết như sau:

... Lúc sáng dậy, thấy ánh mặt trời tỏa khắp, nhớ đến cũng ánh mặt trời như thế này, chiếu trên người hai ta, lòng em không ngăn nổi vui mừng. Gió nam thổi từng trận, không biết có bao nhiêu tin tức của chàng? Em ngẩng đầu khẽ hỏi mây trôi, có chở giùm muôn nỗi nhớ đến cho tình lang phương xa, muôn chim nghe được tiếng khóc cười to ở gần bên, em then đỏ mặt nấp vào lùm hoa... càng nghe được tiếng nhạc vang lên, tình sao kham nổi?

Ngẩng đầu nhìn thấy trăng sáng trên cao, em không ngăn nổi
nhìn đắm đắm, chấp tay cầu nguyện: nguyện chàng là trăng sáng
em là sao lạnh sát kề, sớm sớm chiều chiều, chiều chiều sớm
sớm. Bỗng thấy nước hồ xao động, bóng trăng trong nước như
hư như thực, đụng tay là tới, không ngăn nổi tỉnh ra, chính là “vô
nhất tàng trung vô nhất vật, hữu hoa hữu nguyệt hữu lâu đài”
(trong cái “không một” chứa đựng vật “không một”, có hoa, có
trăng, có lâu đài).

Theo với bài văn ngắn đó, một bức thư khác của nàng, lại là lời
hết sức khen ngợi ca tụng bài văn trên, nhất nhất dẫn chứng
“khai thừa chuyển hợp” của toàn văn hay đẹp biết bao, động
lòng người biết bao. Khuyết điểm duy nhất là “nửa văn ngôn nửa
bạch thoại, tựa như thông mà không thông”. Nhưng đem “tương
tư” “nhớ người” “nhìn vật” các thứ tình ý chuyển vào “thiền”
học “vô nhất tàng trung vô nhất vật, hữu hoa hữu nguyệt hữu lâu
đài”, dứt khoát là “tác phẩm thiên tài”!

Hàn Thanh đem bức thư kỳ quái ấy, đọc nghiên cứu kỹ càng hai
ba lần. Chàng không thể không khâm phục tài năng của Đà Đà,
không thể không khâm phục chất “uy-mua” tự khoe tự khen của
nàng. Nhưng mấy câu cuối cùng của bài văn ấy, không biết sao

liền khiến chàng sợ đến ghê người, cực kỳ bất an. Bóng trắng trong nước, đụng tay là tới. Đà Đà ơi, em rất cuộc muốn nói gì? Chàng lắc đầu quây quây, nhưng lắc cũng không hết nỗi bóng đen ở trong lòng. Đà Đà ơi, mong sao anh ở bên cạnh em, mong sao cái em đụng tay là tới không phải là trắng trong nước, mà là Hàn Thanh trong hiện thực!

Ngày 24 tháng năm, là ngày kỷ niệm ba mươi một tháng quen biết nhau. Thư Đà Đà gửi tới rất ngắn:

Thanh!

Nhớ anh trong tương tư vô tận. Gọi điện thoại cho anh, vẫn cứ là đường dây bận. Điện thoại viên ơi, anh có biết tôi mong muốn biết bao nghe được tiếng người khiến tôi nhớ nhưng như vậy? Anh có biết cú điện thoại này đối với tôi quan trọng biết bao nhiêu không? Nó duy trì mối liên hệ từ một đầu này đến một đầu kia, từ trái tim này đến trái tim kia.

Thanh, có thể gửi cho em một lá thư nữa không? Nói cho em biết anh yêu em, nói cho em biết anh vĩnh viễn sẽ không thay đổi niềm yêu này. Thanh, lòng em rất rối loạn. Cũng có thể hôm nay em sẽ ra ngoài bờ biển tản bộ, sau khi trở về là không có chuyện

gì. Thông cảm cho em tâm tình không ổn định.

Người yêu anh, Đà Đà, ngày 24 tháng 5 năm 1980.

Có chuyện gì không bình thường? Có chuyện gì xảy ra? Hàn Thanh biết, mỗi một tế bào của Hàn Thanh đều biết. Cùng Đà Đà biết nhau, yêu nhau đã ba mươi một tháng, mỗi thớ sợi của ý nghĩ nàng, mỗi chuyển biến của tình tự nàng, chàng làm sao không hiểu, chàng làm sao không biết. Lúc nàng cần “cam đoan” là lúc nàng yếu đuối nhất. Lúc nàng yếu đuối nhất, là lúc có người thứ ba xâm nhập vào.. Trời đất! Chàng ngẩng đầu nhìn trời, đừng quá không công bằng, đừng nên xảy ra vào lúc này! Chàng không sợ thử thách, không sợ khiêu chiến, không sợ cạnh tranh. Nhưng, phải cho chàng cơ hội công bằng, phải để chàng ở bên cạnh nàng!

Chàng gửi liền năm bức thư cho nàng: cam đoan, cam đoan, cam đoan. Cam đoan rồi lại cam đoan. Cam đoan không đủ, chàng lại thử gọi điện thoại cho nàng. Trong khu doanh trại gọi điện thoại đường dài hết sức khó khăn, chàng thử hết lần này đến lần khác, cuối cùng gọi được. Chung quanh vây đầy những người, lời chàng muốn nói với nàng, một câu cũng không nói ra được. Chỗ nàng nhất định cũng toàn là người, bởi vì trong văn phòng tiếng

người ồn ào. Cuối cùng chàng chỉ kêu lên trong điện thoại một câu:

- Đà Đà! Em biết chim sẽ bay như thế nào không?

Đà Đà đang khóc. Đầu dây điện thoại bên kia có tiếng tắc tức.

- Đà Đà! - Chàng lại kêu, tràn đầy kiên định, không lay chuyển - Anh nghĩ, anh lại ở vào trạng thái bay thấp! Nhưng, anh không nhụt chí, vĩnh viễn không nhụt chí. Lúc anh lại rướn cánh bay cao, anh nhất định sẽ mang theo em cùng bay!

Mười ngày sau, trong thư Đà Đà gửi đến có một đoạn thế này:

Cảm tạ trời khiến em quen biết anh, anh khiến đời sống tình cảm của em từ đây chuyển biến.

Anh hiểu em như vậy, em so với bất kỳ một thiếu nữ nào đều hay thay đổi, từ nhỏ đã có cá tính khó mà nắm bắt được, càng có cái tật thích mới chán cũ! Nếu không gặp được anh, tình cảm của em không biết còn lang thang ở phương nào?

Anh đã đến, giống như một nhân vật từ trong điện ảnh tiểu

thuyết đi ra, mang theo tình yêu nồng nhiệt và chấp trước đầy thân tâm. Em không lang thang nữa, bạn bầu với anh, em sẽ theo anh bay đến chỗ sâu của biển trời!

Chàng áp bức thư lên trước ngực, dán sát trái tim. Đà Đà ơi! Phải mang cho anh nhiều thử thách như thế ư? Phải mang cho anh nhiều gian khó như thế ư? Nhưng chỉ cần có một ngày chấp cánh cùng bay, cái gì anh cũng nhận chịu! Cái gì cũng nhận chịu!

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 18

Ngày kỷ niệm năm thứ ba quen biết Đà Đà lại qua trong cảnh đôi nơi xa cách.

Một năm mới lại đến.

Tính lại, thư của hai người đã chắt một hòm lớn, nhưng nhớ nhưng là cái không bờ không bến, không có cách nào đo lường, không thể đếm số. Trong thời gian này, họ không phải là không hề gặp mặt, chỉ cần có ngày nghỉ, hai người lại nghĩ mọi biện pháp ở bên nhau. Nhưng khi gặp nhau, thời gian quá ngắn, khi không gặp, thời gian lại dài dằng dặc đến giống như ngừng trệ lại.

Một tháng qua.

Hai tháng qua.

Hàn Thanh đã bắt đầu bấm đốt ngón tay tính ngày mãn quân dịch, đã bắt đầu tính toán một việc phải làm sau khi mãn quân dịch: đến chính thức báo kiến cha mẹ Đà Đà, đề xuất cầu hôn. Hôn nhân, ừ, đó là một việc lớn. Chàng cần trước tiên tìm được công tác, không thể để Đà Đà chịu khổ, nàng yếu đuối mà cao quý biết bao! Chàng nhất định phải mang lại cho nàng một cái tổ ấm yên vui nhất. Lần đầu tiên, chàng bắt đầu suy nghĩ nghiêm chỉnh: tổ ấm yên vui có cần tiền bạc làm nền đệm hay không, hay là chỉ có “yêu” là đủ? Vấn đề hiện thực nổi chân nhau đến: nếu cùng Đà Đà thành hôn, là ở quê cũ Bình Đông hay là định cư ở Đài Bắc? Trong nhà ở Bình Đông, song thân tuổi già, nhất định con trưởng học xong đại học, có thể định cư lại ở quê cũ, sinh đẻ con cái, để cha mẹ thỏa mãn niềm vui có cháu nội. Nhưng Đà Đà có chịu không? Đà Đà có bằng lòng không? Nghĩ đến đem một cô gái đầy tình thơ ý họa như Đà Đà, mang đến cửa hàng tạp hóa ở thị trấn nhỏ Bình Đông, không biết sao, chàng cũng thấy không hòa điệu.

Thế thì, chàng sẽ vì nàng lưu lại Đài Bắc? Ở Đài Bắc rất không dễ dàng! Chàng vẫn cứ không thể thuê nổi một ngôi nhà như ngôi nhà ở đường Thủy Nguyên, để làm cái tổ mới của họ! Cho

nên, vấn đề hiện thực vẫn là vấn đề hiện thực, sau khi mãn quân dịch, việc thứ nhất, là đi tìm một công việc lương cao!

Lúc Hàn Thanh đặt kế hoạch tương lai, tình cảm của Đà Đà tựa hồ lại đi vào giai đoạn sa sút. Sau đó, khoảng tháng ba, Hàn Thanh nhận được một bức thư đích thực ném chàng vào địa ngục:

Thanh,

Đây là bức thư rất khó hạ bút, em do dự rất lâu, vẫn rất mâu thuẫn, em không biết có nên thẳng thắn với anh hay không? Nói cho anh biết chỉ làm tăng nỗi lo lắng và bối rối của anh, không nói cho anh biết em trong lòng áy náy, vẫn cứ thấy là lừa dối anh. Thanh, em không từng lừa dối, giấu giếm anh điều gì, phải thế không? Em trong lòng rất phiền muộn, em rất muốn quảng tất cả mọi cái bên tay ra ngoài ô cho khuây khỏa, em có rất nhiều ám ức muốn thổ lộ ra cho hả. Thanh, em vẫn rất tin cậy anh, coi anh là hòn đá nền tảng trong đời sống của em, mỗi khi em có tâm sự, người thứ nhất em nhớ đến vẫn là anh. Thanh, anh có biết phút này em nhớ anh biết bao nhiêu không?

Dưới đây là một bài “thư sám hối” trước mặt thần. Tôi xin thề,

trong thư sám hối này, mỗi câu đều từ trong nội tâm, tuyệt đối không phải lời giả dối.

Hỡi thần, xin giúp đỡ tôi, ban cho tôi sức mạnh để tôi có thể càng kiên định ý chí của tôi. Hỡi thần, kỳ thực tôi cũng biết là tôi tự chuốc lấy phiền não, trên thế giới này có một người yêu tôi như vậy, tôi lại yêu anh ấy như vậy, còn có gì phải phiền não nữa? Còn như cái người thứ ba đa sự, cự tuyệt anh ta là xong! Đó chẳng phải là việc rất giản đơn ư? Phải, tôi nên thỏa mãn, “có người theo đuổi vẫn cứ tốt hơn không có người nào”, quên mất là ai đã nói với tôi. Nhưng có người nào hiểu được tôi rất mệt mỏi hay không? Hỡi thần, tôi đã trải qua rất nhiều thử thách, xin thương xót tôi, đừng lại thử thách tôi nữa, được không? Ngài biết rõ tôi chẳng qua là một người phạm, hà tất lại cứ bắt tôi phải chịu trách nhiệm đến lúc tôi chịu không nổi quyên rũ mới thôi?

Tuy nhiên, tôi cũng thích chế nhạo tôi là một người “không cam chịu hiu quạnh”, nhưng thần linh, người nên hiểu rõ hơn bất kỳ người nào, tôi có cái chứng cuồng tự yêu mình rất nặng: tôi thích tự trang điểm cho mình thật xinh đẹp, tôi hưởng thụ sự huyền hoặc ấy. Tôi đương nhiên cũng giống như bất kỳ người nào thích người ta thương thức tôi, khen ngợi tôi, tôi vui sướng vì cái đó. Nhưng, hỡi thần, “anh ta” quả thực khen ngợi tôi đến quá mức -

tôi nói về người thứ ba: Kha! Người biết đấy, tôi tổng cộng chỉ gặp mặt anh ta ba lần, anh ta quả thực không nên nói như thế, trong lòng tôi rất sợ hãi, tôi rất muốn lánh đi thật xa. Hỡi thần, đó là ngài đang thử thách tôi ư? Tại sao mới gặp lần thứ ba anh ta đã cầu hôn tôi? Mà tại sao anh ta lại thề bồi với tôi? Anh ta nói cần tôi suy nghĩ nghiêm chỉnh... Hỡi thần, ngài biết đấy, đấy lòng tôi nhất tâm nhất ý chỉ yêu một người con trai, tôi quả thật không dung nạp nổi một người khác. Hỡi thần, điều khiến tôi thẹn ngượng và sợ hãi là tại sao khi tôi thực lòng yêu một người, lại còn có huyền tưởng đối với một người khác? Phong cảnh Châu Âu, biệt thự độc lập.. trời, hỡi thần, ngài xem anh ta dùng cái gì để quyến rũ tôi? Mà tôi lại phạm tục như thế, tham lam như thế, hư vinh như thế? Tha thứ cho tôi, hỡi thần, xin làm trong sạch trái tim tôi! Nếu không, ngài bảo tôi làm sao đối mặt với người tâm ái của tôi? Tôi không thể nói với anh ấy, tôi yêu anh ấy, nhưng, một mặt lại huyền tưởng một đoạn sử lãng mạn khác?

Hỡi thần, kỳ thực anh ấy biết, những năm nay, tôi đã đối mặt với bao nhiêu lần thử thách, nhưng tôi đều về bên cạnh Hàn Thanh, tôi đem tất cả giao cho anh ấy, tôi không thể mất anh ấy, tôi cũng không bằng lòng rời bỏ anh ấy, mà tôi càng không thể làm tổn thương trái tim anh ấy. Trong lòng tôi hiểu được rõ ràng, nhưng,

hồi thần, ngài tại sao lại cứ phái tôi đi bàn chuyện làm ăn với Kha? Cái đó nên là việc của ba tôi! Tại sao vậy?

Hồi thần, nguyện người thay tôi thác mộng cho Hàn Thanh, nói với anh ấy, tôi yêu anh ấy, nói với anh ấy, xin anh ấy thông cảm cho tôi, nói với anh ấy, tôi vẫn sẽ về bên cạnh anh ấy, xin ngài cần phải chuyển lời với anh ấy, nhất định, nhất định!

Hồi thần, cảm tạ ngài. Sau khi trải qua một phen sám hối này, tôi thấy trong lòng nhẹ nhõm không ít, tôi lại tìm về con đường của tôi, kỳ thực, tôi không từng lạc đường, chỉ là trên dọc đường hơi mù nặng một chút, mà lối rẽ lại nhiều hơn một chút, chỉ như thế mà thôi.

Thanh, trên đây là lời em quỳ trước thần cầu khẩn, em viết đúng nguyên bản, phơi bày thế giới nội tâm của em trước mặt anh.

Thanh, đừng nghĩ bậy nghĩ bạ nữa. Em vẫn là Đà Đà thê nguyên với anh ở đường Thủy Nguyên, chỉ là em rất mệt rất mệt, rất yếu đuối rất yếu đuối, lại rất nhớ anh rất nhớ anh! Anh biết đấy, em là cô gái không chịu đựng nổi hiu quạnh! Cứu em! Thanh, Cứu em! Cứu em!.

Đà Đà tặng sáng 22 tháng 3

Hàn Thanh đọc liền bức thư này mấy lần. Sau đó, chàng xông đến trước mặt đại đội trưởng, dùng một vẻ khiến người không thể kháng cự, thỉnh cầu nghỉ phép ba ngày. Trong quân ngũ, xin nghỉ phép không phải là việc dễ dàng, trừ phi anh nói ra được lý do chính đáng. Nhưng thứ kiên quyết bất chấp tất cả, thứ thái độ trời sập xuống cũng mặc và thứ đau đớn nặng nề hiện hình trên sắc mặt của Hàn Thanh, khiến người đại đội trưởng tốt bụng ấy cũng mềm lòng, do đó, chàng vẫn xin nghỉ phép được một cách giống như kỳ tích.

Không gọi điện thoại cho Đà Đà, chàng lên thẳng Đài Bắc. Xe lửa đến Đài Bắc, đã là lúc phố phường lên đèn. Từ ga xe lửa gọi điện thoại đến công ty đồ chơi: đã tan sở. Chàng nghĩ một chút, cương quyết gọi một chiếc ta- xi, bảo tài xế chạy đến Tam Trương Lê.

Tam Trương Lê, ngôi nhà lầu hai tầng tọa lạc trong ngõ ấy. Hàn Thanh đã nhiều lần đưa Đà Đà về, mỗi lần đứng ở đầu ngõ, đưa mắt tiễn nàng vào nhà, nàng vẫn cứ sẽ quay đầu lại vẫy vẫy tay với chàng ở cổng. Bây giờ ngôi nhà đó ở ngay trước mặt, cái đón chàng ở bên trong, không biết là phúc hay là họa, nhưng chàng chưa bao giờ tỉnh táo bằng, kiên định bằng bây giờ. Chàng biết

chàng phải làm gì, làm một việc chàng từ lâu đã nên làm: gõ cửa, sau đó đi vào nhà để đối mặt với gia đình ấy. Tất cả những cái mà cuộc đời chàng phải đối mặt: Đà Đà và gia đình nàng.

Chàng đi tới, ấn chuông cửa.

Người mở cửa là một cô bé mười bốn, mười lăm tuổi, cắt tóc ngắn, mặc đồng phục trường trung học nhà nước, không cần hỏi, chàng cũng biết đó là em gái của Đà Đà, mọi người gọi cô là Tiểu Tứ. Tiểu Tam đã học cấp ba, Lão Nhị là đứa con trai duy nhất trong nhà. Kỳ quái, Hàn Thanh đối với cả nhà họ quen thuộc như thế, mà cả nhà đó lại đều không quen biết chàng. Tiểu Tứ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chàng, hỏi:

- Tìm ai?

- Viên Gia Bội - Chàng giản đơn nói - Chị cô.

- Chị ấy vẫn chưa về! Chị ấy tiếp khách đi ăn cơm rồi. Anh là ai?

Tiếp khách đi ăn cơm rồi! Là cái anh chàng “Kha” có biệt thự ở Âu Châu rồi! Tim Hàn Thanh chìm xuống một vực sâu không thấy đáy, nhưng chàng lại tiến về phía trước một bước lớn, đi

vào sân, đi về phía cửa phòng bên trong.

- Tiểu Tứ! - Chàng nói rõ ràng - nói với ba và má, nói có một người tên Hàn Thanh muốn gặp.

- Anh làm sao biết tôi là Tiểu Tứ - Cô bé vô cùng kinh ngạc.

- Không chỉ biết cô là Tiểu Tứ, còn biết cô tên Viên Gia Kỳ, Tiểu Tam tên Viên Gia Dao, Lão Nhị tên Viên Gia Lễ. Cô đang học năm thứ ba cấp hai, nghỉ hè sắp thi lên cấp ba.

- Anh là ai? - Tiểu Tứ cười kêu, vừa kinh ngạc vừa tò mò, tròn mắt đưa đầy linh hoạt, có phần giống Đà Đà.

- Tôi là... - Chàng nghĩ một chút - Tôi là Hàn Thanh, anh rể tương lai của cô.

- Trời ơi! - Tiểu Tứ kinh hãi kêu, dùng tay che miệng, quay người chạy vào trong nhà, vừa chạy vừa lớn tiếng kêu - Má! Má! Có một anh lính, nói anh là anh rể của con, đến tìm chị cả!

Tiếng kêu ấy làm kinh động người trong cả nhà, một hồi tiếng bước chân tán loạn. Người đầu tiên chạy ra là một phụ nữ trung

niên mập mạp, không cần hỏi, Hàn Thanh cũng biết, đó là mẹ của Đà Đà. Bà cao lớn, sạch sẽ, không son phấn, giữa khoảng mày mắt có một vẻ nghiêm túc không thể xâm phạm. Bà đứng đấy, đầy vẻ kinh ngạc không hiểu, đôi mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm Hàn Thanh hết sức nghi ngờ:

- Anh là người nào?

Xem chừng, chàng phải nhắc lại thân phận của mình với từng người một, chàng quả thật muốn một lần giải quyết thứ tra hỏi này. Chàng bỏ mũ quân đội, gật đầu, nói:

- Thưa bá mẫu, cháu là Hàn Thanh, xin hỏi bá phụ có nhà không ạ? Cháu có thể vào từ từ nói chuyện với các vị được không ạ?

Bà Viên nhìn chăm chăm chàng, hoặc giả là thứ kiên quyết trên mặt chàng, hoặc giả là thứ bức thiết trong khoảng mày mắt chàng, khiến người mẹ ấy né người ra. Chàng đi vào, lập tức, chàng bị rất nhiều ánh mắt nhìn xói vào: Tiểu Tam ra, Lão Nhị ra, Tiểu Tứ vẫn chưa đi, mà cha Đà Đà, Viên Đạt - một người trung niên rất uy nghiêm và phong độ - đang đứng chính giữa phòng khách, nhìn chăm chăm chàng không hề chớp mắt. Không hổ là xuất thân quân nhân, Viên Đạt xem ra còn rất trẻ, sống

lưng ưỡn thẳng, vai rộng, ánh mắt nghiêm nghị:

- Anh nói anh là bạn của Gia Bội? - Ông sắc bén hỏi.

- Vâng. - Chàng đáp rất nhanh, chính mình cũng không biết can đảm từ đâu đến - Cháu và Gia Bội - Thật kỳ quái, quen gọi Đà Đà, lại xưng hô “Gia Bội” tựa hồ quá xa lạ - quen biết nhau ngày 24 tháng 10 năm 1978, đến ngày 24 tháng này tròn 41 tháng.

Cháu tốt nghiệp hệ Quan hệ lao công Đại Học Văn hóa, hiện nay đang đi quân dịch, tháng bảy sẽ xuất ngũ. Cháu từ lâu nên đến bái kiến bá phụ bá mẫu, chỉ là Đà Đà nói thời cơ chưa đến. Cháu nghĩ, cháu không nên lại lần nữa, bởi vì cháu cần nói với hai bác: cháu yêu tha thiết con gái của hai bác, mà Đà Đà cũng yêu cháu tha thiết. Chúng cháu chuẩn bị sau khi cháu xuất ngũ, kết hôn.

Đoạn lời này rõ ràng chấn động từng người một. Trong nhà đột nhiên yên tĩnh. Mọi người đều ngây người nhìn chàng, dường như chàng là một nhân vật đồng thoại cưỡi trên thảm bay từ trên trời xuống. Lâu lắm, Viên Đạt mới ho mạnh một tiếng, chỉ xô-pha, nói như ra lệnh:

- Ngồi xuống!

Chàng ngồi xuống. Viên Đạt đốt một điếu thuốc, một thời gian trôi qua, dường như ông không biết nên làm thế nào cho phải. Hàn Thanh rõ ràng mang đến cho họ một bất ngờ quá lớn. Sau đó, ông bỗng nổi giận, quay đầu nhìn trừng trừng bà vợ dờ người như gà gổ.

- Rất tốt. - Ông gật đầu với vợ - Tôi ở bên ngoài bận sự nghiệp, bà ở trong nhà làm gì? Nhất cử nhất động, bạn bè lui tới của Gia Bội, bà có chú ý đến không? Bây giờ, tốt lắm! Có một người xa lạ đường hoàng đi vào, thông báo cho bà biết, anh ta muốn kết hôn với con gái bà...

- Cái đó... cái đó... cái đó... - Bà Viên há miệng lú lười - Ông sao lại trách tôi? Ông nên đi hỏi Gia Bội đi! Gia Bội từ khi học đại học, không ngừng giao du với bạn trai, ai biết cái vị.. cái vị...
- Bà nhìn trừng trừng Hàn Thanh.

- Hàn Thanh. - Hàn Thanh nhắc lại lần nữa, ngược mắt nhìn hai vị bề trên. Chàng thẳng người, ánh mắt kiên quyết, tiếng nói dứt khoát, mỗi một chữ đều giống như vàng sắt chạm nhau vang lên sang sảng. - Cháu biết hai vị không biết cháu. Cháu biết hai vị không hề nghe nói đến cháu. Cháu biết hai vị vừa kinh ngạc vừa

phần nộ. Cháu biết hai vị cũng không dự định tiếp nhận cháu. Nhưng cháu nhất định phải nói với hai vị: Đà Đà cùng cháu quen nhau, biết nhau, yêu nhau, chúng cháu đã trải qua một chặng đường tình cảm gian khổ lớn lao. Những năm nay, cô ấy đau dạ dày, cháu mua thuốc cho cô ấy, cô ấy tâm tình không tốt, cháu dẫn cô ấy đi xem biển, cô ấy cảm mạo, cháu đưa cô ấy đi khám bác sĩ, cô ấy học hành, cháu giúp cô ấy tra tự điển, cô ấy thi, cháu giúp cô ấy ôn bài vở, cô ấy vui sướng, cháu cùng cô ấy lên thiên đường, cô ấy buồn rầu, cháu cùng cô ấy xuống địa ngục! Mỗi phút mỗi giây có thể ở bên nhau, chúng cháu ở bên nhau! Mỗi phút mỗi giây không thể ở bên nhau, chúng cháu lòng ở bên nhau. Hôm nay cháu dám đứng ở đây, cháu dám đối mặt với hai vị, chỉ bởi vì Đà Đà gửi cho cháu một bức thư, cô ấy khẩn thiết với cháu, cháu không thể không đến! Bất kể bây giờ cô ấy đang ở đâu, bất kể cái người ở bên cô ấy ưu tú đến thế nào, kiệt xuất đến thế nào, anh ta tuyệt đối không yêu Đà Đà bằng một phần nghìn, một phần vạn, một phần triệu cháu yêu Đà Đà! cho nên, cháu đến! Cháu đến cứu Đà Đà, cũng cứu bản thân cháu! Bởi vì, vạn nhất cô ấy bất hạnh, cháu sẽ càng bất hạnh hơn cô ấy!

Vợ chồng Viên Đạt ngạc nhiên nhìn nhau. Nói thực, đối với một tràng lời của Hàn Thanh, họ cơ hồ nghe không hiểu, cũng không làm rõ được, càng không lần ra nổi: chàng vì sao phải cứu Đà

Đà, lại vì sao phải cứu bản thân chàng?

Lúc Hàn Thanh nói đồng dục thao thao bất tuyệt, không ai nhận ra Đà Đà đã tan tiệc trở về. Nàng vừa đi vào phòng khách, nhìn thấy Hàn Thanh, cả người nàng dờ ra, giống như bị đinh đóng chặt ở đấy không động đậy được.

Sau đó, nàng nghe thấy những lời Hàn Thanh nói, nhìn thấy cái kiên quyết ở đầu mày cuối mắt chàng. Nếu người toàn thế giới đều không hiểu, đều nhìn không thấy lúc chàng nói những lời này tim chàng rõ máu như thế nào, thế thì, chỉ một người có thể hiểu, có thể nhìn thấy, có thể cảm thấy, có thể cùng rõ máu với chàng: đó là Đà Đà. Nghe đến đây, nàng không nhin nổi nữa, há miệng gọi:

- Hàn Thanh!

Hàn Thanh quay phắt đầu lại, tiếp xúc với ánh mắt Đà Đà. Trong khoảnh khắc này, trong tim hai người đều chấn động mạnh mà đau đớn. Thế giới không còn nữa, trời đất cha mẹ không tồn tại, Tiểu Tam Tiểu Tứ đều không tồn tại... Họ chỉ là nhìn thấy nhau, nhìn thấy tâm linh đau khổ của nhau, nhìn thấy tâm linh rực cháy của nhau, nhìn thấy trái tim quần quai của nhau, cũng nhìn thấy

tình yêu nồng nhiệt của nhau.

- Hàn Thanh! - Đà Đà lại kêu lên một tiếng, khuôn mặt trắng như tờ giấy, nước mắt che mờ đường nhìn, ý nghĩ rối bòng bong, trong mơ hồ, chỉ thấy được mình đáng khinh bỉ biết bao, lại viết bức thư chết tiệt ấy cho chàng! Hối hận, hổ thẹn, sợ hãi, cảm động... lập tức ùn đến trong lòng, nàng mê mụ chìa tay cho chàng, mê mụ nói một câu - Trừng phạt em đi! Mắng em đi! Trách móc em đi! Em không biết em đã làm những gì...

- Đừng nói! Đà Đà! - Hàn Thanh đứng thẳng người lên, dang cánh tay ra - Không bảo vệ được em, là lỗi lầm của anh! Không thể khiến em thoát khỏi quyền rũ, là lỗi lầm của anh! Không thể khiến em khi cần anh, anh ở bên cạnh em, là lỗi lầm của anh! Không thể khi em hiu quạnh làm em khuây khỏa, khi em yếu đuối giúp em kiên cường, khi em mệt nhọc an ủi em... đều là lỗi của anh! đều là lỗi của anh!

Nàng lập tức chạy như bay lại lao vào lòng chàng. Khóc lóc vui mặt trong lồng ngực rộng, nam tính của chàng. Chàng ôm chặt nàng, nhắm mắt lại, cảm vui trong làn tóc dài vừa đen vừa rậm của nàng.

Vợ chồng Viên Đạt hoàn toàn thờ người ra. Sau đó, bà Viên mới tựa như phát hiện ra, la lên với Tiểu Tam, Tiểu Tứ:

- Vào đi! Vào cả đi! Có cái gì hay mà xem! Trẻ con không được xem!

Đôi người ôm nhau ấy tiếp tục ôm nhau, đôi với tiếng rống của bà Viên như chưa nghe thấy, phút này, ngoài tiếng lòng của họ ra, họ không nghe được bất kỳ âm thanh nào khác.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 19

Hàn Thanh lại trở về khu doanh trại tiếp tục làm quân dịch.

Trải qua ba ngày sum họp, ba ngày nói chuyện dài, ba ngày lộ mặt công khai ở nhà họ Viên... Đà Đà và Hàn Thanh, dường như đã sải một bước lớn về phía trước trên đường đời của họ. Vợ chồng Viên Đạt, bắt đầu nghiên cứu nghiêm chỉnh về Hàn Thanh, đi hỏi rõ ràng đầu cua tai nheo về gia thế quá trình học tập của Hàn Thanh. Hàn Thanh thẳng thắn đến có thể, cái gì không biết thì không nói, nói thì nói rành mạch. Khi vợ chồng họ Viên biết chàng chỉ là một đứa con trai đến từ thị trấn nhỏ Bình Đông, trong nhà mở một cửa hàng nhỏ ở trấn... Hai vợ chồng mặt nhìn nhau, không nói một câu. Hàn Thanh cảm thấy cái áp lực nặng nề đó. Chàng không hề cho rằng xuất thân của mình không xứng với Đà Đà. Nhưng nhà họ Viên từ trên đến dưới, ngay cả Tiểu Tam Tiểu Tứ cũng đều nhìn chàng bằng ánh mắt

ngghi ngờ. Do đó, chàng cuối cùng hiểu ra, nguyên nhân Đà Đà nói “thời cơ chưa đến”. Khi vợ chồng Viên Đạt tiến một bước hỏi chàng dự tính về tương lai, chàng chỉ có thể nói:

- Cháu sẽ đi tìm công việc.

- Tìm việc gì?

- Đại khái là công việc trong giới công thương, môn cháu học là Quan hệ lao động.

- Thế thì, là công việc ăn lương. Nếu anh thuận lợi tìm được, đầu tiên anh sẽ được liệt vào nhân viên thực tập, sau đó tiếp nhận huấn luyện cơ bản, chính thức được sử dụng, có thể là nửa năm một năm sau lúc đó anh sẽ thành một viên chức nhỏ của công ty nào đó, mỗi tháng thu nhập tiền lương khoảng một vạn đồng, lại dần dần bò lên trên, bò lên tổ trưởng, trưởng phòng, phó quản đốc, quản đốc... đại khái phải dùng thời gian hai mươi năm của anh.

Chàng nhìn trừng trừng Viên Đạt.

- Thế thì, thừa bá phụ, có cách nào tốt hơn không? - Chàng hỏi.

- Tôi không có. - Viên Đạt lắc đầu - Đó là vấn đề của anh, không phải là vấn đề của tôi. Khi học đại học, anh có thể đòi tiền ở gia đình, anh có thể làm thuê tạm thời kiếm sinh hoạt phí. Hôn nhân, là tổ hợp một gia đình, anh không phải là chỉ cần đôi bên bằng lòng nhau, anh phải chịu trách nhiệm rất nhiều cái: sinh hoạt, con cái, yên ổn... và tất cả những vấn đề ngoài vòng tưởng tượng của anh. Tôi xem, anh cứ từ từ mà nghĩ, tương lai của anh là một con đường rất dài rất dài! Tôi chỉ sợ Gia Bội không kịp đợi anh lát xong con đường đó.

Chàng ngoảnh đầu nhìn Đà Đà, Đà Đà im lặng không nói. Đà Đà ơi, sao em không nói? Sao em không nói? Chẳng lẽ em không thể cùng anh đi lát con đường đó hay sao? Chàng lại càng không hiểu được ý nghĩa của cái “thời cơ chưa đến” của Đà Đà.

Bà Viên là một người lấy ý chí của chồng làm ý chí của mình, thế giới của chồng làm thế giới của mình. Đối với Viên Đạt, bà dường như bắt đầu kết hôn liền sùng bái ông sâu sắc. Vì vậy coi sóc dạy dỗ con cái, bà vẫn không có chủ kiến gì, quan niệm về phải trái hoàn toàn là kiểu cũ. Đối với sự phán đoán “người”, bà chỉ dựa vào “trực giác” mà đánh giá “người tốt” và “người xấu”. Hàn Thanh bỗng nhiên từ dưới đất nhô lên, ảnh hưởng nghiêm

trọng đến sự uy nghiêm của bậc làm mẹ của bà, lại khiến bà chịu oan ức trước mặt chồng, bà dù thế nào cũng không thể liệt Hàn Thanh vào trong danh sách những “chàng rể quý hóa”. Huống hồ, sự xuất hiện của Hàn Thanh, còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến một người theo đuổi khác: Kha! Kha có thể cũng chưa đủ “tốt”, nhưng dứt khoát là một người theo đuổi quang minh lỗi lạc, không giống Hàn Thanh từ trên trời rơi xuống một cách không sao hình dung nổi, do đó lời bà nói với Hàn Thanh không uyển chuyển như của Viên Đạt, bà hỏi thẳng thừng một câu:

- Anh có nuôi nôi Gia Bội không?

Hoặc giả là:

- Gia Bội nhà chúng tôi còn nhỏ, nghỉ hè mới tốt nghiệp đại học, bạn trai cũng không chỉ một mình anh, anh tốt nhất đừng quán lấy nó, trở ngại cho sự phát triển của nó!

Hàn Thanh đúng là không biết nên ứng đối thế nào.

Trong ba ngày bàn không ra kết quả gì, Hàn Thanh vứt bỏ chuyện vợ chồng họ Viên có đồng ý hay không, toàn tâm đặt vào Đà Đà. Đà Đà lại cam đoan, lại tự trách, lại thẹn ngượng, lại thề

nguyên... lại trong nụ hôn và nước mắt vô tận khắc lại lần nữa lời thề với nhau, lại lần nữa hứa nguyện về tương lai. Đà Đà thậm chí nói:

- Em chỉ đợi, đợi đến khi làm con dâu nhà họ Hàn!

Hàn Thanh trở về khu doanh trại tiếp tục làm quân dịch. Nhưng trong lòng chàng vẫn cứ bất an. Tuy Đà Đà chảy nước mắt cam đoan với chàng hết lần này đến lần khác, chàng lại thấy Đà Đà có phần biến đổi. Nàng so với trước càng xinh đẹp hơn, nàng học biết trang điểm, mà từng chút một trang điểm lại khiến nàng càng thêm mê người. Cách ăn mặc của nàng cũng khá kén chọn: sơ-mi tơ thật, quần hẹp lụa trắng, khi đi đứng, tỏ ra chậm rãi thướt tha, xinh đẹp động lòng người. Trên cổ nàng vẫn đeo dây chuyền vàng xinh xinh bên trên rủ hạt kim cương nho nhỏ. Chàng quả thật không dám hỏi nàng kim cương là thật hay là giả. Chàng nắm tay nàng, tim không ra nhẫn vàng chàng tặng, nàng cười nói:

- Em giấu đi rồi. Đó là vật quý báu nhất trong cuộc đời em, em không thể đánh mất nó.

Rất có lý. Chàng còn nhớ được hôm tặng nhẫn vàng: mười hai

bông hoa hồng, nàng đứng ở phía ngoài cửa đợi chàng trở dậy, đợi chẵn 47 phút 20 giây, cũng là hôm chàng biến nàng từ con gái thành đàn bà. Kỷ niệm của họ quá nhiều.

Chàng tiếp tục làm quân dịch, thư của Đà Đà tiếp tục bay đến như mảnh tuyết:

... Không gặp được anh, em không biết lúc nào mới có thể chấm dứt “trò chơi yêu”? Em như một con chim mệt mỏi, tìm không ra tổ đậu.

... Không gặp được anh, em không biết lúc nào mới phát hiện được năng lực của mình? Là anh khơi gợi và đào lên kho báu vốn là đồng đô nát.

... Không gặp được anh, em làm sao hiểu được em vốn cũng sẽ yêu đương điên cuồng như thế. Anh là mầm lửa ấy, thấp cháy tia lửa trong lòng em.

Những câu yêu đương vẫn cứ ngọt ngào, chữ trong thư tình vẫn cứ xao động lòng người. Nhưng, Hàn Thanh vẫn bất an, bất an mạnh mẽ. Chàng biết, anh chàng “Kha” vẫn lưu lại Đài Loan, vẫn tiếp tục các thứ theo đuổi của anh ta. Trong thư của Đà Đà

tuy không nhắc đến một chữ, trong thư của Phương Khắc Mai lại thấp thoáng ám thị. Phương Khắc Mai cái người ban đầu giới thiệu họ quen nhau, cùng họ có chung rất nhiều vui cười chơi đùa, cũng từng chung gánh đau buồn: Tiểu Mai Mai mất đi, Tiểu Vỹ chết, Đinh Hương điên... sau đó lại đóng vai nhíp cầu trong đời sống của chàng và Đà Đà, mỗi bức thư chàng từ khu doanh trại gửi đi, đều do Phương Khắc Mai chuyển giao. Nhưng bản thân Phương Khắc Mai lại đóng một lớp kịch khác trên sân khấu cuộc đời, một lớp kịch khác khiến người thờ dài não ruột, khiến người kinh lạ không hiểu. Cô ta đã chia tay với Từ Nghiệp Bình. Trải qua bốn năm yêu đương, cô ta cuối cùng đính hôn chớp nhoáng với một con em nhà thế gia, dự định tháng bảy sẽ làm đám cưới. Đối với sự biến đổi này, cô ta chỉ viết mấy câu giải thích cho chàng:

Nếu Từ Nghiệp Bình có được một phần mười cái tốt của anh đối với Gia Bội, tôi sẽ không biến đổi. Nếu anh ấy có thể đối mặt với cha mẹ tôi, tôi cũng sẽ không biến đổi. Nhưng bốn năm thử thách, chúng tôi vẫn ở trong hai thế giới...

Từ Nghiệp Bình làm quân dịch ở căn cứ miền Đông, thư gửi đến lại hết sức thanh thoát:

Mình sớm đã nói với cậu: mình và Tiểu Phương sẽ không có kết quả. Như vậy cũng hay, giống như lời chúng mình trước đây hát: “Bạn có tiền đồ của bạn, tôi có nẻo về của tôi”. Mình không đau lòng. Từ khi Tiểu Vỹ chết, mình sớm biết muôn sự muôn vật, đều có định số, đừng cười mình là người theo chủ nghĩa định mệnh. Mình không trách oán Tiểu Phương chút nào. Đối với nàng, mình chỉ có vô số lời chúc lành, xét đến cùng, chúng mình từng đã yêu nhau như vậy.

Đó là kết quả của Từ Nghiệp Bình và Phương Khắc Mai.

Hàn Thanh còn nhớ được, trước khi đi làm quân dịch, có hôm chàng ở trong nhà Từ Nghiệp Bình, hai người đều uống chút rượu, hai người đều ngà ngà say, đều có tâm sự và vương mắc, đều không sao ngủ được, từng chuyện phiếm đến tảng sáng.

- Nghiệp Bình. - Hàn Thanh từng nói - Chúng ta mai đây mua ngôi nhà hai tầng lầu: cậu và Tiểu Phương ở trên lầu, mình và Đà Đà ở dưới lầu. Thứ hai, tư, sáu các cậu xuống dưới lầu ăn cơm. Thứ ba, năm, bảy chúng mình lên trên lầu ăn cơm. Cậu thấy thế nào?

- Hay đấy! - Từ Nghiệp Bình tiếp lời - Bốn người chúng ta vẫn

có thể dọn một bàn!

Kết quả, Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình lại tan! Lại tan!

Cũng đêm hôm ấy, Hàn Thanh còn nói:

- Mình bây giờ không lo lắng gì, chỉ lo lắng cho Đà Đà!

- Đừng lo cho cô ấy! Lo cho chính cậu đi! - Từ Nghiệp Bình nói

- Cậu còn yếu đuối hơn cô ấy nhiều.

Thật thế ư? Hàn Thanh không dám đồng ý bừa. Chăm chú nhìn Từ Nghiệp Bình, nghĩ đến Đà Đà và Tiểu Phương, hai loại điển hình phụ nữ, mỗi cô đều có chỗ đáng yêu của từng cô, không ngăn nổi thở dài:

- Nghiệp Bình, hai chúng mình đều không có chút gì. Nghĩ thử xem, Tiểu Phương và Đà Đà tại sao lại yêu chúng mình? Các cô ấy đều ưu tú như vậy, xuất sắc như vậy! Chúng mình... chà! Quá thật nên biết thế nào là đủ! Chẳng phải thế sao?

Từ Nghiệp Bình im lặng, chẳng lẽ lúc ấy, anh ta đã dự cảm tới mình sẽ chia tay với Tiểu Phương? Chẳng lẽ anh ta đã nhìn thấy kết cục ngày sau? Anh ta không nói, chỉ ra sức hút thuốc và Hàn

Thanh cũng im lặng. Hai người bạn thân, đối nhau hút thuốc, mãi đến bốn giờ sáng, Từ Nghiệp Bình mới thở dài nói:

- Đi ngủ đi!

Sáng sớm hôm sau trở dậy, Từ Nghiệp Bình hỏi Hàn Thanh ngủ được ngon không, Hàn Thanh nói:

- Nằm ngửa, nằm nghiêng bên trái, nằm nghiêng bên phải, nằm sấp đều không ngủ được.

Từ Nghiệp Bình hi hi cười nói:

- Mình xem cậu chắc là nằm đứng đấy.

Chuyện cũ rành rành như hiện trước mắt. Tiểu Phương lại đính hôn với người khác. Bản thân Từ Nghiệp Bình với Tiểu Phương suông sẻ biết bao nhiêu, vui vẻ biết bao nhiêu. Ngúng nguẩy cãi cọ ở “thế ngoại đào nguyên”, ao hứa nguyện Lai Lai, căn nhà nhỏ đường Thủy Nguyên, trong tiệm ăn Tây Kim Quốc đặt tên cho “Tiểu Mai Mai”.. chuyện cũ rành rành như hiện trước mắt, chuyện cũ như vừa ở ngay trước mắt!

Nhưng Phương Khắc Mai và Từ Nghiệp Bình lại tan, lại tan!

Trong phòng doanh trại, Hàn Thanh mấy đêm không sao ngủ được. Vẫn nhớ được Tiểu Phương ăn mừng sinh nhật hai mươi tuổi, mặc một bộ y phục màu trắng, trên vạt gài bông tử la lan, cùng Từ Nghiệp Bình thoăn thoắt khiêu vũ. Cũng là cái đêm Hàn Thanh lần đầu tiên quen biết Đà Đà.

- Tiểu Mai Mai, bé cũng sẽ không có em trai em gái nữa! -
Chàng thở dài.

Nhưng, quả thực có Tiểu Mai Mai không? Nó có tồn tại không? Phải, nó đã tồn tại, tuy chỉ có hai tháng ngắn ngủi. Nó đúng là đã tồn tại. Nhưng, nó cũng ra đi. Mơ hồ đến, mơ hồ đi. Sinh mệnh là cái cổ quái. Hàn Thanh tuổi càng lớn, từng trải càng nhiều, tự phụ nông cuồng càng ít đi. Chàng không dám nói chàng hiểu sinh mệnh, càng không dám nói chàng hiểu cuộc đời nữa.

Đồng thời, thư của Đà Đà biến thành càng ngày càng ngắn, càng ngày càng rối loạn, có khi, chàng thậm chí không biết nàng đang nói những gì. Nàng bắt đầu nói đến tốt nghiệp, bởi vì nàng sắp tốt nghiệp. Nhưng, nàng nói càng nhiều vấn đề có liên quan đến xã hội, có liên quan đến trưởng thành, có liên quan đến “cảnh

giới” sinh hoạt, ám thị, lấp lửng. Chàng bối rối. Nhưng chàng trong cái bất an cực lớn, vẫn có lòng tin đối với Đà Đà, chỉ cần chàng xuất ngũ, có thể cùng nàng chiều sớm bên nhau, có thể tìm được một công việc đủ để sống... gì cũng có thể giải quyết, gì cũng có thể thành công. Một vòng “tròn” đã được vạch đến chỗ hở cuối cùng, chỉ cần nhẹ nhàng một tí là có thể hoàn thành. Chờ đợi đi, bởi vì chàng cũng sắp xuất ngũ.

Đêm hôm trước ngày xuất ngũ, Đà Đà gửi đến một bức thư thực sự khiến chàng rơi vào vực thẳm, tuy trong thư không có một chữ nào nói nàng đã biến đổi.

Thanh,

Chuông đồng hồ gõ liên hai tiếng, nó cho em biết đêm đã khuya, lại qua mấy tiếng đồng hồ, là bốn mươi tư tháng quen biết nhau, nhanh quá, chỉ là một chớp mắt mà thôi. Ba năm lại tám tháng nên tới nghìn ngày, bắt đầu tính từ đâu, cũng phải tính đến nửa ngày mới tính xong! Làm sao khi quay đầu nhìn lại có giây phút vừa trôi qua giống như mây khói?

Gần bốn năm nay, trên thực tế, mới bắt đầu anh đã phạm một sai lầm lớn nhất... anh khiến em lầm cho rằng anh chiều chuộng em

trăm bề là điều nên làm. Trước mặt anh, em vẫn cứ là một cô gái ngang ngược, bướng bỉnh, quật cường, hay biến đổi... nhưng anh trước sau mang lại cho em sự khoan dung và lòng yêu lớn nhất.

Nếu trên thế giới quả thật có nhân quả báo ứng, em sẽ gặp phải báo ứng. Cũng có thể có một ngày khi em bị người ngược đãi, em sẽ hối hận không nguôi, mà đến khi em lại muốn trở về bên cạnh anh, tất cả đều đã quá muộn!

Kỳ thực, em vốn không muốn viết bức thư thương cảm này, anh biết. Nhưng em nhất định phải đem những lời chất chứa trong lòng em nói cho anh biết, nếu không, khoảng cách của chúng ta cũng chỉ có càng kéo càng xa.

Mọi thứ trước đây: ngọt ngào, đau lòng, vui sướng, buồn rầu... đúng là không sao tính hết. Quả thực là một cơn mộng! Một cơn mộng đẹp, nói “mộng đẹp dễ tỉnh nhất, mộng tốt khó thành thật” gì gì, trên thực tế, giây phút tồn tại ấy là vĩnh hằng. Người tại sao cố ý theo đuổi vĩnh cửu, trên thế gian không có một thứ gì là lâu bền không biến đổi, núi sông đang biến thiên, lòng người đang đổi dời. Trong không gian biến đổi lớn lao, theo đuổi vĩnh hằng, vốn là.. bi kịch.

Em không có ý muốn biện giải gì cho sự biến đổi của mình, em cũng không muốn suy ra nói đó là sự trưởng thành do làm công việc mang lại. Trên thực tế, anh biết em vẫn đang biến đổi, vẫn đang trưởng thành, quá trình trưởng thành của em giống như trèo lên cầu thang vậy, từng bậc trèo lên trên, mãi không ngừng nghỉ. Mà mỗi bậc thang trưởng thành đều là vất vả đau khổ, nhưng khi quay đầu lại vẫn là mang một cái mỉm cười thỏa mãn, sự trưởng thành ở mỗi bậc thang không giống nhau càng có tầm nhìn không giống nhau.

Nhận ra cùng anh có cách biệt, nên là chuyện nửa năm nay, nghiêm khắc mà nói, sai lầm không ở anh, cũng không ở em. Hai năm đi lính, may mà anh biết tiến lên, anh không để em thất vọng, anh vẫn vô cùng tốt. Trong bộ đội, em phát hiện anh đã học biết nén chịu. Nhưng, bất luận như thế nào, anh cuối cùng là một “cậu trai”. Em không nói anh không đủ chín chắn, nhưng anh ngoài nhiệt tình ra, còn thiếu một số thứ nào đó, đó là điều có thật.

Cũng có thể tiếp xúc với người làm ăn trong xã hội, em đã không là một nữ sinh thuần túy ngày trước nữa. Em không có ý muốn phê bình xã hội, trên thực tế xã hội cũng là do con người tổ chức thành, mà phần tử trong đó người ba đẳng của ba loài, làm thế

nào đặt mình được vào trong đó, đứng vững bước chân, không chạy theo đuôi, lại có phương hướng của mình mới là cái quan trọng nhất. Cái mà anh thiếu thốn, hoặc có thể nên nói là cái thiếu thốn của chúng ta, tức là một mớ phương pháp và thái độ xử lý công chuyện của “người trưởng thành”, nó không phải là giả dối, mà là kết tinh của trí tuệ, chân thành, thêm vào kỹ xảo cao siêu. Đối với mọi thứ của xã hội, anh vẫn là “non nớt”. Đó là hoàn toàn không phải là lỗi của anh, bởi vì anh còn chưa có cơ hội đi vào xã hội! Cái anh cần là thời gian và sự khiêu chiến tiếp tục không ngừng, cùng với bài học kinh nghiệm phải đổi bằng sứt đầu mẻ trán.

Em bây giờ ít nhất đã đặt một bước chân vào xã hội, em đã không bài xích nó, không mang theo quá nhiều huyền tưởng, cũng không còn cảm thấy ghê tởm đối với mặt đen tối của nó! Em đã “đi vào” cảnh thế giới đó, anh biết, em không có cách nào “lui về” “thế giới” trước đây. Cái anh trước mắt cần làm, là cất cao đầu đi lên! Cái anh phải tích cực làm, là làm một “người trưởng thành”!

Em vẫn non nớt đến nỗi em vẫn chưa thể đi vào thế giới của người trưởng thành. Em tin rằng nếu hôm nay em là người trưởng thành, em sẽ đem tình huống của hai ta xử lý được rất tốt,

mà đừng giống như bây giờ: một vốc nước mắt, một vốc nước mũi viết bức thư này. Rất áy náy, em hết sức khổ tâm, kỳ thực em đã khổ tâm rất lâu rất lâu. Nói gì em cũng vẫn khó quên được chuyện cũ!

Gần bốn năm nay, anh từng là trọng tâm toàn thể đời sống của em, em sao lại có thể nhẫn tâm làm tổn thương một người thành thật yêu em? Do đó, em ghìem nén hết lần này đến lần khác, không muốn viết bức thư này, nhưng thông cảm cho em, em rất cuộc phải đối mặt với sự thực này! Nếu mỗi một người mỗi giai đoạn có tình yêu không giống nhau, xin hãy tin em, cái tặng cho anh là một đoạn tình chân thành thuần khiết nhất. Em không dám khẳng định đoạn tình ấy có kéo dài nữa không, nhưng em vĩnh viễn cảm kích anh! Để hai chữ “Đà Đà” vĩnh viễn bạn bầu với anh. Nếu có một ngày (vạn nhất có một ngày như vậy! xin... xin đừng rơi nước mắt!)nếu có một ngày, em không thể với anh sống một đời một kiếp, đời này kiếp này “Đà Đà” vĩnh viễn biến mất khỏi nhân gian, không có người đàn ông thứ hai nào gọi được ra miệng!

Rồi áy náy! Em lại khiến anh khổ tâm! Gần bốn năm nay, em dường như vẫn cứ khiến anh sống trong lo lắng buồn khổ, mà anh lại cam chịu coi đó là tôi luyện, quả thật làm khó cho anh

quá. Nếu em có phúc phận có thể làm vợ anh, để em dùng bốn mươi năm đền bù anh!

Nhớ lại, rất lo lắng anh sẽ làm chuyện ngốc nghếch, em không dám mong anh nhận lời em những gì, bởi vì em biết em không xứng! Em chỉ thỉnh cầu anh, giữ gìn bản thân mình, nhân danh cha mẹ anh, nhân danh trời, cầu xin anh!

Đừng ví em với thiên nga nữa, em chỉ là con vịt nhỏ xấu xí. Có một ngày em mỏi mệt, muốn về thăm lại tổ cũ, nếu anh không chê bỏ em, gọi một tiếng tên tục của em! Nếu anh đã chán, hoặc giả trong tổ đã có người mới, thì gọi em một tiếng “Gia Bội” thôi!

Đà Đà viết vào 44 tháng quen nhau 14 - 6 - 1981.

Hàn Thanh xem thư hết lượt này đến lượt khác. Không có thư của ai viết hay hơn nàng. Không có sức biểu đạt của ai mạnh hơn nàng. Không ai có thể giống như nàng, đem một bức thư “tù biệt” viết được thành “thư tình” uyển chuyển động lòng người. Không ai có thể dùng thái độ chân thực như thế giải bày với chàng về “khoảng cách” mang lại do “trưởng thành”... Không có ai có thể khiến chàng phút này lòng như dao cắt, nước mắt như

mưa. Không có ai ngoài Đà Đà của chàng! Nếu chàng có thể ít yêu nàng một chút, nếu nàng có thể “bình thường” một chút, đừng thông minh như thế, đừng nhạy bén như thế, đừng sâu sắc như thế, thậm chí, đừng lý trí như thế.. thì tốt biết bao nhiêu! Thế thì, chàng sẽ không mồ hôi lã chã, toàn thân lạnh ngắt như vậy. Trong chớp mắt này, lời của Ngô Thiên Uy lướt qua óc chàng:

- Viên Gia Bội, cô gái ấy quá thông minh, quá tài năng, quá sôi nổi, lại quá được người chú ý! Hàn Thanh, cậu nên tìm một cô gái bình thường một chút, thế thì cậu sẽ bớt khổ rất nhiều.

Nếu nàng không là Đà Đà, chàng sẽ bớt khổ rất nhiều! Nhưng, nếu không phải là Đà Đà, chàng có sẽ như điên như cuồng, khắc cốt ghi tâm yêu nàng như vậy không?

Chàng ngồi trong doanh trại, nắm bức thư, trầm tư giờ lâu, sau đó chàng cương quyết đứng dậy, gạt đi ngấn nước mắt, hất đầu mạnh, cắn răng nói:

- Đợi anh, Đà Đà! Toàn thế giới không có cái gì chia rẽ được chúng ta! Đợi anh đuổi kịp cảnh giới của em, đợi anh đi làm một “người trưởng thành”! Đợi anh! Đà Đà! Đợi anh! Anh sẽ không vứt bỏ em! Vĩnh viễn không! Vĩnh viễn không!

QUỖNH DAO

Vội Vã

Chương 20

Ngày 11 tháng 7, Hàn Thanh xuất ngũ.

Về đến quê cũ Bình Đông, chàng chỉ ở lại ba ngày, liền dãi dầu gió bụi, lên thẳng Đài Bắc. Tạm thời ở nhà Từ Nghiệp Bình cũng vừa xuất ngũ, chàng bắt đầu điên cuồng tìm việc làm. Lúc đó, Phương Khắc Mai đã lấy chồng, Từ Nghiệp Bình lòng nguội lạnh, đang chuẩn bị thi để lấy học bổng, sửa soạn ra nước ngoài.

Không có ai điên cuồng giống như Hàn Thanh, chàng trước khi xuất ngũ gửi hai nghìn bức thư xin việc làm, mà trong một tháng tiếp theo đó, lại không ngừng xin ứng tuyển, thi vấn đáp, thi khảo ở mấy chục công ty. Từ Nghiệp Bình mắg chàng là “người cuồng”. Nhưng vào tháng tám năm 1981, chàng đã đồng thời được ba công ty xí nghiệp lớn nhận, chỉ đợi chàng tự lựa chọn, nên vào công ty nào làm việc.

Đà Đà và chàng gặp lại, cái mang đến là nỗi đau đón nhói lòng. Chàng bắt đầu lĩnh hội sâu sắc tất cả mọi cái nói trong thư của Đà Đà: nàng biến đổi rồi, biến đổi được thành chín chắn, biến đổi được thành vững vàng, biến đổi được thành lo xa tính trước... biến đổi được nhiều đến nỗi chàng đau đón cảm thấy, giữa nàng và chàng, đã xa lạ biết bao, xa lạ đến từng li từng tí, mọi việc trước đây, đều dường như trong mộng. Khi chàng cần chọn một trong ba công việc, ý niệm duy nhất của chàng, vẫn là “tìm một công việc lương cao, cùng Đà Đà lập tức kết hôn”. Nhưng, ở nhà họ Từ, Đà Đà cùng chàng đơn độc, khẩn thiết bàn kỹ một lần.

- Khi anh quyết định công việc, tốt nhất đừng suy tính đến em, chỉ nghĩ đến bản thân anh, thích hợp với công việc nào.

- Anh sao có thể không suy tính đến em? - Chàng ảo não kêu to - Anh là vì em mới chạy loạn khắp nơi như thế, vì em mới suy tính về đãi ngộ, tính chất công việc, hoàn cảnh công tác, và địa điểm công tác! - Chàng hít hơi sâu, không cần kêu, không thể kêu, cần bàn kỹ lưỡng với nàng, cần tỏ ra “chín chắn”. Chàng bắt đầu đau đón nhìn thẳng nàng, nghiêm chỉnh hỏi - Đà Đà, em còn muốn lấy anh nữa không?

Đà Đà chăm chú nhìn chàng, chăm chú nhìn chàng:

- Em cho rằng trong thư em viết cho anh đã nói rõ ràng rồi!

- Không rõ ràng. - Chàng lắc đầu - Hoàn toàn không rõ ràng. Đà Đà, em nói hai khả năng, một là lấy anh, dùng đời sống bốn mươi năm của em để đền bù anh, hai là rời bỏ anh, đợi một hôm lại quay đầu về nhìn tổ cũ. Bây giờ - chàng nắm lấy tay nàng - em rốt cuộc lựa chọn như thế nào?

Nàng muốn quay mặt đi.

- Hàn Thanh, em nghĩ... em không xứng với anh! - Nàng vùng vẫy, ấp úng nói - Anh... buông em ra!

Chàng đưa tay nắm cằm nàng, bắt nàng đối mặt với mình.

- Ý của em là em không xứng với anh, em cũng không yêu anh nữa, không muốn lấy anh nữa! Đúng không? - Chàng có phần tức giận - Ý tứ của em là, từng li từng tí một trong bốn năm, đều phải xô toẹt đi, phải thế không? Nhìn anh đây! Trả lời anh thật chuẩn xác! Đừng lại dùng những câu lập lờ hai mặt để tặc trách với anh!

- Hàn Thanh! - Nàng la lên, đối mặt với chàng - Em vừa mới tốt nghiệp đại học, em vẫn chưa muốn kết hôn! Em nghĩ em từ đầu đến cuối cùng chưa ổn định! Em quá sợ hãi đối với cá tính hay biến đổi của em! Mà anh, Hàn Thanh, anh thuần khiết như thế, anh thuần khiết đến giống như một cậu học sinh nhỏ! Anh hãy nhìn thẳng vào tiền đồ của chúng ta, nếu quả thực kết hôn, có sẽ hạnh phúc không, có sẽ hạnh phúc không?

- Tại sao sẽ không? - Chàng bức tức hỏi - Chỉ cần chúng ta yêu nhau, tại sao sẽ không?

- Yêu nhau là không đủ! - Nàng nói một cách mạnh mẽ - Hàn Thanh, hai người sinh trưởng trong hoàn cảnh không giống nhau, muốn kết làm vợ chồng, chung sống với nhau mấy chục năm, không chỉ yêu nhau là đủ! Còn phải có hứng thú chung, mục tiêu chung, bè bạn chung, tầng lớp xã hội chung, mức sinh hoạt chung... nếu không, tình yêu ngắn không nổi thử thách ba năm, sẽ hóa thành tro bay! Hàn Thanh, anh đã nhìn thấy trường hợp yêu đến chết đi sống lại cuối cùng kết hợp làm vợ chồng, tại sao mấy năm trở mặt thành thù mà ly hôn hay không?...

- Thế thì, ý của em là chúng ta không có một chút điểm chung

nào?

- Trước đây, em cho rằng chúng ta có. Lúc ấy chúng ta chỉ là những sinh viên đại học đơn thuần nghịch ngợm, chúng ta đúng là ở trên cùng một mức. Sở thích hứng thú của chúng ta đều rất gần gũi: đàn guitar, hát dân ca, phê bình giáo sư, trách oán xã hội, cái gì cũng không hiểu, lại coi thường tất cả! Thật thế đấy, Hàn Thanh, chúng ta lúc ấy là như vậy, cho nên chúng ta yêu nhau. Nhưng bây giờ, cái gì cũng đều không giống nhau.

- Sao lại không giống nhau? - Chàng hỏi - Trừ một việc, em biến thành thực tế! Em bắt đầu theo đuổi sinh hoạt vật chất!

Nàng ngược mắt nhìn chàng, nước mắt vọt ra.

Chàng lập tức hối hận.

- Tha lỗi cho anh! - Chàng nói, nắm chặt tay nàng - Em khiến anh lòng dạ rối bời, em khiến anh nói không chọn lời, anh không phải là muốn châm biếm em, anh chỉ muốn tìm ra mắc mứu của vấn đề giữa chúng ta!

- Anh nói đúng đấy! - Nàng ngậm lệ gật đầu - Em biến thành

thực tế! Em biết sinh hoạt gạo củi tương cà mắm muối đều tuyệt đối không sánh kịp sinh hoạt cầm kỳ thư họa thi tửu hoa! Em biết tặng một bó hoa hồng cũng đòi anh phải có tiền để mua một bó hoa hồng! Em biết hai người lúc ngấm trăng giải tỏ tình yêu, cần trước hết ăn no bụng đã! Em biết anh cần một người vợ như thơ như mộng, phiêu dật mỹ lệ, tuyệt đối không cần một người đàn bà đầu bù mặt cẩu giặt áo cộ sần nhà...

- Ngừng! - Chàng nói - Vấn đề của chúng ta chung quy vào một chữ cuối cùng: tiền.

Nàng lắc đầu chậm chậm, ánh mắt nàng chăm chú nhìn chàng, giống như chăm chú nhìn một đứa trẻ ngây thơ, không hiểu việc đời.

- Không phải là chữ ấy, Hàn Thanh, hoặc giả nói, không chỉ là chữ ấy. Còn có rất nhiều cái khác. Thí dụ như, em tốn rất nhiều thời gian học Anh văn, học Pháp văn, em vẫn muốn đi Âu châu, vẫn muốn viết một chút gì. Em cho rằng, loại người như em.. em không phải nói là em rất cao sang, em chỉ là nhân mạnh em là một con người như vậy, có thể đến một thị trấn nhỏ ở Bình Đông, đi làm một bà chủ cửa hàng tạp hóa nhỏ hài lòng thỏa dạ, đi làm con dâu ngoan của cha mẹ anh hay không?

Hàn Thanh sắc mặt trắng nhợt.

- Anh không bao giờ lấy gia đình anh làm sỉ nhục! - Chàng gần từng tiếng một.

Sắc mặt Đà Đà cũng trắng nhợt.

- Giả sử anh cho rằng em nói câu đó là tỏ ý coi khinh gia đình anh, thế thì thế giới của hai chúng ta đã chênh lệch nhau quá xa!

- Nàng đau đón nặng nề đè tay lên trên bụng, dạ dày lại bắt đầu tác quái - Em chưa bao giờ coi khinh gia đình anh, em chỉ là nêu một ví dụ, giữa chúng ta, còn có rất nhiều vấn đề trước đây căn bản chưa hề nghĩ đến! Con người không phải là lìa đàn ở lẻ, con người là ngoài quan hệ vợ chồng ra, còn phải có cha mẹ, thân thích, bè bạn, và xã hội! Anh... anh... - Nàng nói không rõ tiếng, nước mắt vọt trào ra - Anh căn bản không hiểu em! - Nàng đứng lên, xông ra phía ngoài cửa.

- Khoan đã!

Chàng rảo bước lớn đi tới, ngăn nàng lại, mắt chàng sừng đỏ, ánh mắt nhìn sững nàng:

- Anh biết giữa chúng ta đã có khoảng cách, nhưng, trên thế giới, không có khoảng cách không thể vượt qua. Anh chỉ hỏi em một câu cuối cùng - Chàng hít sâu một hơi - Đà Đà, em còn yêu anh không?

Giọt nước mắt từ trên mặt nàng tới tấp lăn xuống.

- Đó là mối phiền não lớn nhất của em - Nàng thẳng thắn nói - Hàn Thanh, em chưa bao giờ ngừng yêu anh! Chưa bao giờ!

Chàng lặng lẽ nhìn nàng, nghiêm chỉnh nhìn nàng, kỹ càng nhìn nàng, nhìn hồi lâu hồi lâu, sau đó chàng nói:

- Cám ơn em! Đà Đà. Cám ơn câu nói của em. Anh hoặc giả rất ngây thơ, rất non nớt, còn chưa chín chắn, anh không thể mang cho em cảm giác an toàn. Nhưng, chỉ cần có câu nói của em, lòng tin của anh vĩnh viễn không dao động. Đà Đà, em giúp anh có được một quyết định, hiện giờ có ba công việc đợi anh đến làm, trong số đó chỉ có một công ty ở miền Nam, anh quyết định về miền Nam. Anh nghĩ anh bây giờ cũng rất yếu đuối, anh muốn về một gia đình cưng chiều anh. Sau đó, anh mở ra thiên hạ của anh ở miền Nam, em mở ra thiên hạ của em ở miền Bắc,

chúng ta tạm thời tách ra, để hai chúng ta đều nghiêm chỉnh suy tính một cái, chúng ta còn có hy vọng kết hợp nữa không -
Chàng nghẹn trong cổ họng, bên môi lại hiện ra một cái mỉm cười - Đà Đà, em biết ba ngày sau là ngày gì không?

- Em biết! - Nàng cũng mỉm cười, tuy giọt nước mắt vẫn long lanh treo trên gò má - Ngày 24 tháng 8, chúng ta quen nhau chẵn 46 tháng.

- Khi chúng ta có một ngày, lúc ăn mừng bốn mươi sáu năm chúng ta quen nhau, anh hy vọng em sẽ nói với anh một câu: em chưa bao giờ hối hận đã lấy anh! - Chàng nói, mắt lại lóe sáng, trên khuôn mặt lại tỏa ra ánh sáng hy vọng - Đà Đà, còn nhớ đêm trước ngày anh đi quân dịch, em để lại bên gối anh một mảnh giấy, em viết: “Thanh, anh phải về lấy em, anh nhất định phải về lấy em! Em đợi anh! Em nhất định đợi anh!” Em còn viết: “Tôi một chữ một giọt lệ, nếu thần trên trời quả có biết, nguyện người thành toàn tâm nguyện của tôi, tôi nguyện bỏ danh lợi, vứt thế tục, chỉ nguyện cùng anh ấy chấp cánh cùng bay, đời này kiếp này”. Coi, anh độ thuộc lòng được rồi. Đà Đà, em còn nhớ được không?

- Vâng, em nhớ được. - Mắt nàng lại rân rân nước mắt, trong

tiếng nói rạn nứt đau đớn - Nhớ được mỗi một câu thề, nhớ được mỗi một mảnh lời, nhớ được mỗi một chi tiết... nhớ được cả từng li từng tí một.

- Nhưng những lời thề non hẹn biển ấy, vẫn sẽ không theo gió bay đi chứ? Yêu đương của sinh viên đại học, dù không chín chắn chẳng nữa, vẫn sẽ không chỉ là một trò trẻ chứ?

- Không, Hàn Thanh. - Nàng nghiêng chặt rằng, nhúu mày, muốn để cho chàng hiểu - Em không phủ nhận tình yêu đã qua của chúng ta, em không muốn chùi sạch bốn năm của chúng ta, anh cũng biết, trong bốn năm đó, em đã dâng hiến, anh vẫn là trọng tâm trong đời sống của em...

- Hiện giờ không là trọng tâm đời sống của em nữa! - Chàng cuối cùng nhin không nổi vọt miệng nói ra - Đà Đà, - chàng thâm trầm nói, giọng trịnh trọng, đôi mắt buồn khổ - thẳng thắn nói với anh đi! Đừng dùng những thứ đề mục lớn như “trưởng thành”, “cảnh giới” “chín chắn” ngăn lấp đường nhìn của anh, thẳng thắn nói với anh, trong đời sống của em lại có người khác, phải thế không? Giữa chúng ta đã có người thứ ba, phải thế không?

Nàng hít sâu một hơi, trầm ngâm giây lát.

- Anh biết, giữa chúng ta vẫn cứ có người thứ ba, em không phủ nhận, hiện nay còn có người khác đang theo đuổi em. Nhưng vài năm nay, em không phản bội anh, cũng không giấu giếm anh cái gì, phải vậy không? Em vẫn cứ rất thành thực, phải vậy không? Nhưng người thứ ba ấy cũng chưa bao giờ tách nổi chúng ta ra, phải vậy không?

- Thế thì, - chàng nín thở nói - vấn đề của chúng ta đúng là ở chỗ “chưa đủ chín chắn”, “không khôn lớn lên được” “không thể mang cho em cảm giác an toàn”?

- Phải.

- Sau khi trải qua một đoạn yêu đương khắc cốt ghi tâm như vậy, dùng những lý do ấy để chia tay, có lẽ là quá khiên cưỡng hay không? - Chàng mạnh mẽ nói, lập tức, chàng lại hồi hận nói mấy câu đó. Phải, chàng vẫn chưa đủ chín chắn, mới nói mấy câu hậm hực đó. Chàng hít sâu một hơi, tiếp tục nói - Được! Anh thừa nhận anh chưa đủ chín chắn! Nhưng, Đà Đà, - Anh nhấn mạnh - Đợi anh! Đợi anh! - Chàng nói khẽ, sôi nổi mà thành thật, mỗi chữ đều moi ở trong tim ra - Đợi anh, anh sẽ rất nhanh

đuổi kịp thế giới của em! Đi vào cái thế giới người trưởng thành của em! Đợi anh về lấy em! Anh tin rằng, người mai đây mang em đi Paris, sẽ không là người khác! Nhất định là anh! Bây giờ, anh rời khỏi em, để em một mình suy xét, để anh một mình phân đầu... Anh nghĩ, chúng ta đều cần bình tĩnh, đều cần “cô độc” một hồi...

- Giống như kỳ nghỉ hè ấy, anh cố sống chết đi làm thuê vậy -
Nàng nhớ lại nói, bên môi hiện ra cái mỉm cười dịu dàng, đáy mắt lộ ra ánh sáng - Anh biết không? Hàn Thanh, đó là lần anh in dấu ấn vào lòng em sâu sắc nhất! Anh kiên cường, cao ngạo biết bao! Cả kỳ nghỉ hè, anh rời khỏi em, để em đi đối diện với chính mình!

- Bây giờ, lại là một lần nữa, anh nên kiên cường - Chàng buồn bã mỉm cười - Tối thiểu, anh còn hiểu được một việc “yêu” một người, đừng “quần” lấy người đó, dâng hiến mình, mà đừng đi theo từng ý chí của đối phương!

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, mắt lóe lên ánh sáng.

- Anh biết không? - Nàng thực lòng nói - Anh quả thực vô cùng vô cùng đáng yêu!

Họ lại chăm chú nhìn nhau, họ đều nhìn thấy những năm tháng trôi qua, nhìn thấy những vui sướng đã qua, nhìn thấy những lời thề đêm không xuể, nhìn thấy từng li một từng chút một niềm yêu. Cuối cùng, Hàn Thanh đau đớn đặt tay trên tay nàng, nắm chặt lấy tay nàng, đau khổ bật ra một câu:

- Đà Đà, chúng ta là thế nào? Chúng ta rốt lại là thế nào? Nếu chúng ta còn yêu nhau, nếu chúng ta còn cần nhau, là cái gì ngăn cách chúng ta ra? Là cái gì?

- Em không biết. - Đà Đà yếu ớt mà thành thực - Em nghĩ, tên cái đó có thể gọi là “thử thách”, chúng ta còn cần một quãng thời gian thử thách, mới biết có thể chung hưởng tương lai hay không.

- Chẳng lẽ thử thách đến bốn năm còn chưa đủ?

- Bốn năm ấy, chúng ta không đối mặt với “thử thách”, chúng ta chỉ là bạn đi “yêu đương”! Ngày nay, ngoài yêu đương ra, chúng ta phải đối mặt với cuộc đời chân thực, đó mới là cái quan trọng! Hàn Thanh, em trong thư đã viết, mỗi một bước của trưởng thành đều rất đau khổ, cái thử thách đó cũng là đau khổ, giày vò.

Chúng ta trong thế giới cuộc đời, đích thực có thể bị vùi dập từ mọi hướng. Nhưng anh vẫn còn là sinh viên đại học! Mà em...

- Em đã không còn là một nữ sinh viên đại học nữa. - Chàng tiếp lời.

- Phải. - Nàng nuốt nước mắt gật đầu.

- Được! - Chàng kiên quyết nói - cho anh thời gian! Để anh khôn lớn! Để anh vượt qua cuộc thử thách này! Để anh chứng thực bản thân anh! Chàng lại nhìn nàng một hồi lâu, rồi đột ngột quay người, lớn tiếng nói - Trước khi anh “quần” lấy em, mau đi đi!

Nàng gạt nước mắt, lại dăm dăm nhìn phía sau chàng một cái, quay người toan đi.

- Đà Đà. - Chàng nói sau lưng nàng - Anh yêu em! Vĩnh viễn yêu em!

Nàng ngừng bước, sững sờ. Rồi nàng chạy nhanh trở lại ôm lấy lưng chàng từ đằng sau, dán gò má ướt đầm đìa lên vai chàng, nói bên tai chàng vừa khẽ vừa nhanh:

- Cảm ơn anh có thể hiểu em, cảm ơn anh có thể tắt cho em, cảm ơn anh có thể vì em đi đơn độc phần đầu, cảm ơn anh có thể yêu em sâu sắc như vậy, cảm ơn anh mang lại cho em bốn năm vui sướng nhất, cảm ơn tất cả, tất cả là của anh!

Chàng nghiêng chặt rằng, không để mình quay đầu nhìn nàng, không để mình lại tóm lấy nàng, mà nước mắt lại không nghe lời cứ trào ra từ mắt mình. Chàng thấy tim nát, tim hoàn toàn tan nát. Không biết sao chàng thấy cái cảnh này giống quyết liệt đến vậy! Một chuỗi liên “cảm ơn” ấy của nàng khiến mỗi dây thần kinh chàng đều quặn thắt. Chàng quả thực muốn kêu to với nàng:

- Đừng cảm ơn anh, chỉ cần lấy anh!

Không được! chàng biết. Nếu chàng nói như vậy, nàng sẽ coi khinh anh! Nàng sẽ cho rằng chàng nông cạn, ấu trĩ, không chín chắn. Mà bây giờ, một việc chàng sợ nhất, là bị nàng coi khinh.

Sống lưng chàng uốn thẳng, thân hình cứng đờ, đứng ở đấy. Chàng không động đậy giống như tượng đá vậy. Sau đó nàng lại nói khẽ bên tai chàng:

- Nếu lúc tai anh ngứa, cứ việc gọi điện thoại cho em! - Tiếp đó,

nàng nói một câu sau cùng - Tạm biệt! Hàn Thanh!

- Tạm biệt, Đà Đà! - Chàng cũng khàn tiếng đáp, vẫn không quay đầu lại.

Nàng buông chàng ra, quay người chạy đi nhanh như bay.

Chàng vẫn đứng thẳng ở đấy, nghe tiếng bước chân nàng từng bước một biến mất, từng bước một biến mất, từng bước một biến mất... dường như từng bước một biến mất vào đầu tận cùng của thế giới. Mỗi một bước chân đều đâm nát tim chàng, không biết sao, chàng thấy toàn thể trái tim mình đều vỡ nát, đều tan vụn.

Nỗi bi ai của loài người là vĩnh viễn không thể đoán trước tương lai. Giả sử Hàn Thanh lúc ấy có thể biết việc sẽ xảy ra về sau, e rằng chàng thà rằng bị nàng coi khinh, thà rằng “quán” lấy nàng, chứ sẽ không buông cho nàng đi. Nhưng chàng không thể dự đoán tương lai, chàng vẫn cứ không thể dự đoán tương lai!

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 21

Hai ngày sau, Hàn Thanh về đến Bình Đông, bắt đầu nhận việc ở công ty hữu hạn sản xuất X. Sau khi được huấn luyện một tháng, lập tức được biên chế làm nhân viên chính thức, chịu trách nhiệm công tác thúc đẩy phương tiện nghiệp vụ.

Hàn Thanh lại giống như kỳ nghỉ hè, đi vào trong một thứ trạng thái làm việc “điên cuồng”. Từ tám giờ sáng vào ca, sau khi tan ca lại thêm ca, vẫn cứ phải bận rộn đến 10, 11 giờ đêm, về đến nhà, thường thường đã là nửa đêm. Cha mẹ Hàn Thanh dùng tấm lòng nhân ái đón tiếp đứa con trai đã lang thang nhiều năm ở bên ngoài. Hai ông bà không hỏi gì, chỉ lúc Hàn Thanh đêm về nấu cho chàng một tô mì, lúc sáng dậy luộc cho chàng hai hột gà. Mà trong đôi mắt thâm trầm đen tối của chàng, sự tôi luyện đã trải qua. Hai ông bà vĩnh viễn đọc không ra tâm sự của chàng, vĩnh viễn nhìn không thấy nỗi buồn rầu của chàng, càng không có

cách nào đi vào nỗi lòng hiu quạnh của chàng, hiểu ý nghĩ, khát vọng, đau khổ và vật lộn mạnh mẽ trong tim chàng. Nhưng họ dùng sự yêu chiều đơn thuần, để lắng lẽ bao dung chàng, không nghi ngờ, không đòi hỏi, chỉ có đem cho. Hai ông bà không hề đòi Hàn Thanh “chín chắn” nhanh hơn một chút, “khôn lớn” nhanh hơn một chút.

Hàn Thanh làm việc vất vả biết bao, chàng dường như không có thời gian viết thư cho Đà Đà. Trong quãng thời gian này, thư gửi đến của Đà Đà cũng rất ít, mỗi bức thư đều rất ngắn rất ngắn. Tuy nhiên như vậy, Hàn Thanh vẫn có thể cảm thấy sâu sắc, trong trái tim mình giống như có sợi dây vô hình, nhỏ bé, vẫn dẫn qua già nửa Đài Loan mà vẫn vít bên trái tim Đà Đà. Mỗi khi đêm khuya, sợi dây ấy sẽ bỗng rút chặt, chàng sẽ không ngăn nổi mình, mà gọi điện thoại đường dài đến Đài Bắc, chỉ nói với Đà Đà một câu:

- Không có chuyện gì, chỉ bởi vì tai ngứa.

Đầu bên kia sẽ truyền đến một tiếng thở dài khe khẽ, dằng dặc buồn. Nghe thấy tiếng thở dài đó, đủ rồi, chàng không muốn nghe gì khác nữa. Khi chàng còn chưa nắm vững đã đuổi kịp thế giới của nàng, đã đủ chín chắn, đã khiến nàng ngoài “yêu” chàng

ra, còn có thể “tôn kính” chàng, chàng không muốn lại vì mình nói nhiều làm gì. Lời nên nói, dường như đều đã nói hết lần trước. Cái còn lại, chỉ là việc nên làm. Do đó, chàng sẽ lặng lẽ cúp điện thoại, khiến nỗi tương tư vô tận, trong đêm dài không ngủ, gặm nhấm tâm linh mình.

Tuy nhiên chàng cũng nghi ngờ, bên cạnh Đà Đà đã có người mới. Trong bốn năm trước đây, thứ việc ấy đã xảy ra nhiều lần. Nhưng nếu trải qua bốn năm yêu nhau long trời lở đất, nàng sau cùng còn có thể đi yêu người khác, thế thì đối với toàn thể cuộc đời, Hàn Thanh còn có thể tin cậy những gì! Không không, chàng thẳng thừng xóa sạch lớp nghi hoặc đó khỏi đáy lòng mình. Nhưng, trong tiềm thức, nghi hoặc đó lại cũng sâu rễ bền gốc. Trời, Đà Đà, Đà Đà, Đà Đà.. trong lòng chàng gọi khế hết lần này đến lần khác: chấm dứt thứ nung nấu này đi, chấm dứt sự nung nấu giữa chúng ta đi! Đà Đà, Đà Đà, Đà Đà! Để anh tin vào em! Để anh trăm phần trăm tin vào em!

Không, không thể nghi ngờ nàng. Đà Đà chỉ là đã khôn lớn, cho nên chàng cũng cần phải khôn lớn! Đà Đà sẽ đợi chàng, chàng tin chắc, Đà Đà sẽ đợi chàng. Chàng càng tin chắc, dù cho nàng đã có bạn mới, nàng vẫn sẽ trở về bên cạnh chàng. Bởi vì trên thế giới không có ai yêu nàng bằng chàng, không có ai có thể

chiều nàng hơn chàng. Bốn năm nay, nàng đã muốn từ bên chàng bay đi, cuối cùng vẫn bay về tổ cũ. Đó là Đà Đà, một cô gái vĩnh viễn đang tìm cảm giác an toàn, đang tìm cảng tránh gió, mà vẫn đang tìm sóng gió, tìm khiêu chiến! Nhưng chàng có lòng tin, khi nàng bay mỏi, nhất định sẽ bay về tổ cũ, bất luận lúc nào, chàng đều sẽ dang hai cánh tay, đón nàng vào lòng, để nàng nghỉ ngơi đôi cánh bay mỏi của nàng.

Chàng chờ đợi, rất có lòng tin chờ đợi. Dù cho quãng thời gian chờ đợi đó tràn đầy nung nấu, chàng mỗi ngày đều phải kiểm chế lớn nhất, không gọi điện thoại cho nàng, không viết thư cho nàng. Nhưng chàng tạm coi là làm được một việc: không đến Đài Bắc “quần” lấy nàng, đáy lòng chàng ngàn lượt vạn lượt gào thét lên:

- Đà Đà! chấm dứt thứ nung nấu này đi! Chấm dứt thứ nung nấu này đi!

Đà Đà không nói lời gì. “Vô tuyến điện” giữa hai người bỗng “chập mạch”. Chàng nghe không được tiếng lòng của Đà Đà, cảm giác bất an vây chặt lấy chàng, Đà Đà ơi, em tại sao im lặng không nói lời gì?

Một năm mới đến trong nung nấu. Hoa bông gạo đã nở lại tàn.

Công việc điên cuồng của chàng được trả giá, từ nhân viên thăng lên trưởng phòng. Không chứng minh được gì, chàng không biết thế giới của mình có đuổi kịp Đà Đà hay không? Hai thế giới rất trống rỗng, là một bài thi không có cách nào được đủ điểm! Đà Đà ơi! Tối thiểu, em xem bài thi này! Tuy chưa chắc là đủ đậu, anh đã dốc hết sức trả lời đầu đề. Đà Đà ơi, em xem bài thi đi!

Đà Đà không có lời gì. Đà Đà ơi, em tại sao im lặng không có lời gì?

Bất an và bối rối trói chặt lấy chàng, mà chàng còn lo sợ, lo sợ đến không dám gọi điện thoại cho nàng, không dám viết thư cho nàng, không dám đi đối mặt với “sự thật” mà mình không biết.

Sau đó, trong tháng tư, chàng nửa đêm bỗng thức tỉnh. Giống như có một người dùng dây kéo mạnh trái tim chàng, chàng đau đến nổi từ trong mộng kinh hãi nhảy nhồm lên. Ngồi trên giường, chàng đột nhiên cảm ứng mãnh liệt tiếng lòng của Đà Đà: Hàn Thanh, anh đang ở đâu? Hàn Thanh, anh đang ở đâu?

Chàng khoác áo xuống khỏi giường, lập tức xông về phía điện

thoại.

Chuông reo hồi lâu, thời gian trên đồng hồ là hai giờ rưỡi sáng.
Không được! Nhất định phải nghe được tiếng nói của Đà Đà! Đà
Đà, nghe điện thoại đi! Nghe điện thoại đi! Nghe điện thoại đi!
Van em đây.

Cuối cùng người nghe điện thoại không phải là Đà Đà, mà là
Tiểu Tam đang ngủ.

- Hàn Thanh? - Tiếng của Tiểu Tam kỳ quái - Anh... tìm chị tôi?
Chị ấy... chị ấy... - Giọng nói của Tiểu Tam hết sức mờ ám - Chị
ấy không có nhà, chị... chị ấy đi nghỉ rồi.

- Đi nghỉ? - Chàng khẩn trương kêu - Nghỉ gì?

- À, à, - Tiểu Tam đáp ứng - Chị ấy bắt chúng tôi đừng nói với
anh! Chị... chị ấy đi Nhật Bản, ra nước ngoài rồi. Đại khái một
tháng sau mới trở về! Sau khi chị ấy về sẽ liên lạc với anh!

Điện thoại cúp.

Chàng chờ người ngồi ở mép giường. Giờ lâu không có ý thức.

Sau đó, đau đớn đánh gục chàng, chàng dùng tay ôm chặt lấy đầu. Tàn nhẫn quá, Đà Đà! Em sao có thể tàn nhẫn như thế? Đi Nhật Bản, ra nước ngoài rồi! Một mình em ra nước ngoài ư? Hay là có người cùng em đi? Đương nhiên, em không thể đơn độc ra nước ngoài nghỉ, thế thì, là có người cùng đi! Đà Đà, em đã quên, em đã nói chỉ có cùng anh chấp cánh bay đôi! Em từng nói! Chàng lắc đầu, đầy lòng cay đắng, mặt đầy nước mắt.

Khá lâu, chàng mới lấy lại tinh thần. Bỗng nhớ đến Đà Đà ôm mười hai bông hoa hồng, Đà Đà cười tươi tắn, Đà Đà ôm lưng chàng vừa cười vừa nhảy, Đà Đà ở bờ biển hát muôn sự muôn vật, chàng đưa ngón tay vào răng, cắn chặt tay mình. Không, anh không hận em! Anh không oán em! Anh không có cách nào hận em! Anh không có cách nào oán em! Đi chơi đi! Đi nghỉ đi. Chơi mệt rồi, nơi đây vẫn là tổ của em, dù cho có người cùng bay đi với em, anh cũng không oán. Chỉ cần em trở về, anh không oán gì hết, không hỏi gì hết, không trách gì hết! Chỉ cần em trở về!

Thứ chờ đợi này, như lửa đốt lòng chàng.

Hàn Thanh suốt đêm suốt đêm không ngủ được, trong mỗi một ý nghĩ đều là Đà Đà, đuổi không đi, xua không đi. Nàng thốt tha mềm mại đứng đấy: cười, khóc, nói... Đà Đà của chàng, Đà Đà

khiến chàng đau lòng như vậy, chua xót như vậy, yêu đương như vậy! Chàng sao có thể yêu nàng như vậy? Sao có thể như vậy?

Ngày 24 tháng 4, lại là ngày kỷ niệm.

Suốt ngày, nỗi lòng của Hàn Thanh đều không yên đến cực điểm: nhớ nhung điên cuồng Đà Đà. Chàng đến hiệu sách, mua một tấm carte nhận về tổ, bên trên viết hai dòng chữ:

Cứu sào y cứu tại,

Chỉ đãi cố nhân quy.

(Tổ cũ vẫn như cũ, chỉ đợi người cũ về)

Nhìn tấm carte, chàng không gửi đi. Trên tấm carte có một con nhận, một con nhận đang bay. Chàng nhìn trùng trùng nhận, nhớ đến một bài hát, tên là “Hỏi nhận”:

Hỏi nhận, em vì sao lang thang?

Hỏi nhận, em vì sao bay lượn?

Nhận ời, nhận ời,

Ta muốn dùng tình dịu êm vạn trượng

Xây cho em tường cung điện yêu

Lại sợ chiếc tổ nhỏ nhỏ

Không thành nổi thiên đường của em!

Hỏi nhận, em có bằng lòng lưu lại

Hỏi nhận, em có bằng lòng thành đôi?

Nhận ời, nhận ời,

Ta muốn ở bên mình em

Che cho em mưa móc tuyết sương

Lại sợ em bay xa hút

Để cô độc cười ta điên cuồng!

Lòng chàng chua chát khổ sở, trong óc chỉ là vẩn vít hai câu cuối của bài hát giống như điên cuồng: “Lại sợ em bay xa hút, để cô độc cười ta điên cuồng!”. Chàng ném tấm carte vào ngăn kéo, khóa lại. Nhưng chàng có thể khóa Đà Đà lại chẳng? Cái tình thương xót buồn khổ, đè nặng lên chàng, đè đến chàng suốt ngày không thở được. “Lại sợ em bay xa hút, để cô độc cười ta điên cuồng!” Trời! Chàng mê mẩn choáng váng từng phút, từng giây một, đáy lòng là một nỗi buồn khổ vô tận. Đà Đà ơi, xin đừng bay xa hút, để cô độc cười ta điên cuồng!

Đêm đó, chàng lại không sao ngủ được.

Nhìn trùng trùng gian nhà, ý nghĩ của chàng lang thang trong bầu trời đêm phía ngoài cửa sổ. Trong lòng lặp đi lặp lại lời kêu Đà Đà. Trong óc, có một hình ảnh trước sau bồi hồi không đi: một con nhạn bay cô độc, cô độc, cô độc, cô độc! Có một đoạn thời gian, chàng thể hội được cô độc đến như vậy. Sau đó, bỗng nhiên, bên tai chàng vang lên tiếng nói của Đà Đà, rõ ràng làm sao, rõ ràng đến dường như Đà Đà đang ghé sát bên tai chàng, tiếng nói ấy trong trẻo êm tai, giống như đang hát lên:

Vô nhất tàng trung vô nhất vật, Hữu hoa hữu nguyệt hữu lâu đài!

Đà Đà đã trở về! Nàng đã từ Nhật bản trở về! Chàng biết! Đà Đà đang kêu gọi chàng! Nhất định là nàng đang kêu gọi chàng! Bốn năm nay, mỗi lần lúc nàng cần chàng, giác quan thứ sáu của chàng đều sẽ cảm ứng được. Mà hiện tại, giác quan thứ bảy thứ tám, thứ chín, thứ mười.. đều đang cảm ứng mãnh liệt như vậy, Đà Đà đang kêu gọi chàng!

Chàng khoác áo xuống khỏi giường, bất kể là mấy giờ, chàng lập tức gọi điện thoại đường dài đến nhà họ Viên, chuông reo mười lăm lần, vẫn không có người nghe! Chẳng lẽ cả nhà họ đều dọn sang Nhật Bản rồi? Không thể! Chàng lại gọi một lần điện thoại nữa, chuông reo hai mươi hai lần, vẫn không có người nghe.

Chàng bước nháp nhòm trong nhà: có việc gì không bình thường? Nhất định có việc gì không bình thường! Tại sao không có ai nghe điện thoại? Chàng lại gọi lần thứ ba, vẫn không có ai nghe. Không bình thường rồi! Quá không bình thường rồi! Chàng đi giờ sổ điện thoại, tìm ra địa chỉ Phương Khắc Mai sau khi kết hôn, cũng bất kể đêm khuya như thế, gọi đến có sẽ dẫn tới sự nghi ngờ của người khác hay không, chàng cứ lay tỉnh Phương Khắc Mai từ trong giấc mộng:

- Hàn Thanh. - Phương Khắc Mai nói - Con người anh quả thật có chút bệnh thần kinh. Anh biết bây giờ là mấy giờ hay không?

- Xin lỗi. – Chàng làm bầm nói - Chỉ hỏi cô một việc, Đà Đà trở về chưa?

- Gia Bội ư? - Phương Khắc Mai hết sức sửng sốt - Từ đâu về?

- Nhật Bản! Cô ấy không đi Nhật Bản ư?

- Ủa! - Phương Khắc Mai ngạc nhiên - Ai nói cô ấy đi Nhật Bản?

- Em gái cô ấy nói! Thế nào, cô ấy không đi Nhật Bản ư? - Trái tim chàng đang chìm xuống bỗng như được nâng lên.

- À, à, cái đó... cái đó... - Phương Khắc Mai ấp a ấp úng.

- Thế là thế nào? - Chàng kêu to - Phương Khắc Mai! Nhân danh Trời, nói cho tôi biết chuyện thực! Cô ấy kết hôn rồi? Lấy chồng rồi? Lấy anh chàng họ Kha rồi...

-Ồ, không không, Hàn Thanh, anh đừng khẩn trương như vậy - Phương Khắc Mai nói - Gia Bội không lấy chồng, không kết

hôn, cô ấy chỉ là bệnh rồi.

- Bệnh rồi? Bệnh gì? Dạ dày ư?

- Là viêm gan, nằm ở Tổng viện Vinh Dân, tuần trước tôi đến thăm cô ấy, anh đừng nóng ruột, cô ấy vẫn khá!

- Cô tại sao không thông báo cho tôi biết? - Chàng rống to lên vào điện thoại.

- Hàn Thanh, đừng phát điên nữa có được không! Cô ấy chẳng qua là mắc viêm gan, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi lại thêm hàng ngày chích chút thuốc, rất nhanh sẽ xuất viện! Cô ấy bắt tôi chớ có nói cho anh biết. Cô ấy nói cô ấy bây giờ rất xấu, không muốn gặp anh, sau khi xuất viện, chính cô ấy sẽ điện thoại cho anh! Anh hiểu được tính nết mạnh của cô ấy, nếu tôi nói cho anh biết, cô ấy sẽ giận tôi đến chết! cô ấy còn nói, anh đang nỗ lực công tác, mỗi ngày phải làm việc hơn mười tiếng đồng hồ, đừng quấy rối anh.

- Nhưng, nhưng... - Chàng rống to kêu to vào ống nghe - Cô ấy cần tôi. Lúc cô ấy mắc bệnh rất yếu đuối, cô ấy cần tôi.

- Hàn Thanh. - Phương Khắc Mai phần nộ nói - Anh là một thằng điên! Nhà người ta có cha mẹ em trai em gái săn sóc, tại sao lại cần đến anh! Anh điên rồi! - Phương Khắc Mai cúp điện thoại.

Hàn Thanh vẫn cứ còn nắm ống nghe, chờ người ngồi ở đấy. Lát sau chàng máy móc gác ống nghe lên, dùng đôi tay thọc sâu vào trong tóc, chàng ôm đầu, nhắm chặt mắt để ngăn cản một cơn đau đớn quặn thắt tâm can của mình. Ý nghĩ là một mớ hỗn loạn. Phương Khắc Mai nói Đà Đà bệnh rồi. Thật thế ư? Hoặc giả là lấy chồng rồi? Không, nhất định là bệnh rồi. Viêm gan, Tổng viện Vinh Dân, không có gì nghiêm trọng, không có gì nghiêm trọng! Viêm gan, viêm gan, Đà Đà bệnh rồi! Đà Đà bệnh rồi! Chàng bỗng thấy trái tim nhấc lại khiến chàng đau đớn. Chàng dường như lại nghe thấy tiếng Đà Đà, ở nơi ấy đang trong treo kêu:

- Hàn Thanh, đừng quên hoa bông gạo của em!

Hoa bông gạo? Chàng kinh hoàng nhìn bốn chung quanh nhà, trên tường treo tám ảnh chàng và Đà Đà chụp chung: Đà Đà mắt sáng, răng trắng, cười tươi tắn. Đà Đà em khỏe không? Em khỏe không? Đà Đà, em đương nhiên không khỏe, em bệnh rồi, anh

không ở bên cạnh em, ai có thể chống đỡ cho em? Ai có thể an ủi em? Ai có thể chia gánh đau khổ cho em? Chàng chạy đến trước cửa sổ, sao chi chít đầy trời, trong óc bỗng hiện lên lời thư Đà Đà viết cho chàng:

.. Nguyệt chàng là trăng sáng, em là sao lạnh theo kè, sớm sớm chiều chiều, chiều chiều sớm sớm. Bỗng thấy nước hồ dập dềnh, bóng trăng trong nước, như hư như thực..

Chàng rung mình một cái, dự cảm chẳng lành chợt lấy chàng mạnh mẽ biết bao. Chàng nhin không nổi kêu lên:

- Đà Đà! Anh đến đây! Anh lập tức đến bên cạnh em! Anh đến đây!

QUỲNH DAO

Vội Vã

Chương 22

Cùng một thời gian, Đà Đà nằm trên giường bệnh, cha mẹ em trai em gái, đều vây quanh trước giường. Buổi chiều, sức khỏe của nàng còn rất tốt, nàng từng muốn tắm rửa, đòi đòi một bộ y phục thời học sinh: áo sơ-mi màu vàng mượt, quần dài nhưng kẻ màu xanh, ngoài thêm một chiếc ghI- lê nhỏ màu xanh viền vàng. Nằm ở đấy, nàng giống như một bông hồng vàng nhỏ xinh xắn, được lá xanh non mượt nâng lên. Cha mẹ Đà Đà không biết, ngày 24 tháng 10 mấy năm trước, nàng từng mặc bộ y phục ấy, ôm mười hai bông hoa hồng, đứng trước cửa nhà một cậu trai. Mà sau đó, nàng nhận một chiếc nhẫn vàng, dâng hiến cho cậu trai, thành vợ mới của cậu trai ấy. Cậu trai ấy tên là Hàn Thanh!

Vào phút này, không ai biết Đà Đà đang nghĩ gì. Nàng nằm bình tĩnh, mắt nửa mở nửa nhắm, có phần mê mẩn, bối rối, dường như nàng không hiểu mình đi đến nơi nào. Trên mặt nàng cái buồn

rầu rầu dằng dặc kín đáo, cái buồn rầu trang nghiêm, khiến bộ mặt trắng bệch gầy quắt của nàng tỏ ra càng thêm đáng thương. Nàng rụt bả vai, giống như một con chim nhỏ sau khi trải qua bay đường dài trong mưa mù, đang thu lại đôi cánh bay, không ngăn nổi run rẩy vì lạnh. Sau đó, đầu mày nàng khẽ nhíu lại, tựa hồ muốn tập trung thần trí đã bắt đầu rệu rã của mình. Nàng mấp máy môi khẽ gọi một cái tên, không ai nghe rõ người nàng gọi là ai. Sau đó nàng thở dài thì thào nói:

- Duyên đã tận, tình chưa dứt!

Tiếp đó, nàng dùng tay trái nắm lấy tay mẹ, tay phải nắm lấy tay cha, nhắm mắt lại nói khẽ:

- Không lại lang thang nữa, không lại lang thang nữa!

Đó là câu nói cuối cùng của nàng.

Viên Gia Bội, tên tục nàng, hấp hối ngày 24 tháng 4 năm 1982, chết vì ung thư gan ngày 25, không phải viêm gan. Chỉ mới hai mươi bốn tuổi.

Hai mươi bốn! Con số này dường như vẫn cứ có duyên với nàng:

ngày hai mươi bốn gặp được Hàn Thanh, ngày nàng hấp hối, chính là ngày kỷ niệm năm mươi bốn tháng họ quen nhau, gắng gượng sống qua ngày ấy, nàng liền lặng lẽ ra đi.

Hàn Thanh đến Đài Bắc, Đà Đà đã ra đi. Chàng vẫn không kịp gặp mặt nàng lần cuối.

Chàng không khóc, không nói ý nghĩ, không có ý thức, từ cửa lớn Tổng viện Vinh Dân ra, chàng chỉ muốn đến một nơi: bờ biển. Đà Đà rất thích xem biển. Từ khi biết nhau đến nay, chàng từng mang nàng chạy khắp bờ biển ngoại ô gần Đài Bắc. Một lần cuối cùng mang nàng đi xem biển, là lúc chàng còn chưa xuất ngũ, hôm ấy chàng được nghỉ, nàng đến Tân Trúc thăm chàng, lại đòi đi xem biển. Chàng chỉ ít hỏi mười người, mới biết bờ biển gần nhất tên là “Nam Liêu”, chàng một đời chưa đến Nam Liêu, lại dẫn Đà Đà đi. Đà Đà hôm ấy rất vui: cười trong gió, cười trong ánh mặt trời, cười trong bóng buồm sóng biển. Chàng hôm ấy cũng rất vui: cười trong cái vui của nàng, cười trong cái phấn khởi của nàng, cười trong tình cảm êm dịu của Đà Đà... Chàng từng vừa cười vừa đối mặt nàng hát:

A Mỹ A Mỹ bao giờ sấm của hồi môn?

Anh nóng ruột đến sắp cuống lên...

Phải. Bờ biển, nơi Đà Đà thích đến nhất. Chàng nhớ đến bờ biển.

Trên bãi cát chàng ngồi cô độc, nhớ Đà Đà: lần đầu tiên cùng chàng xem biển, nàng nói với chàng, trong lòng nàng chỉ có một mình chàng! Lần cuối cùng nàng xem biển, chàng đối nàng hát “A Mỹ A Mỹ bao giờ sấm của hồi môn?”. Bây giờ, chàng ngồi cô độc trên bãi cát, nhìn biển cả mênh mông không bờ không bến, toàn thể tâm linh thần trí đều bị đông cứng lại, ồn ào của sóng biển, gầm rú của gió biển, đối với chàng đều là ngưng lặng. Cái gì cũng ngưng lặng: thời gian, không gian, ý nghĩ, tình cảm, cái gì cũng ngưng lặng.

Chỉ sợ em bay mất hút

Để cô độc cười ta điên cuồng.

Bỗng nhiên, hai câu ca từ từ trong ngưng lặng vọt ra. Sau đó chàng lại có thể nghĩ, ký ức đầu tiên, lại là mấy năm về trước, Đinh Hương cũng từng ngồi trên bãi cát, trong tay ôm chặt cái trống tay của Từ Nghiệp Vỹ.

Chàng vùi đầu vào trong đầu gối vòng lên, hai tay nắm chặt.
Chàng ngồi như vậy, không động, không nói.

Gió biển không thương xót thổi tấp vào chàng, hạt cát đập trên người trên gáy chàng từng hồi nhức buốt. Chàng tiếp tục ngồi, không biết ngồi bao nhiêu lâu, mãi đến hoàng hôn, gió thổi trên người đã se se lạnh, nước triều dần dâng, làn sóng biển đầu tiên ủa đến, tung ướt người chàng, nước biển lạnh ngắt khiến toàn thân chàng run lên, chàng bỗng tỉnh lại.

Chàng đã tỉnh, ngẩng đầu lên, chàng nhìn trùng trùng biển, nhìn trùng trùng trời, nhìn trùng trùng vũ trụ, nhìn vòm trời chàng không hiểu. Sau đó, chàng đứng dậy, tay chân cứng đờ tê bại và từ từ lùi lại mấy bước về phía sau bờ biển. Đứng vững rồi, chàng lại nhìn biển, nhìn trời, nhìn vũ trụ, bầu trời chàng không hiểu. Đột nhiên, chàng nổ tung! Dùng hết sức mạnh toàn thân, cuối cùng chàng kêu lên với sâu thẳm trời mây:

- Đà Đà! Tại sao lại là em? Tại sao lại là em? Tại sao lại là em?
Em còn có bao nhiêu việc cần làm! Nước Pháp của em thì sao?
Paris của em thì sao? Đại Lộ Champs - Élysées và khu Latin?
Còn hoa bông gạo của em thì sao? Sáng tác của em thì sao? Đà Đà!
Em sao có thể ra đi? Em yêu nồng nàn sinh mệnh như thế!

Em trẻ trung như thế! Em nhận lời anh muốn sống đến bảy mươi tám tuổi! Bảy mươi tám tuổi! Chẳng lẽ em đã quên? Em đã hứa với anh, muốn dùng bốn mươi năm đời sống để bầu bạn với anh! Bốn mươi năm! Em đã quên? Em đã quên? Em từng nói muốn cho con cháu chúng ta biết, chúng ta từng biết nhau và yêu nhau như thế nào! Chẳng lẽ em đều quên? Đều quên? Tại sao lúc anh đang liều mạng phần đầu như vậy, em lại có thể tàn nhẫn rời bỏ anh đi xa? Đà Đà! Đà Đà! Đà Đà... - Chàng nhìn trời gào to, tiếng nói rè đi, kêu mãi đến phía ngoài tầng mây - Đà Đà! Đà Đà! Đà Đà!

Chàng kêu một chuỗi liền vài trăm tiếng “Đà Đà”, mãi đến khi phát không ra tiếng, sau đó chàng lao gục trên một tảng nham thạch. Trong khoảnh khắc này, rất nhiều chuyện cũ chợt ùa đến: vũ hội đầu tiên, điện thoại tám chữ số, bữa trưa ở Tiểu Phong Phàm, lần đầu dắt tay, lần đầu hôn, lần đầu xem biển, lần đầu đến nhà Triệu Bồi, ngày kỷ niệm tròn năm.. quá nhiều, quá nhiều, đếm không xuể, tính không xuể. Bao nhiêu ân ái, bao nhiêu lời thề, bao nhiêu chờ đợi, bao nhiêu kế hoạch.. bao nhiêu nung nấu trong đoạn thời gian sau cùng! Chẳng nhẽ đều thành hời ức? Trời! quá không công bằng, thế giới này quá không công bằng! Chàng cho rằng toàn thế giới không có người nào có thể tách chàng và Đà Đà ra, nhưng chàng làm sao đi tranh giành với

thần chết? Chàng từ trên nham thạch từ từ bò dậy, quay đầu đi, chàng chăm chú nhìn ráng chiều bên trời, ánh sáng vẫn xán lạn! Vẫn xán lạn! Vì ai mà xán lạn? Chàng lại lần nữa ngửa mặt lên trời gào to:

- Thượng đế, ngài ở đâu? Ngài ở đâu?

Mấy năm trước, chàng từng vì Từ Nghiệp Vũ gào to. Lúc ấy, Đà Đà còn ở bên cạnh chàng, chia gánh buồn khổ với chàng. Mà nay, chàng vì Đà Đà đã gào to, bên cạnh lại không có một người nào. Chàng ngẩng đầu hỏi trời, trời cũng không nói, chàng cúi đầu hỏi đất, đất cũng không lời. Chàng dựa ngửa người trên nham thạch cứng rắn, dùng tay vô thức nắm chặt một khối măng đá lồi ra, nham thạch sắc nhọn đâm buốt lòng bàn tay chàng, chàng nắm chặt, lại nắm chặt..

Nhớ đến căn nhà nhỏ đường Thủy Nguyên, nhớ đến chân trần chạy xuống ba tầng lầu mua thuốc đau dạ dày, nhớ đến cầm dao cứa ngón tay viết huyết thư, nhớ đến Đà Đà ôm mười hai bông hồng đứng trước cửa phòng chàng... Chàng không thể nghĩ nữa, nghĩ tiếp nữa. Chàng sẽ theo với nàng chạy xuống biển cả. Ý nghĩ đó, vừa dấy lên, chàng nhìn trùng trùng sóng biển, mỗi một làn sóng lớn cuộn cuộn mà đến ấy, đều đang lớn tiếng gào lên

với chàng.

- Không thể cùng sống, chỉ mong cùng chết!

- Không thể cùng sống, chỉ mong cùng chết!

- Không thể cùng sống, chỉ mong cùng chết!

- Không thể cùng sống, chỉ mong cùng chết!

Chàng đã bị thôi miên, trong óc một mảng hỗn độn.

Rời khỏi nham thạch đằng sau, chàng bắt đầu đi chậm chậm về phía biển, từng bước một, từng bước một, từng bước một... chân chàng dẫm lên hạt cát ẩm ướt, bọt sóng tấp lên cổ chân chàng, lại nhanh chóng lùi lại đằng sau. Chàng sai bước, về phía trước, lại về phía trước, lại về phía trước...

Bỗng nhiên, chàng nghe thấy tiếng nói của Đà Đà trong trẻo, dịu dàng ở đằng sau chàng:

- Có tức là không! Thật tức là giả! Tồn tại tức là không tồn tại!
Gần nhất tức là xa nhất...

Chàng vụt quay đầu, lần theo tiếng tìm kiếm.

- Đà Đà! – Chàng kêu – Đà Đà!

Tiếng Đà Đà vang vọng trong hang núi phía sau, mừng rỡ, vui sướng, hài lòng kêu:

- Của anh, của em, tất cả, tất cả, là tất cả của hai ta: Paris của hai ta, hoa bông gạo của hai ta!

- Trời! Đà Đà! – Chàng cắn môi, mãi đến khi môi chảy máu.
Chàng hấp tấp rời khỏi sóng biển ấy, chạy về phía bờ biển, chạy về phía bãi cát, cứ chạy, cứ chạy. Khi chạy đến gần mới sức kiệt, chàng gục trên bãi cát, dùng tay ôm chặt lấy đầu. Khóc đi!
Chàng bắt đầu khóc. Không chỉ vì Đà Đà khóc, vì rất nhiều việc mà chàng không hiểu như Tiểu Vỹ, Đà Đà, Tiểu Mai Mai, và những năm tháng thanh xuân ngờ ngạc không biết gì của họ! Khi những năm tháng ấy ở trong tay họ, có mấy người quý tiếc. Mà nay, cái đi đã đi, cái tan đã tan, Đà Đà như thơ như họa, lại từ giã cõi đời.

Chàng dường như lại nghe thấy tiếng trong như chuông bạc của

Đà Đà, đang hát bài ca nàng yêu thích nhất “All kind of everything” (Muôn sự muôn vật).

Hoa tuyết và hoa thủy tiên rụng rơi

Bướm và ong bay múa

Thuyền buồm, người đánh cá và mọi sự vật trên biển

Giếng nguyện cầu, tiếng chuông hôn lễ

Và hạt móc trong buổi sớm mai

Muôn sự muôn vật, muôn sự muôn vật

Đều khiến em nhớ đến anh... nhớ đến anh.....

Chàng dùng tay bịt tai lại. Muôn sự muôn vật, muôn sự muôn vật đều vì Đà Đà mà tồn tại. Mà nay thì sao? Không tồn tại coi như tồn tại ư? Tồn tại coi như không tồn tại ư? Đà Đà ơi! Em muốn nói với anh cái gì?

Hoặc giả, anh vĩnh viễn đuổi không kịp thế giới của em! Thế

giới của em quá xa, quá cao! Đà Đà! Anh vốn bình thường! Anh vốn bình thường! Anh chỉ muốn hỏi: em ở đâu? em ở đâu?

Gió gào, sóng vỗ, đỉnh núi thông reo, hải âu kêu réo, sóng gầm rống... Muôn sự muôn vật, cuối cùng, đều hòa thành một bản đại hợp xướng vạn người, ào ào cuộn cuộn, lật non dốc biển cuốn tới với chàng.

Vội vã, quá vội vã!

Vội vã, quá vội vã!

QUỲNH DAO

Vội Vã

Vĩ thanh

Hàn Thanh nói xong câu chuyện của anh và Đà Đà.

Trong cái gạt tàn thuốc trên bàn, đã chất đầy đầu mẩu thuốc, khói thuốc tiếp tục tan loãng trong không khí, thời gian đã là tảng sáng mỏng một tháng tám.

Người anh dựa vào chỗ sâu của ghế tựa, đầu anh ngửa lên, mắt vô thức nhìn trần nhà của thư phòng tôi. Trên trần nhà ấy lấp một dãy kính màu, bên trong lọt qua ánh đèn. Nhưng, tôi biết anh không nhìn kính màu, anh ngửa đầu, là bởi vì giọt nước mắt đang lăn trong mắt anh, nếu anh cúi xuống, nước mắt sẽ chảy xuống.

Trong nhà lặng lẽ một thời gian khá dài. Trên giấy bản thảo của tôi ghi lộn xộn câu chuyện của anh. Anh khiến bút tôi vạch

không ngừng trên giấy, chỉ vì tôi không thể ngăn nỗi mắt mình ươn ướt.

Một lúc sau, tôi nghĩ, hai chúng tôi đều tương đối bình tĩnh. Tôi ngược nhìn anh, trải qua câu chuyện dài, cảm giác xa lạ đã không tồn tại. Anh lắc đầu, cuối cùng không che giấu nước mắt nữa, anh dùng mũi xoa chùi mắt. Tôi chú ý đến một góc mũi xoa, thêm hai chữ “Đà Đà”.

- Mỗi chiếc mũi xoa của anh đều có cái tên này? – Tôi hỏi.

- Vâng.

Tôi thở dài. Không biết nên hỏi những gì nữa. Trên thực tế, câu chuyện của Hàn Thanh kể hết sức lộn xộn, thường thường do một liên tưởng nào đó, mà đem đầu đề câu chuyện từ “giai đoạn” đang nói, nhảy sang một “giai đoạn” khác. Do đó thời gian, sự kiện, và địa điểm, thậm chí nhân vật đều có phần lẫn lộn. Mà lúc đang kể chuyện, anh từng nhiều lần cắn môi, ngẩng đầu nhìn trần nhà (bởi nước mắt lại đến), mà lời kể ngừng lại. Tôi rất ít chen vào, rất ít hỏi điều gì, chỉ để anh nói. Lúc anh không nói tiếp được, tôi liền dựa trong ghế tựa, lặng lẽ đợi anh qua được cơn đau khổ.

Kết cục của câu chuyện, là tôi sớm đã biết, lại nghe anh nói một lần, khiến tôi càng thương xót. Tôi than thở với anh:

- Ung thư gan, tôi quả không tin một người trẻ tuổi lại mắc ung thư gan!

- Tôi vẫn cứ cho là viêm gan, Tiểu Phương cũng cho là viêm gan – Anh nói, chớp chớp đôi mắt đã ướt đầm - Kỳ thực, ngay cả Tiểu Tam Tiểu Tứ đều không biết nàng mắc chứng nan y, chỉ có cha nàng biết, mọi người đều giấu. Lúc tôi đến thăm nàng, tôi nằm mộng cũng không ngờ nổi nàng đã chết! Nằm mộng cũng không ngờ nổi! – Chàng nhún mạnh lập lại, tôi tự trách tôi ngàn ngàn vạn vạn lần, Đà Đà vẫn cứ nhiều bệnh, dạ dày của nàng... tôi dẫn nàng đi chiếu X. quang, so với người bình thường dạ dày nhỏ mất một nửa, mà rủ xuống, cho nên nàng cần phải ăn nhiều bữa. Trong thân thể nàng không có chút sức đề kháng nào, bệnh cúm đến, nàng vẫn là người thứ nhất bị lây... Lúc đó ở Đài Bắc, tôi thường lôi nàng đi khám bác sĩ, vừa dỗ, vừa lừa vừa nói khéo, van xin nàng đi. Chưa từng thấy một người không biết bảo vệ mình như nàng! Nếu nàng sớm chú ý đến thân thể mình, không làm sao có thể bỏ mạng được, nàng quả thực là bị để lỡ, bị bỏ sót. Nếu tôi ở Đài Bắc, nếu tôi ở bên cạnh nàng, nếu tôi không vì

mình mà đi miền Nam... – Chàng nghiêng chặt răng, từ trong kẽ răng bật ra một câu – Nàng nhất định sẽ không chết! Nàng nhất định sẽ không chết!

- Đừng nghĩ như vậy! – Tôi thử an ủi chàng, trong nhà không khí buồn rầu đã chứa chất quá nặng - Hoặc giả, nàng đi được đúng lúc. Hai mươi bốn tuổi, lứa tuổi đẹp nhất, thanh xuân nhất, đáng yêu nhất. Ra đi, cái lưu lại, là hồi ức đẹp nhất, thanh xuân nhất, đáng yêu nhất.

- Bà nói như vậy, bởi vì...

- Bởi vì tôi không phải là người trong cuộc! – Tôi nói tiếp thay anh, nhìn thẳng vào anh – Sao anh biết tình huống lúc lâm chung của Đà Đà?

- Sau đó tôi đến nhà họ Viên, gặp lại cha mẹ Đà Đà... – Chàng nghẹn ngào – Tôi gọi hai vị ba, má.

Tôi gật đầu, hiểu sâu sắc nỗi đau buồn mất con gái yêu của vợ chồng họ Viên, và tình cảm “yêu nhau yêu cả đường đi” của họ. Họ nhất định biết được trái tim đang rỏ máu của Hàn Thanh giống như của họ.

- Hàn Thanh, chúng ta đều không hiểu được cái chết là gì – Tôi nói – Nhưng tôi nghĩ, Đà Đà nếu chết mà có thiêng, nhất định hy vọng nhìn thấy anh phấn chấn lên, vui vẻ lên mà không phải là nhìn thấy anh suy sụp như thế.

- Bà hiểu được ý tứ, ý niệm đều nguội lạnh hay không? – Anh hỏi.

- À, tôi hiểu.

Anh trầm tư một lát, bỗng bất thần lại hỏi một câu:

- Bà biết bài hát All kinds of everything không?

Không đợi tôi đáp, anh bắt đầu dùng Anh văn hát bài ca:

Muôn sự muôn vật, muôn sự muôn vật

Đều khiến anh nhớ đến em... nhớ đến em!

Anh ngừng lại, lại ngẩng đầu nhìn trần nhà, giọt nước mắt lăn trong mắt.

- Tôi không dám oán hận Thượng đế - Anh nói – Tôi không dám oán hận số mệnh! Tôi chỉ là không hiểu, những chuyện này tại sao xảy ra ở chúng tôi. Năm trước, tôi cùng Đà Đà đi dạo chơi Công ty Bách hóa, nàng ở ao hứa nguyện, cầu nguyện cho ba điều, cho ba đôi chúng tôi. Kết quả, Từ Nghiệp Bình và Phương Khắc Mai tan! Tiểu Vỹ chết đuối, Đinh Hương vào bệnh viện tâm thần. Cuối cùng còn lại một đôi chúng tôi, bây giờ ngay cả Đà Đà cũng ra đi. Ba đôi! Không có một đôi nào đoàn viên! Tại sao như vậy? Tại sao như vậy? Con người, đều sẽ chết, mỗi một người đều sẽ chết! Tôi không khóc vì bà già ở đối diện, tôi không khóc vì thái sư mẫu... nhưng, tôi khóc vì Tiểu Vỹ, tôi khóc vì Đà Đà rời khỏi tôi, vì sự ngờ nghệch không biết gì của lớp người chúng tôi!

Anh càng nói càng khích động, anh không giữ ý rơi lệ trước mặt tôi. Tôi cũng không giữ ý rơi lệ trước mặt anh.

- Hàn Thanh! - Rất lâu tôi mới nói - Đối với sinh mệnh, mỗi một người chúng ta đều ngờ nghệch không biết gì.

- Bà hiểu sinh mệnh không? – Anh hỏi.

Tôi trầm tư và lắc đầu.

- Tôi không bao giờ dám nói tôi hiểu bất kỳ chuyện gì. – Tôi từ chỗ sâu của đáy lòng mình nói ra, thẳng thắn, thành khẩn nhìn Hàn Thanh – Càng đừng nên bàn đến sinh mệnh. Tôi chỉ thấy, bản thân sinh mệnh có thể là một bi kịch, lúc mình không đòi hỏi có sinh mệnh thì nó đến, lúc không muốn đi lại đi Nhưng, - Tôi nhấn mạnh – con người lúc đang sống, vẫn cứ nên sống cho tốt, không vì mình, mà vì những người yêu mình! Bởi vì nỗi đau buồn mà cái chết để lại không thuộc về mình, mà thuộc về những người còn sống còn yêu tha thiết mình! Thí dụ như anh và Đà Đà! Đà Đà đã không còn hay biết gì, anh lại đau khổ như thế!

Anh lại trầm tư. Ý nghĩ của anh thường đang dời chuyển, đang từ một thời không này, chuyển vào một thời không khác, từ chuyện này sang chuyện khác. Bỗng nhiên, anh lại hỏi tôi:

- Bà có sẽ viết câu chuyện này không?

Tôi nghĩ một chút.

- Không biết. – Tôi nhìn bản thảo bên tay – Câu chuyện này mang cho tôi cảm giác rất thê lương, lâu nay, tôi tránh viết bi

kịch! Cái đó... đối với bản thân tôi mà nói, là một việc rất tàn nhẫn, bởi vì tôi sẽ sa vào. Nhất là câu chuyện của hai anh chị... Kỳ thực, câu chuyện của hai anh chị rất đơn thuần, không khúc khuỷu, viết ra có thể viết được tốt hay không, tôi không nắm chắc. Mà còn... – Tôi trầm tư, bỗng hỏi lại anh một câu – Anh đã xem tiểu thuyết của tôi chưa?

- Xem rồi, bởi vì xem rồi, mới đến tìm bà. Vẫn cứ thấy được rằng, chỉ có bà mới có thể lĩnh hội sâu sắc tình yêu này.

Tôi gượng cười.

- Cứ coi là, cũng có người đến giúp tôi chứng thực, thế nào là tình yêu. Anh biết, trong tác phẩm của tôi, đó là một điểm thường xuyên bị công kích, rất nhiều người nói, tình yêu dưới ngòi bút tôi toàn là bịa đặt. Còn có rất nhiều người nói, tôi đem tình yêu tả quá đẹp, quá mạnh mẽ, cho nên không hiện thực. Vài năm nay tôi đã rất mệt nhọc đi tranh biện với người khác về tình yêu có tồn tại hay không. Mà anh lại mang cho tôi một câu chuyện mạnh mẽ thậm thiết như thế.

- Vâng. – Anh nhìn tôi, ánh mắt thiết tha – Tôi không chỉ đích thân đến kể với bà, mà ngay cả nhật ký của tôi... Một cái tôi chân

thực nhất, tốt có, xấu có, các phương diện, đều hiện ra trước mặt bà. Còn có những thư này, tôi có thể giữ thư tôi viết cho Đà Đà, là bởi vì mối quan hệ với Phương Khắc Mai. Đà Đà không dám mang thư về nhà, đều gửi nhờ chỗ Tiểu Phương. Sau khi Đà Đà chết, Tiểu Phương đem chúng giao cho tôi. Cho nên, bà có cả tư liệu của đôi bên chúng tôi.

Tôi vẫn do dự.

- Bà còn có điều e ngại gì không?

- Không phải là vấn đề của anh, là vấn đề của tôi. – Tôi nói, thử muốn để anh hiểu nỗi khó khăn và tâm trí của tôi lúc này - Một vài năm nay, câu chuyện của tôi thường chấm dứt ở giai đoạn người cuối cùng thành quyền thuộc. Trên thực tế, câu chuyện của loài người, không phải là “cuối cùng thành quyền thuộc” liền chấm dứt. Giữa nam nữ từ gặp nhau, đến yêu nhau, đến kết hôn, có thể chỉ có mấy năm ngắn ngủi. Mà nam nữ sau khi kết hôn, muốn đi chung một con đường dài dằng dặc, dài đến mấy chục năm. Trong khoảng mấy chục năm đó, bao nhiêu sóng gió sẽ đẽ ra, bao nhiêu câu chuyện sẽ đẽ ra. Có một số người trong sóng gió trăm năm đầu bạc, cũng có một số người trong sóng gió mỗi người một ngã. Nhưng, câu chuyện viết đến cuối cùng thành

quyển thuộc liền chấm dứt, là chấm dứt ở một giai đoạn tốt đẹp nhất. – Tôi chăm chú nhìn anh – Anh hiểu không?

Chàng lắc đầu.

- Không hiểu cho lắm.

- Câu chuyện của anh và Đà Đà... – Tôi tiếp tục nói - khiến tôi cảm động. Ở thời đại hiện nay, còn có một đôi người trẻ tuổi, yêu được long trời lở đất như vậy, tôi quả thực rất cảm động. Chỉ là, tôi rất sợ viết bi kịch, tôi rất sợ viết chết chóc, bởi vì trong tất cả mọi bi kịch, chỉ có chết chóc là không thể bù đắp được! Câu chuyện của hai anh chị, khiến tôi rất khổ tâm, là.. – Tôi rất nhấn mạnh nói – nó chấm dứt ở chỗ không nên chấm dứt!

Anh ngược mắt nhìn tôi, trong mắt bỗng tràn đầy tự tin. Anh mạnh mẽ, rất sôi nổi nói:

- Nó tuy chấm dứt ở chỗ không nên chấm dứt, nhưng nó bắt đầu ở chỗ đáng bắt đầu! Quen biết Đà Đà, yêu Đà Đà, tuy mang lại cho tôi đau khổ rất sâu sắc, nhưng tôi suốt đời không hối hận!

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, bị nhiệt tình mạnh mẽ của anh hoàn

toàn làm cảm động.

- Được! Tôi sẽ thử xem! - Cuối cùng tôi nói – Dù sao chẳng nữa câu chuyện này làm tôi rất cảm động, quá cảm động! Tôi nghĩ, tôi sẽ nghiêm chỉnh suy tính việc viết nó. Nhưng... – Tôi trầm ngâm một chút - Tại sao phải viết lại? Tại sao bản thân anh không viết?

- Bà cho rằng tôi trong thứ tâm tình này, có thể viết ra một chữ được ư? – Anh hỏi lại tôi, chăm chú nhìn tôi – Bà nhớ được hoa bông gạo của Đà Đà không?

- Có.

- Cô ấy vẫn cứ muốn viết một cuốn sách, viết về sinh mệnh, viết về hoa bông gạo. Cô ấy không thể viết gì được nữa, mà hoa bông gạo năm năm vẫn như cũ. Tôi chỉ muốn nhờ bà, vì tôi, vì Đà Đà, viết một chút gì, tựa như hoa bông gạo.

- Hoa bông gạo. – Tôi trầm ngâm – Ngoài cửa sổ phòng tôi có ba cây bông gạo. Rất cao rất lớn.

- Tôi nhìn thấy rồi.

- Nhưng, hoa bông gạo của hai anh chị đại biểu cho cái gì?

- Đà Đà nói nó có sức sống. Tôi thấy được rằng, hoa diễm lệ như vậy, nở ở trên cành cây trần trụi, có một thứ đẹp thô lương, đẹp bi tráng.

Thật thế ư? Tôi trầm ngâm, đi đến trước cửa sổ, tôi kéo màn cửa sổ ra. Trong sắc đêm, ba cây bông gạo sừng sững, đó chính là mùa lá biếc lòa xòa, lá rậm rạp đầy cây, lay lắt. Dưới ánh đèn đường phố chiếu, mỗi cành mỗi lá, đều tựa hồ xanh tốt vô cùng, dồi dào vô cùng.

- Hoa bông gạo rất kỳ lạ, nó nở hoa trước, đợi bông hoa đều tàn lá mới liền ló ra – Tôi nhìn ba cái cây nghĩ ngợi – Đà Đà của anh, hoặc giả cũng là đóa hoa bông gạo, sau khi tàn héo, vẫn không đại biểu cho sự chấm dứt của sinh mệnh. Bởi vì lá của cây bông gạo, đều phải đợi sau khi hoa tàn mới lại mọc ra, sự xanh tốt của cây, đều là sau khi hoa tàn mới đến.

Anh nhìn tôi, nghi ngờ.

- Thật thế ư? Đà Đà chỉ là một cô gái không tên tuổi, dù cho

thông minh thế nào, có tài hoa thế nào, cô ấy không lưu lại bất kỳ cái gì! Tôi tìm không ra lá thuộc về cô ấy! Cô ấy là như vậy, tàn héo rồi, không còn gì nữa.

- Thật thế ư? – Tôi nhìn anh, hỏi lại – Xem chừng, anh đem đề tài này giao cho tôi ư? Được rồi, để chúng ta cứ thử xem, xem có thể vì Đà Đà lưu lại một số cái gì, dù chỉ là vài chiếc lá!

Anh nhìn tôi, hết sức chân thật, hết sức thành khẩn, mà anh còn bình tĩnh lại.

- Cám ơn bà! – Anh nói.

Lúc anh cáo từ sắc trời đã mờ mờ sáng. Tôi tiễn anh ra cổng, nhìn cái bóng cô độc của anh, nhin không nổi tôi hỏi một câu:

- Về sau chuẩn bị làm những gì?

- Về sau? – Anh ngoẹo đầu nghĩ một chút, bỗng mỉm cười, đó là cái mỉm cười đầu tiên suốt đêm hôm ấy – Lúc tôi có năng lực, thế nào cũng có một ngày, tôi sẽ đi Paris, đi đại lộ Champs-Élysées, đến điện Louvres, đến khu Latin... Sau đó, tôi sẽ nói: Đà Đà, anh cuối cùng đã mang em đến!

Anh đi. Đi cho được thanh thản.

Tôi còn đứng trong vườn hoa một lúc, phát hiện có vài bông hoa hồng sa mạc khô héo. Tôi máy móc đi lại, hái đi bông hoa đã tàn ấy, trong lòng mông lung ủa đến câu trong bài từ nổi tiếng của Lý Hậu Chủ:

Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông (hoa rừng tàn tạ xuân hồng, vội vàng sao)

Vô nại triều lai hàn vũ, văn lai phong (Đoạn đành mưa lạnh đến sớm, gió đêm thổi)

Yên chi lệ, tương lưu túy, kỷ thời trùng? (Lệ phần son, say nán lại, bao thuở trùng phùng)

Tự thị nhân sinh trường hận thủy trường đông. (Tựa đời người hận dài nước chảy dài về đông.)

Mất tôi lại uơn ướn. Đời người là như vậy. Sao lại trách tôi vẫn cứ lặp lại những câu chuyện giống nhau? Nỗi buồn đau và bất lực của người trước, ở ngày nay của thời hiện đại, há chẳng phải

là cũng tồn tại lặp lại như vậy hay sao? Há chẳng phải sao?

Tôi đi vào trong nhà, để sự ảm áp của cả ngôi nhà bao vây lấy tôi, con người, nên vì những người yêu mình sống cho tốt, nhất định, nhất định, nhất định.

Bản thảo đầu hoàn thành khuya ngày 7.9.1982 ở Khả Viên, Đài Bắc.

Sửa lại khuya ngày 10.9.1982 ở Khả Viên, Đài Bắc.

Sửa lại lần nữa chiều ngày 15.9.1982 ở Khả Viên, Đài Bắc.

QUỲNH DAO

Vội Vã

Lời cuối sách

Sau khi Hàn Thanh đến thăm ngày 31 tháng 7, tôi biết, tôi nhất định phải viết câu chuyện này.

Hoặc tôi cũng nên cất giữ câu chuyện này trong ký ức của tôi dăm ba năm, hãy cầm bút viết. Nhưng tôi ngay một ngày cũng không lẩn lữa, vào khoảng tối mồng một tháng tám, lập tức cầm bút viết cuốn sách này. Đối với tôi mà nói, đó cơ hồ là một “kỳ tích”. Tôi vẫn cứ không chịu viết “câu chuyện như được”, tôi cần một quãng thời gian để nghiền ngẫm nó, để tiếp thu nó, đến khi tôi xác nhận nó có thể cảm động tôi, thuyết phục tôi, cũng công nhận bản thân nó có sức mạnh có thể giúp đỡ tôi từ một chữ đầu, viết đến một chữ cuối cùng, tôi mới sẽ bắt đầu đi viết nó.

Không biết là sức mạnh gì, là sự khẩn thiết của Hàn Thanh, là Đà Đà trong u minh giúp đỡ, tôi lại cầm bút nhanh như vậy, không

chút do dự như vậy, mà còn lập tức đưa toàn bộ cái tôi vào. Tháng tám, khí trời đang nóng, vùi đầu trên bàn viết hết giờ này đến giờ khác, không phải là chuyện “hưởng phúc”. Nhưng giống như lệ thường, tôi cảm động trong nhân vật dưới ngòi bút tôi, tôi cảm động trong nhiệt tình của Đà Đà và Hàn Thanh, tôi cảm động trong các thứ chi tiết nhỏ: gặp nhau, biết nhau, yêu nhau của họ, do đó, tôi lại quên cái tôi.

Trong “lời vào sách” và lời “cuối sách” cuốn sách này, tôi đều đã giới thiệu kỹ càng người cung cấp câu chuyện và nguồn tư liệu của nó. Ở đây, tôi không nhiều lời gì nữa. Độc giả cũng sẽ không truy hỏi tính chân thực của câu chuyện này. Nhưng tôi sớm đã nói một câu, bất luận câu chuyện chân thực đến bao nhiêu, trải qua tôi chỉnh lý, biên tập lại, bỏ hay giữ lại, tính tả thực của câu chuyện, hoặc nhiều hoặc ít bị tước bỏ. Xét cho cùng, tôi không viết “truyện ký”, tôi chỉ viết một “truyện” khiến tôi cảm động. Tôi nhấn mạnh để miêu tả, chỗ tôi không thể tiếp thụ được trong câu chuyện, tôi liền sẽ xóa bỏ đi. Nhân thế mà, bất luận tiểu thuyết chân thực nhiều đến đâu, trải qua tác giả viết lại nó ra, vẫn sẽ có một khoảng cách với sự thực. Nhưng tất cả những thư từ, nhật ký, thơ nhỏ, mảnh thư... dẫn dụng trong sách này, đều từ thủ bút của Đà Đà và Hàn Thanh, tiến triển của câu chuyện nó hoàn toàn dựa theo ghi chép tư liệu của họ.

Chưa bao giờ có một câu chuyện mang lại cho tôi sức “lay động” lớn như câu chuyện này. Thứ “lay động” đó không đơn thuần đến từ chuyện yêu đương của Hàn Thanh và Đà Đà, mà càng sâu sắc hơn đến từ bản thân “sinh mệnh”. Tôi chưa hề có một cuốn sách nhiều lần đối mặt với vấn đề sinh mệnh như vậy. “Sinh mệnh” không nên đến thường thường đến, “sinh mệnh” không nên đi thường thường đi. Tôi rất nhỏ bé, tôi cũng rất bối rối. Trong cuốn sách này, từ cái chết của bà già ở đối diện Hàn Thanh, cái chết của thái sư mẫu, cái chết của Tiểu Vỹ, đến cái chết của Đà Đà... tôi quả thực viết không ít cái chết. Đó là khuyết điểm của câu chuyện chân thực, “ngẫu nhiên” không thể hiểu nhiều như vậy đều hợp lại trong cùng một cuốn sách, mà những cái đó đều là thật! Đối với những “cái chết”, tôi rất bối rối. Tôi thương tiếc Tiểu Vỹ, tôi thương tiếc Đà Đà, không sao hình dung nổi tôi thương tiếc sâu sắc đến nhường nào. Ngoài sự bối rối đối với “cái chết” ra, tôi cũng không kiêng dè nói tới sự bối rối đối với “sinh mệnh”, thí dụ như Tiểu Mai Mai có tồn tại hay không, và sự hoang mang của người trẻ tuổi thế hệ này “đương nhiên, chỉ là một bộ phận nhỏ trong sách của tôi, tuyệt đối không đại biểu cho toàn thể). Trời, kỳ thực, chẳng trách người trẻ tuổi là hoang mang, trên thế giới này rất nhiều người đều như thế...

Trước đây không lâu, từng nghe thấy một cái tin trên truyền hình, căn cứ vào thống kê, người trẻ tuổi ở Đài Loan, tỷ lệ tử vong cao hơn người già gấp nhiều lần! Con số thống kê này khiến tôi giật mình, không dám tin! Nghe nói, “cái chết bất ngờ” của người trẻ tuổi quá nhiều, thí dụ như tai nạn xe cộ, trèo núi, đi bơi hoặc đánh nhau... Tôi quả không hiểu, người trẻ tuổi thế hệ này tại sao không quý tiếc mình như vậy, không bảo vệ mình như vậy? Cứ coi như không vì mình mà quý tiếc sinh mệnh, cũng nên “ơn dưỡng dục, đức cù lao” của cha mẹ! Cũng nên nghĩ cả cho những người yêu mến mình!

Truyện này nhân cơ duyên khéo gặp, bản phát hành ở Mỹ của “Trung Quốc thời báo” đòi tôi bản thảo rất gấp. Cho nên trước khi toàn bộ bản thảo còn chưa hoàn thành, bắt đầu đăng liên kỳ ngày 27 tháng 8, tạp chí Hoàng Quan số tháng 9 cũng đồng thời tung ra. Ở đây, tôi phải đề cập một chút, từ khi truyện này bắt đầu đăng liên kỳ, có rất nhiều thân thích bạn bè của Đà Đà hỏi sinh tiền, đều liên hệ với tôi, và chủ động đề xuất càng nhiều tư liệu có liên quan đến Đà Đà. Tôi ở đây xin gửi lời chung cảm ơn thân thích bạn bè của Đà Đà. Bởi tư liệu nguyên thủy đến từ Hàn Thanh, càng bởi vì khi tư liệu mới cung cấp, cuốn sách này đã hoàn thành chín mươi phần trăm, cho nên tôi không lại sử dụng

tư liệu mới nữa, để tránh khỏi trong cuốn sách này cành nhánh quá nhiều, mà sa vào vụn vặt. Nhưng đối với những người cung cấp tư liệu, tôi vẫn cảm kích sâu sa.

Viết lách của tôi rất khổ cực. Nhiều người nhìn thấy tôi mỗi năm vẫn cứ có hai cuốn sách mới giao nộp, liền cho rằng tôi nhất định viết được rất “dễ dàng”. Trên thực tế, viết lách của tôi rất vất vả mà lại rất đau khổ, thứ “vật lộn” đó cũng chỉ có người ở bên cạnh tôi mới lĩnh hội được. Cuốn truyện này cũng như vậy. Đối mặt với thư từ, nhật ký, tư liệu... đầy nhà, tôi vừa viết, vừa phải tra tư liệu, có những chỗ, quả thật không hiểu, đành gọi điện thoại đường dài cho Hàn Thanh. Sự hợp tác của Hàn Thanh rất đến nơi đến chốn, dường như cái biết không gì không nói, nói thì nói đến hết. Chỉ có khi câu hỏi của tôi đụng đến cái đau ngầm trong lòng anh (thí dụ như Đà Đà mấy lần toan tung cánh bay đi), nhưng anh vẫn cố hết sức làm được thẳng thắn. Khi anh biết tôi quả thực viết câu chuyện này, anh lại vừa sợ vừa mừng vừa thích thú, anh nói:

- Tôi dường như trút hết được một mối tâm sự. Ngày hôm nay khi tôi đi làm, lại chú ý đến mạ gieo trên đồng, đều là một mảng xanh mướt, tràn đầy sự sống. Khá lâu, tôi không chú ý đến sự vật bên mình tôi.

Tôi nghe thế cũng có phần an ủi. Tôi lo ngại khi anh đọc cuốn sách này, có sẽ gợi lại vết thương trong lòng anh không? Cái tôi lo lắng nhất, là người nhà thân hữu của Đà Đà (hoặc người tôi không biết mà chưa đề cập đến), có sẽ thấy sách mà đau lòng hay không? Và những nhân vật có liên quan khác trong sách, có sẽ nhớ lại chuyện cũ mà tăng thêm buồn bã? Quả thật như thế tôi rất bất an, tôi rất áy náy, tôi cũng rất khổ tâm. Dù như thế nào khi tôi viết sách này, là mang tất cả lòng nhiệt thành để viết. Tôi yêu Đà Đà, tôi yêu mỗi một người trong sách! Tôi hy vọng biết bao họ sống được tốt, sống để yêu, sống để được yêu, sống để nắm chặt “hạnh phúc”!

Viết xong câu chuyện này, bản thân tôi cảm xúc rất sâu. Sự ngắn ngủi của sinh mệnh, sự vội vã của năm tháng, đời người, có “vội vã quá vội vã” nhiều biết bao! Không biết tính sao nhiều biết bao! Thanh xuân, tình yêu, sinh mệnh... cái mà mỗi một người đều có thể có được, lại chưa chắc mỗi một người đều có thể quý tiếc chúng. Do đó, tôi cũng cảm khái, tôi cũng hoài nghi, tôi cũng muốn hỏi một câu: “Vĩnh hằng” ở đâu? cái gì tên là “vĩnh hằng”. Hai ngày trước trên báo đọc được một bài văn ngắn của ông Nghe Khuông, mấy câu kết là:

Cái vĩnh hằng là mặt trời, trăng, sao; con người quá yếu đuối, đừng khao khát vĩnh hằng.

Tôi có đồng cảm, quả thật có đồng cảm! Con người, quá yếu đuối!

Cuốn sách này coi như là hoàn thành bản thảo. Viết xong, trong lòng càng nặng chình chịch. Không biết Đà Đà tuổi vàng có hay, có hiểu được sự nhiệt thành khi tôi viết hay không? Không biết hoa bông gạo dưới ngòi bút tôi, có phải là hoa bông gạo trong lòng Đà Đà hay không? Một số ngày này, xem thư của Đà Đà, xem lời văn như mây bay nước chảy của nàng, xem những câu vắn mồi thâm tình, ngàn niềm ân ái của nàng, xem sự phơi bày đối với biến thiên tâm lý của tự ngã, xem các thứ kiến giải của nàng đối với “trưởng thành” và “đời người” “xã hội”... tôi không chỉ một trăm lần ngậm ngùi than thở một cô gái tràn đầy chí tuệ, tràn đầy tài hoa, tràn đầy nhiệt tình như vậy, lại bỗng tàn héo trong tuổi hoa niên như vậy, chẳng lẽ là trời ghen ghét với tài hay sao?

Thật vậy, con người, nên vì người yêu mình, quý tiếc sinh mệnh, nên vì người yêu mình, quý tiếc tình cảm.

Viết xong cuốn sách, tôi lại quả thật muốn nói một câu với đời người, sinh mệnh và tình cảm mà tôi không hiểu:

Vội vã, quá vội vã,

Vội vã, quá vội vã!!

Chiều ngày 16. 9. 1982

Viết ở Khả Viên Đài Bắc

HẾT